

SEİÇUK UNIVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 46

ADIM[©]

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Çiğdem ÇATAL

Yayın Yönetmeni

ÇİĞDEM ÇATAL

Yayın Kurulu

Çiğdem ÇATAL

Emre KURNAZ

Selin SİVARİ

Doğukan CANBAY

Alihan YILDIRIM

Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakùltesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adim.dergi@hotmail.com

Dizgi

Çiğdem ÇATAL

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Girişi

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA

Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121

KONYA-NİSAN-2018

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
EGO VE EGOİSTLİK	BÜŞRA AĞÖREN	3
101	DOĞUKAN CANBAY	4
YAZAMIYORUM (ŞİİR)	MURAT KULATU	7
SAFİYE KAÇAKLAR	ALİHAN YILDIRIM	8
SOYUTLANMAK	BEYZA KALFA	13
PAUL BOCUSE	ALİM HANCI	14
KENİZÉ MOURAD	EMRE KURNAZ	15
GÖNÜL DAĞI (ŞİİR)	SERKAN BAŞ	19
ÜLKÜ TAMER ANISINA	EDİTÖR'DEN	20
ÜÇ VAKTİN ŞİİRİ	EKREM AKSU	21
GALATA KULESİ	ASLIHAN YAŞLIOĞLU	23
YAKUP EFENDİ	ELCAN BAYRAM	24
GECE (ŞİİR)	SERGEN GÖK	29
TEBRİK	EDİTÖR'DEN	30
MERDİVEN (ŞİİR)	AHMET HAŞİM	31
L'ESCALIER (ŞİİR)	Traduit par: GALİP BALDIRAN	32

EDITÖR'den

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

46. Sayımızla hepinize "merhaba". Bu sayımızda da bizlere eşlik eden değerli yazarlarımıza ve şairlerimize sevgilerimizi sunuyor kendilerine teşekkür ediyoruz.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk, ulusal egemenliğin ilan edildiği bu anlamlı günü, geleceğimizin güvencesi çocuklarımıza bayram olarak armağan etmiştir. Bu bayram, Türkiye Cumhuriyeti'nin çocuklara verdiği değer ve duyduğu güvenin en büyük göstergesidir.

"Türk Milletinin istikbali bugünkü çocukların isabetli görüşü ve yorulmak istidadında olmayan çalışma azmi ile büyük ve parlak olacaktır."

M.KEMAL ATATÜRK

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere esen kalın ☺

EGO VE EGOİSTLİK

Ego, ben, benlik anlamına gelir. Egoizm ve süper ego ile bağlantılıdır. Kendisiyle ilgili sürekli birtakım özelliklerden bahseden bireylere egoist denir.

Ego aslına bakarsak ben sizden üstünüm, ben basit biri değilim, beni küçümsemeyin psikolojisinin getirdiği bir durumdur. Yani ego kişide, farklı özellikleri oluşundan değil, eziklenme korkusundan doğan bir durumdur. Kişi, küçük, başarısız, beceriksiz olmadığını ispattırma çabasına girer. Bundan dolayı kendinden bahseder sürekli, iyi taraflarını dile getirmesi yanı sıra kötü yanlarını da iyi bir işmiş gibi yücelterek anlatır. Aslında hedefi kötü huylarını veya kötü işlerini temize çıkarmaktır. Yersen!

Çoğu insan egoist olduğunun farkında olmazken bazı insanlar egolarını yenmek isteyebilir ve çaba sarf edebilirler. Çünkü egoist insanların çevresi zamanla azalır. İnsanlar sürekli birinin yaptıklarını, yapacaklarını, özelliklerini dinlemekten sıkılır ve aşağılanmış gibi bir duruma maruz kalır. Bu da insanın uzaklaşması için gayet makul bir sebeptir. Ego çevrenin etkisiyle de oluşabilir. Etrafınızdaki insanlar sürekli sizi överek, anlatarak, toz kondurmayarak bahsediyorsa bu sizde ego oluşmasına sebep olur. Egoist insanlar kendilerini, kendimi seviyorum, kendime saygı duyuyorum diyerek egoistliğin kötü bir şey olmadığını belirtme çabasına girebilirler. Fakat kendine saygı duyan kişi, insanların eşit olduğunun da bilincindedir. Bu durumda ego, kendine saygı ve sevgi duyma değil, kendini üstün görme duygusudur. Egoist bireyler, olabildiğince gururlu, öfkeli, kindar ve kibirlidirler. Kendilerinin eşi benzeri olmadığına inanırlar. Kurmuş olduğu ben merkezli dünyasında kimseyi sevmeyi, başka insanları görmez, başkaları hakkında

konuşmaya gelemeyiz, kendi dışındaki bütün insanları iyi olarak anlatmazlar. Ukala ve kendini her zaman daha iyisine layık bulma durumu vardır.

"Ben..." ile başlayan cümle duyduğunuzda kaçın!

Cümlelere "Ben..." ile girmek büyük bir egoistlik belirtisidir. Ben böyleyim, ben şöyleyim, ben bunu aldım, ben öyle istedim, ben onu istiyorum gibi cümleler egoist olduğunuzun ispatı niteliğini taşır. Egoist kişi, dünya kendi etrafında dönüyormuş, sanki her şey onun için varmış gibi tepeden insanlara bakar. Egoist insanlar, her şeyi kendi çıkarı için yapar. Kişi kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek, kendi çıkarlarını diğer insanlardan daha üstün ve önemli görür. Bu şekilde egosunu tatmin eder. Oysa bu şekilde kendini toplumdaki ayırtır ve yalnızlığa götürür. Egoyu tamamen ortadan kaldırmak biraz zor da olsa çaba sarf edilmesi gereken bir durumdur. Egoyu yenmek için "Ben" kelimesini olabildiğince minimuma indirmelisiniz. "Ben" kelimesinin yerini "Sen" kelimesi almalıdır. Yaptıklarınızı kendi çıkarınız için değil, topluma faydası olması için yapmalısınız. Diğer insanların sizden farklı olmadığını göz önünde bulundurmalı, ona göre davranmalısınız.

Unutmayın... Ego yüceltmez, küçültür.

BÜŞRA AĞÖREN

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

KAYNAK:

<https://bilirmiydin.com/blog/ego-nedir-ego-nasil-asilir-egoist-nedir-egoist-kimdir/>

45.sayının devamı

Kadın ufak adımlarla ona yaklaştı. Her adımında topuklu ayakkabıların sesi geliyordu. Selim'in önünde durdu ve kafasını eğip arkadaki manzaraya baktı. Üç ceset ve masanın altında bir kan gölü. Çocuğun olduğu yere kadar da ayak izi şeklinde uzanıyordu. Sonra tekrar Selim'e baktı ve yüzünü inceledi. Çocuk tepkisizdi. Anormal olarak tepkisiz... Sonra bir an kendine geldi. Gözlerini birkaç kere kırıştırıp o da kadını inceledi. Annesini. Yeni annesini... Onu bu sokak hayatından kurtaracak ve ebeveynlik yapacak olan annesini. Kadının gözleri yeşildi. Dolgun bir yüzü vardı. Beyaz tenliydi. Selim'in ağzından istemsiz bir sözcük çıktı. "Anne,"

Kadın çocuğa yaklaşp ellerini tuttu. "Merhaba oğlum,"

Selim bu lafı duyunca daha da duygusallaştı. Ona daha önce kimse oğlum dememişti. Başını etrafa sallayıp gözlerini yumdu. Sonra ellerini kaldırıp kadına sıkıca sarıldı. Kokusu muhteşemdi. Bir anne gibiydi...

Bir an tüm geçmişini unuttu. Hayallere daldı. Onunla yemek yapıp oyun oynadıklarını düşündü. Birlikte gezip dolaştıklarını. Güneşli günler hayal etti. Her ailenin yaşadığı güneşli günler ve pahalı hayatlar. Sokakta ateş yakmak zorunda kalmadığı ve diğer çocuklar tarafından taciz edilmediği zamanlar.

Kadın onun başını kaldırıp kendini kollarını beşik gibi yaptı. Selim başını o beşiğe yasladı. Şimdi kadın da gerçek bir anne gibi bakıyordu. Ona sevgiyle bakıyordu. Ne kadar da güzeldi bu çocuk ve o anne ne kadar şefkatliydi.

Selim hiç konuşmak istemedi. Sadece anın tadını çıkarmak istiyordu ama dayanamadı. "Bana hep annelik edeceksin değil mi? Hiç bırakmayacaksın." Kadın cevap vermedi. Sadece ona öylece bakıyordu. Selim yineledi. "Hep birlikte olacağız değil mi? Gece de bana sarılıp uyuyacaksın değil mi? Belki oyuncaklarım da olacak. Belki ben onlarla oynamak için biraz büyüğüm ama... Benim hiç oyuncuğım olmadı anne."

Kadın yine tepki vermedi. Bu birkaç saniye daha sürünce Selim'in bakışları değişti. Kucağında yattı kadın sanki ona biraz uzaktı.

"Sen çok tatlı bir çocuksun."

Selim'in gözleri büyüdü. Bu ifade çok hoşuna gitti ama hala o anneyi sezemedi.

"Çok daha iyilerine layıksın..."

Çocuğun yüz ifadesi iyice değişti. Sanki karşısındaki bir Yavuz, bir Burhan olmuştu. Birkaç dakika önceki hatıraları canlandı. Sonra kadın bir elini indirdi. Sanki cebinden bir şey çıkarttı.

"Güle güle oğlum," dedi ve çocuğun göğsüne bir bıçak darbesi indirdi.

Selim can acısı çekti ama bu kısa sürdü. Vücudundaki kan kısa sürede organlarına yayıldı ve ağzına ulaştı. Gözleri yine fal taşı gibi açık kaldı. Haydan gelen huya gitti. Kan önce dudağının yanından, sonra burnundan aktı. Şefkatli anne ona ihanet etti. Belki de iyilik. Kısa sürede çocuğun bilinci karardı. Ağzından son bir kelime çıktı. "Anne."

Bunu söylerken hiç kekelemedi ve kadın onu bıraktı. Çocuğun kafası yere çarptı ve o an nabızı durdu.

Yavuz gözlerini yavaşça açmaya başladı. Bilinci hala bulanıktı. Ağzında bir kan tadı hissetti. Tükürmek istedi ama buna bile gücü yoktu. Odadaki koku mide bulandırıcıydı. Zar zor yutkundu. Yanağında ıslaklık fark etti. Sonra anıları yavaşça canlandı.

Ellerini oynatıp kalkmaya çalıştı. Başında müthiş bir ağrı

vardı. Zor nefes alıyordu. Sanki ciğerleri içeride grev yapıyordu. Başının ucunda bir sıcaklık hissetti. Elini götürdüğünde bunun kan olduğunu anladı ve her şey aydınlandı. Çocuğun yüzüne bakmıştı. Oynamasını bekliyordu. Sonra aniden bir şey uçarak ona geldi ve görüntü karardı. *Seni sinsi velet!*

Vücudunu kaldıracıydı ama ayakları orali bile olmadı. Sanki yarı felç geçiriyordu. Mümkün müydü? Elbette. Beyni hasar almıştı. Kontrol organı hayatta kalabilmek için bazı bölgelerden vazgeçebilirdi. Masanın yanında yattığını fark etti. Arkasında bir sandalye vardı ve devrilmişti. Eliyle onu tutup kenara itti ve dirseklerinin üzerinde sürünmeye başladı.

Burhan'ın yanından geçip hatırladığı çıkış kapısına doğru süründü ve yerde yatan başka bir bedeni gördü. Onun Selim olduğunu düşündü ama bundan emin olamadı. Ne de olsa o sinsî velet oyunu kazanmıştı ve anneciğine kavuşması gerekiyordu.

Burhan'ı geçip yerde yatan bedene doğru süründü. Yaklaştıkça onun Selim olduğuna olan inancı kuvvetlendi. Yanına geldiğinde ise gördükleri karşısında dili tutuldu. Çocuğun göğsünden kan sızıyordu. Ölmüştü. Nasıl olur diye düşündü. O kazanmıştı... Tekrar mantıklı düşünmeye başladı ve bunun görüldüğü gibi bir oyun olmadığını idrak etmeye başladı. Anne şefkati vaat ederek nasıl kandırıldıklarını daha iyi anlamaya başladı. Nasıl da inanmıştı ilk seferinde... O yabancı doğrusu güzel bir sebep sunmuştu.

Odada başka kimse yoktu. Hepsî bildiği yüzlerdi. Tekrar dizlerinin üzerinde sürünüp kapıya doğru ilerledi. Buradan çıkmalıyım diye düşündü. *Buradan hemen defolup gitmeliyim!* Belki çıkarsa bir şekilde arkadaşlarına ulaşabilirdi. Mekândan çok uzak olmadıklarını düşünüyordu. Gerçi yabancı onları buraya getirirken gözlerini bağlamıştı. Ama biyolojik saati ona çok da uzaklaşmadığını söylüyordu. O bıçağı nasılda saklamayı başarmıştı. Belki yabancı bunu anlamıştı ama ses etmemişti. En kötüsü de buydu. Belki de hepsinin tek tek ölmelerini izlemek istiyordu. Nitekim başarılı da olmuştu. Ben hariç diye düşündü. *Benimle biraz daha uğraşacaksın seni köpek. Boş adam mıyım lan ben!*

Her saniye kapıya biraz daha yaklaştı. Açabilmesi için doğrulması gerekecekti. Ama kapı ondan önce davrandı. Önce bir tıkırdama ve gıcırtı duyuldu. Sonra kapı aralandı ve büyük bir silüet belirdi. Karşısındaki o yabancının ta kendisiydi. Yüz ifadesi ciddiydi. Aşağıdan pek bir dev gibi görünüyordu. Ayağında klasik bir çift kundura vardı. Üzerinde ceketî yoktu ve uzun süre mesai yapmış gibi görünüyordu.

Yavuz bir çabayla doğrulmaya çalıştı ancak yabancı buna fırsat vermedi. Gözlerinin önünde büyük bir ayak tabanı yükseldi ve dünya tekrar karardı.

DOĞUKAN CANBAY
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
2.SINIF

YAZAMIYORUM

İki sandalye...
Bir masa...
Masa üstünde iki bardak çay...
Odaya manzara katan sen...
Ve karşıda ben...
Bize gölge tutmuş saçların...
Ortama ayak uydurmaya çalışan birkaç ağız
dolusu laf...
Bardağa uzanan titrek ellerim...
Ve sana gelmeye kanat çırpın ruhum...
Her şeyimizle oturmuşuz...
İçiyoruz...

Yazamıyorum...
Çünkü dudakların şiirlerimin en güzel
mısrası...
Bu lanet şehirde çıkmaz sokaklardayım...
Gözlerin sana gelen tek yolum...
Sırtımdan vuruldum bin kere, boynum bükük
kaldım...
Seni düşünmek bana kalan tek gücüm...
Çok yoruldum, üşüdüm, bitkin düştüm...
Sen benim tek takatimsin...

MURAT KULATU

SIİRT ÜNİVERSİTESİ

HEMŞİRELİK

SAFİYE KAÇAKLAR

İnsan... Her birimizin mutlak bir rutini var, alışla gelmiş zaman dilimimizde çarkla kusursuz işlemekte; iyi iş çıkartıyoruz demek isterdim ancak, antik bir çağda yaşamıyoruz "iyi" o dönemlerde günümüzün müthiş çağın sofistlerince değildi. Neyse ki bunu aşmışız, "ne var ki bir uzam içinde yer yerde ise oluş, yani yok olma

Günümüz düşüncesine göre -ki yetilerinizde ne kadar bilemiyorum ama- bedenlerinde bir olduğu net ve açık, konusu ancak pek müsait...

(En azından ruh-i

"Ben" üzerinden vites

göreceliğine karşın göreceli bir şey insanlık olarak çağın dünyası belli alır. Uzamın olduğu doğma gelişme ve bulunmaktaydı." bedenlerinde ise, ben ben düşüncesinin önem arz eder günümüz doğma söz konusu evet bir yok olma söz "gelişim" tartışmaya gelişim).

yükseltiyorum...

*Buradan itibaren birbirine eklenmiş her harf oluşan kelimeler ve bu kelimeler işçiliğinde oluşmuş cümleler bir çift gözün (yani "ben" yetilerinin sadece birazı), mutlak rutinim, rutinlerinizin holografisidir...

Yani görmeye bak!

"İnsan" yapısal olarak en üstün varlık olarak düşünülür, görünür bilinir. Nitekim öyledir de somut bir varlık olarak insan bedeni benzersiz bir yapıdır. İnsan bedeni bu denli muazzam bir varlık iken üstüne soyut bir beden "ruh" adeta Nuh'un gemisi...

Bazı satırlarda şu yazıya denk gelmişim: "İnsan... Bir bilinç varlıktır! Tasavvufta "ruhu nurari" diye isimlendirilir." Şöyle ki biz bilincimizin bize gerektiğini düşündüğümüz kadarını görüyor, ruhumuzu zaten umursamıyoruz...

-Görmezden geliyor, kaçıyoruz...

Satır, serbest...

Mesela: saçlarına kar yağmışlar derler ya: "Gö ya okuyorsunuz." Hakları var. Okuyor muyuz gerçekten? Bizler sadece anın getirileriyle hareket edip bizi birkaç santim ileri atacak şeyleri yapıyor, fazlasından kaçıyor, ruhumuzu besleyip insanlığımızdan keyif alıp, vizyon genişletip bizleri misyon sahibi yapacak şeyleri görmezden geliyoruz.

Hepimiz hayatı farklı yorumluyoruz, kimimiz sonu ancak bu dünyadan göçünce son bulacak bir merdiven, merdiveni bir başarı tırmanışı olarak da sembol ederiz, kimimiz bir oyun sahnesi, kimimiz ise uzun bir yol...

Gibi gibi yorumlar, bu kalıplara göre şekilleniriz.

Mustarip olduğum konu şudur ki: bu hayat sürecinde emirlere ve kaçmalara alışmış bunu yolumuza, sahnemize, merdivenimize empoze etmiş durumdayız. Örneğin;

Bizler yolumuzda "sürekli" olmuyoruz, merdivenin zirvesini hedeflemiyorum -daha doğrusu biraz sivri bir satır olacak ancak devam edeceğim, zirveyi hedefliyor ancak zirve için gereken sarf etmiyoruz. Söz mesela sahnede ufak bir alkıştan sonra devamından kaçıyor, yetiniyoruz, en azından haz almak için o yeten alkışın sizde, bizde reaksiyonu geçtikten sonra birtakım şikayetlere ve melankoliye sarılıyoruz. "

"Kaçıyoruz" dedim ya evet kaçıyor ve sürü psikolojisini iyiden iyiye benimsiyoruz. Hemen sürü psikolojisini örneklendirmeliyim, ihtarda bulunmak isterim örneğin herhangi bir harfinde kendinize rastlamanız kaçınılmaz olabilir.

Okulumuzun Yabancı diller yüksek okulunun kantin girişinin kapısı bir bar kapısı yapısındadır, yani iterseniz veya çekerseniz kapı içeri de açılabilir, dışarıda açılabilir bir kapıdır. Ancak kapının biri içeri doğru daima açık bir vaziyette durmakta, diğeri ise biz itersek açılır ama bu kapının üzerinde "itiniz" ya da "çekiniz" yazmıyor ve toplu girişlerde dahi kimse kapalı kapıyı itmiyor herkes önden ilk girmiş kişinin ardından açık kapıdan giriş mücadelesine bürünüyor. İlk girene haşa sözüm yok o bir ilk... Ama bizler basit ayak izleri üzerinden devam etmeyi huy edinmiş ve edinmekteyiz.

Şunu belirtmek isterim ki örnek çok -basit- ancak somut bir örnek bunu biz yani yüksek bakın tırnak içinde söylüyorum yüksek öğrenim öğrencileri geleceğin parlak ruh, beden ve beyinleri yapıyor...

Belki de...

Belki de o kapıda çoğu giriş ve çıkış kapılarında olduğu gibi "itiniz" ve "çekiniz" yazsa herkes o kapının da açıldığını bilir geçişleri problemsiz olur, yazık ki kolayı seviyor ama pratik bir yaşam için kendimize kibar emirler bırakıyoruz (ÇEVREMİZİ TEMİZ TUTALIM, YERE ÇÖP ATMAYALIM, IŞIKLARI SÖNDÜRELİM), ama alışmışız bir kere kibar emirlere, sapmalara kaçmalara, hem de kolayına...

Tümden geliyorum tutmayın,

Zarar gelmez kalemimden...

Birçok çocuk gibi bende babamın, büyüklerin, akranlarımla futbol maçı izleyişine tanık oldum haliyle bende izledim, tanık oldum diyorum çünkü müsabakayı izliyoruz her şey yolunda, bitiyor izlediğimiz müsabakayı biz kendimiz yorumlamadan hemen ardından yayınlanan yorum programlarındaki yorumları dinliyor, izlediğimiz müsabakanın geniş mi geniş özetini izliyoruz... Ne hoş değil mi? Geniş özet öncesinde sunucu şunu mutlaka söyler: "Evet kaçırılanlar, izleyemeyenler için karşılaşmanın geniş özeti sizlerle..."

Ee biz kaçırmadık ki? Neden...?

Keşke kaçırdıklarımızın farkında olsaydık...

Ama şu tanıklığa karşın en azından akranlarımda bir de neye şahit oldum bilir misiniz? Okumamız istenen bir kitabın, makalenin veya yazının basite indirgenmişinin, özetinin arayışına... (Espri kokan bir şahitlik, manası günümüz mizahından biraz derin...)

Oysa bir zeytin ağacı gibidir satırlar, kitaplar ve eşittir "Edebiyat".

Derler ki; "zeytin bütün ağaçların ilkidir." Zeytin ağacının yetiştirilmesi ve bakımı oldukça zordur. Sabır ve emek ister ama zeytin ağacı insanoğlunun bu emeğinin karşılığını cömertliğiyle öder... Zeytin ağacı ölümsüzlüğü ve barışı sembolize eder.

Bizler merdivenin zirvesini, sahnenin alkışını, yolun sonunda ki mutluluğu, huzuru, başarıyı ve barışı istiyor, ama zeytin ağacı gibi kitapların, satırların özetini, basitini bularak bir zeytin ağacını baltalıyoruz zamanında bir zeytin ağacını kesen ya ölüm ya da sürgün ile cezalandırılmış; günümüz cezalandırmalarında ölüm yok! Sürgün, onu da kendi aramızda çözüyoruz:

Kaçarak...

Çemberin zürafasını tamamsa oyaları işliyorum!

Buraya kadar sadece tenkit ettiğimi düşünebilirsiniz. Bundan memnun olurum ancak memnuniyetim tenkitimden değil "düşünmenizdendir." Nede olsa ben ne bir Şinasi ne bir Nabızade Nazım ne bir Yahya Kemal, nede bir Tahsin Yücel'im.

Sanırım ben biraz çok değil "biraz" farkındayım, birazda şeyim: Realist.

Dolayısıyla şunları da söyleyeceğim, sanırım bunları seveceksiniz zira bana kurulmanızı istemem çünkü ben yolunuza köstek, merdiveninize engel değilim sahnenizin belki suflörü olabilirim, ben kürsü arkasından sizin karşınızda size karşıt bir kalem değilim ben sizinle aynı açıya bakan aynı sırada oturup aynı şartlara sahip satırlarım ama dediğim gibi sanırım biraz farkındayım.

Hepimizin sıkıntılarının olduğu gün gibi ortada teknoloji belki de müthiş hızlı gelişimiyle somut sorunları ortadan kaldırıyor olabilir, teknoloji karşıtı da değilim taşıyabiliyorken, soyut problemlerimizin, içsel sıkıntılarımızın, ruh-i sıkıntılarımızın, ruhumuzun besini olan ve asıl ihtiyacımız olan bizi, biz yapacak, yaşamaktan keyif alıracak şeylerden neden kaçıyoruz, yokmuş gibi davranıp neden görmezden geliyoruz.

-Ki insana ne kadar da çok yakışan sıfattır: "okur-yazar". En güzel besindir ruha.

Kendi dünyanı demiyorum kendi evrenini yaratabilirsin satırlarda, eğer yalnızsan sayısız karakter tanıyabilirsin edebiyatta hem seni üzmezler. (Burada minikten gözümü kırpmış olabilirim.) Hatta merdivenleri birlikte çıkar, sahnenin tozunu birlikte atar alkışı el ele selamlar, yolunda sana yoldaş olurlar.

Kim bilir karşılaştığın bir sıkıntıyı bir yazar bir şair belki de çoktan işlemiştir söz sanatında ve okuduysan eğer dünden hazırsındır buna, okuduysan eğer buna evvelden yorumun vardır ve okuduysan eğer kibar emirlere, takip etmen gereken ayak izlerine ihtiyacın yoktur çünkü diri bir ruhun var okuduysan eğer herkesin zor dediği şu "Hayattan" kaçmaz, *olması gerektiği gibi* görmezden gelirsin.

Nasıl mı?

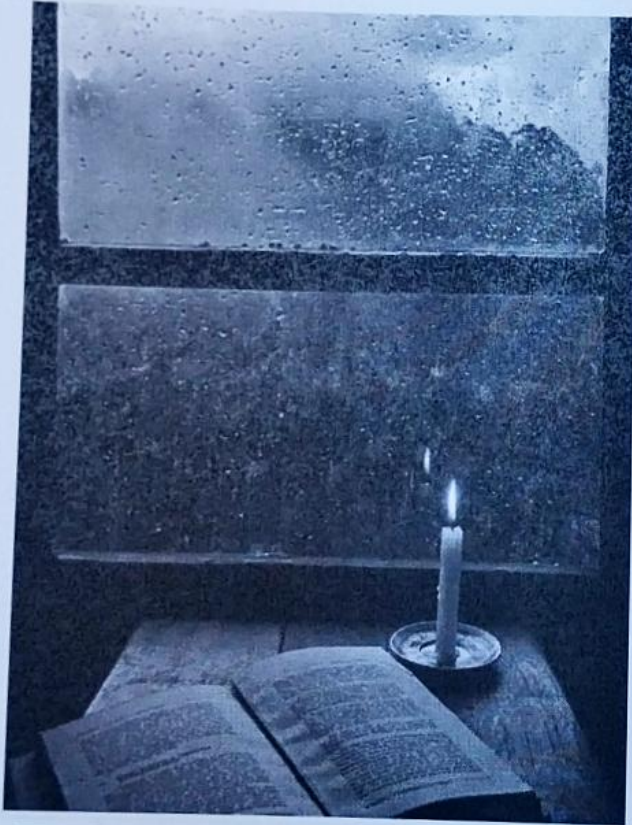
Cevabını Portekiz yazar, şair ve ressam olan Fernando Pessoa'nın sözüyle veriyorum.

"Edebiyat, hayatı görmezden gelmenin en güzel yoludur."

İşte kaçacak yer, işte zorluklar için gözünüze gereken perde.

Son yudumum...

"Edebiyat" ve "Ebediyet" kardeşdir somut beden fanidir göçer, Ruh u ebedi kılmak edebiyattan geçmektedir. Edebiyatı ise okunmak istemektedir.

ALİHAN YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

SOYUTLANMAK

Soyutlanmak nedir? Bir kurtuluş mudur? Yoksa içine girenin çıkamayacağı karanlık bir hücre mi?

Her insan hayatının bazı dönemlerinde yalnız kalmaya ihtiyaç duyar ama bu 7 milyar insanın içinde bazen zorlaşabiliyor. Tek çözüm kendini doğaya bırakmak gibi görünüyor ama bu şehirleşmede o da pek mümkün durmuyor. Peki odamızdan çıkmadan kendimizi dünyadan soyutlamamızın bir yolu yok mu? Var. Meditasyon.

Meditasyon tamamen konsantrasyon ve kontrolden oluşan bir yöntem. Kendine konsantre olmak, kendini kontrol etmek. Peki meditasyon neyi amaçlıyor? Seni arındırmayı. Moralini bozan düşüncelerden, sende ağırlık yapan duygulardan... Kısacası rahatsızlık veren her şeyi senden almayı ve geriye sadece seni bırakmayı. Aynaya baktığında gördüğün senden bahsetmiyorum, içinde bir yerlerde belki saklanmış belki ortaya çıkmış olan senden bahsediyorum. İşte konsantre olacağın şey bu. Kendin.

Şimdi kendimizi bir süreliğine bir kenara koyalım ve gerçek dünyaya dönelim. Halen daha 7 milyar insandan bizi çok azıcık uzaklaştıran dört duvar odamızdayız ama tabi ki duvarlar bizi dış dünyadan soyutlamaya yetmiyor. Araba sesleri, kavgaya eden kediler, kapıyı tıklatmadan odaya giren kardeşler derken konsantrasyon uçuştuk. Dedikim gibi betonlaşan dünyada herkes kendisini doğaya salınamaz. Yoksa bu gürültülerden kurtulmanın en güzel yolu tabi ki doğa. Bizim elimizden gelen ancak doğa sesleri barındıran çalma listelerini dinlemek olacak. Konsantrasyon konusunda gelişmiş kişilerin böyle şeylere ihtiyacı yok ama henüz gelişmemiş kişiler için tek çare gibi duruyor.

Bir süreliğine kenarı koyduğumuz kendimize geri dönelim. Bir şekilde soyutlanıp konsantre olduğumuz kendimize. Belki hep burada kalmak isteyeceğiz. Kendi içimizde kendimiz ile dostluk kuracağız. Belki de kendimizi buraya hapsolmuş hissedeceğiz ve dört duvar odamıza geri döneceğiz. Karşımızdaki aynaya bakıp bir daha böyle bir şey denemeyeceğimizi söyleyeceğiz ve aynada gördüğümüz kişi ile dostluk kuracağız.

PAUL BOCUSE

Dünya gastronomisinin bir numaralı isimleri arasında yer alan Paul Bocuse, Fransız bir şef olarak başarılarını arttırıyor, 1926 senesinde doğan Bocuse, restorani bir babanın oğlu olarak kariyerine adım atmıştır.

Klasik mutfak içerisinde yer alan yağlı yemekleri hafifletici çözümler bularak, "Yeni Mutfak" adı verilen "Nouvelle Cousine" akımını dört ahçı ile birlikte başlatmıştır. Günümüz gastronomi alanında en derin etkileri olan bu akım, teknik ustalık ve mükemmel kalitedeki malzemeler ikilisi ile hayat bulmuştur. Fransız mutfağının büyükelçisi olarak ün kazanan Bocuse, taze ürünler, sade sunum ve hafif yiyecekler eşliğinde sunumlarını hazırlıyor. 88 yaşında olan Paul Bocuse, kazandığı 3 Michel'in yıldızı ile lezzetlerini sunmaya devam ediyor. Pek çok lezzetli menülere ekleyen şefin ıstakoz salatasını bir de biz deneyelim.

İçindekiler:

1 ıstakoz

8 bardak su

1 kaşık tuz

3 kaşık sirke

1/2 kaşık hardal

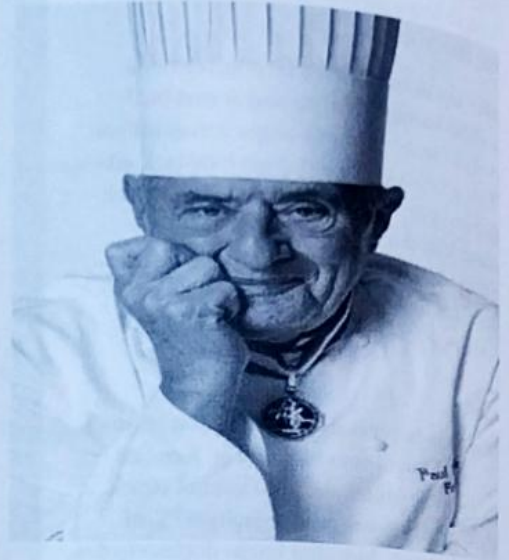
1/2 çay bardağı limon suyu

1/2 bardak zeytinyağı

Tabasco sosu

3 diş sarımsak

Yeşillikler

Paul Bocuse, qui figure parmi les grands noms de la gastronomie mondiale, fait croître ses succès en étant un chef français, né en 1926. Bocuse, est entré à sa carrière en étant un fils d'un père propriétaire du restaurant.

Il a commencé le courant nommé "Nouvelle Cousine" avec quatre cuisinier en trouvant les formules atténuantes sur les plats gras de la cuisine classique. Cette courant qui a des effets les plus profonds dans la gastronomie d'aujourd'hui, s'est révélé avec le maîtrise technique et les matériaux d'excellente qualité. Acquis la réputation comme ambassadeur de la cuisine française, Bocuse, fait la préparation en accompagnement les produits frais, la présentation simple et la nourriture légère, eu 88 ans, Bocuse continue de servir ses saveurs avec 3 étoiles de Michel qu'il a acquis.

ALİM HANCI

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

1.SINIF

Padişah torunu bir savaş muhabiri: KENİZE MURAD'IN HİKÂYESİ

"Fransa'da, sürgünde doğdum. Ama kendimi hep bir yabancı gibi hissettim. Lisanım, tahsilim, düşünce tarzım tamamıyla Fransız olmasına rağmen; kalbim Türkiye için çarpıyor..."

Sultan V. Murad'ın kızı **Hadice Sultan**, iki evlilik yapmış; ikisinde de mesud olamamıştı. Hanedan sürgün edilince, oğlu Hayri ve kızı Selma ile beraber Beyrut'a yerleşti. Burada 1938 senesinde sefalet içinde öldü. **Oğlu Hayri Bey** de bu sefaletin tesiriyle buhrana düştü. Memlekete dönebilmek için yaptığı müracaatlar dikkate alınmayınca, hayatına son verdi.

Hadice Sultan'ın kızı **Selmâ Hanımsultan** (1914-1941), ailenin en eksantrik şahsiyetlerindendir. Sırf sefaletten kurtulmak uğruna, 1937'de Hindistan'daki küçük hükümdarlardan **Kutvâre Nevvâbı Seyyid Hüseyin Sâcid Zeydî** (1910-1991) ile evlendi. Meşhur gazeteci ve yazar Kenize Murad'ın annesidir. Kendi hikâyesi de kızının hayatı da roman ve film mevzuu olacak derecede hazin ve dikkat çekicidir.

Selma Hanımsultan'ın çocukluğu

Açlık ve sefalet

Hindistan'da Hindu hükümdarlar için kullanılan mihraçe unvanının Müslüman hükümdarlar için karşılığı nevvâbdır. Damad, **Edinburgh Üniversitesi** Hukuk Fakültesi'nden mezun bir Hind prensi idi. Selma Hanımsultan, annesinin emektarı Zeynel Ağa ile beraber Hindistan'a gitti. Burada hiç aşına

olmadığı **Hind âdetlerine** göre yaşamaya başladı. Kutvâre, Müslüman bir belde olmakla beraber, hayat çok iptidaiydi. Hele bir Osmanlı prensesi için alışması çok zordu.

Selma Hanımsultan, annesi Hadice Sultan'ın gecikmiş vefat haberi üzerine ağasıyla beraber **Paris'e** geldi. Ama Beyrut'a geçemedi. II. Cihan Harbi sebebiyle Alman işgali altındaki Paris'te **mahsur** kaldı. Annesinin Şam'daki mezarına bir taş diktirtti; başına da Rıza Tevfik Bey'e bir mersiye yazdırdı.

Hâmile idi. 15 Haziran 1940'da **Kenîze**'yi doğurduğunu zevcine haber bile veremedi. Mücevherlerini satarak otel masraflarını ödedi. Az bir zaman sonra elinde avucunda bir şey kalmadı. Selma Hanımsultan, 13 Ocak 1941 tarihinde bir otel odasında açlık ve sefâlet içinde vefat etti. Paris'te Bobigny Müslüman kabristanına defnolundu. Refik Hâlid Karay'ın filme de alınan meşhur **Nilgün** adlı romanı, Selmâ Hanımsultan'dan ilham alınarak yazılmıştır. Kenîze, '**kölecik**' demektir.

Bir kahve parası

Zeynel Ağa, velinimetinin **14 aylık** bebeğine bir müddet bakmaya çalıştı. Ama sonunda çaresiz kalarak İsviçre'nin Paris konsolosluğu bahçesine bırakıp ortadan kayboldu. Bebeği, yani Kenîze Hanım'ı, başkonsolosun hanımı büyüttü. Daha sonra aile kızcağızı bir **Katolik lisesine** yazdırıp, tayin edildiği Venezuela'ya gitti.

Bu arada Kutvâre Nevvâbı Hüseyin Sâcid, **hararetle** ailesini arıyordu. Zevcesinin vefat ettiğini öğrendi. Kızının vaziyetinden de haberdar oldu. Kendisini almak istediye de mektep vermedi...

Kenîze Hanım, Sorbonne'da sosyoloji ve psikoloji tahsil etti. Üniversitede okurken **sokaklarda elbise satarak**; geceleri de operalarda program dağıtarak geçindi. Cebinde bir kahve içecek parası olmadığı günler çoktu. Sorbonne'u böylece bitirdi. Tıp tahsil etmek istedi ama malî gücü yetmedi. Paris'te Millî Kütüphane'ye **arşiv memuru** olarak girdi.

Bu arada babası, Londra'daki Halife Abdülmecid Efendi'nin kızı olup Haydarabad Nizamı'nın oğlu ile evlendiği için Hind prensesi sayılan **Dürrişehvar Sultan'a** mektup yazdı. Kızından bahsederek kendisiyle alâkadar olmasını istedi. Dürrişehvar Sultan da Paris'te yaşayan eski eltisi Nilüfer Hanımsultan'dan ricada bulundu. **Nilüfer Hanımsultan**, Kenîze Hanım'la irtibat kurup görüşmeye başladı. Böylece Kenîze Hanım'ın ilk tanıdığı akrabası o oldu.

Çöplerden yiyecek

Kenize Murad, bu satırların yazarına şunu anlattı: "Zeynel Ağa, zaman zaman **beni görmeye** İsviçre Konsolosluğu'na gelir; kısa bir müddet kalıp ayrılmış. 1942'de bu ziyaretlerin ardı kesilmiş. Kendisini dükkânların çöplerinde yiyecek ararken görenler olmuş. Buna göre kendisi ya **esrarlı bir şekilde** vefat etti; yahut da Nazilerin eline düştü..."

Kenize Hanım, 1961 senesinde 21 yaşında iken Hindistan'a gidip **ilk defa babasını** görebildi. Hüseyin Sâid, Hindistan Devleti kurulduktan sonra tahtını kaybetmiş; mallarına tamamen el konulduğu için Lüknov'da **avukathk** yapmaya başlamıştı. Tekrar evlenmiş ve üç çocuğu olmuştu. Yeni tanıştığı ailesi, Kenize Hanım'a **alâka** gösterdiler. Ama genç kız burada fazla kalamayıp Paris'e döndü.

1965 senesinde muhabir olarak gazeteciliğe başladı. İlk işi Pakistan ile Hindistan arasındaki savaşta muhabirlik oldu. Burada **Hindistan casusu ithamıyla** tevkif edildiyse de zamanın Pakistan başvekili Zulfikar Ali Butto'nun talimatıyla serbest bırakıldı. 1967 senesinde Fransa'nın büyük mecmualarından *Nouvelle Observateur*'a geçerek arşiv memurluğu, ardından da **siyasî analizler** yaptı.

Resmî adı Rajkumari Kenize Hussein de Kotwara iken; padişah dedesinin adını yaşatmak maksadıyla **Kenize Murad** adını kullanmaya başladı. Annesinin hayatını, *De la part de la princesse morte* (Ölmüş Bir Prenses Tarafından) adıyla 1987 senesinde Fransızca roman tarzında neşretti. Roman, sadece Fransa'da **1 milyon 200 bin** sattı. Yirmiden fazla lisana, 1990 senesinde de Türkçeye tercüme olundu. Başka kitaplar da yazdı. Zaman zaman Türkiye'ye gelir.

Kalbim Türkiye için çarpıyor

Anneanesi, Sultan V. Murad'ın kızı olan Kenize Murad, hissiyatını şöyle dile getirdi:

"Sürgün malî bakımdan feci olduğu kadar, moral cihetinden daha da **feci bir hâdise** idi. Ben bunu çok iyi anlayabiliyorum. Gerçi şahsen sürgünü yaşamış nesilden değilim. Ama Fransa'da doğdum. İyi insanlar tarafından yetiştirildim. Yine de kendimi **hep bir yabancı gibi** hissettim. Lisanım, tahsilim, düşünce tarzım tamamıyla Fransız olmasına rağmen; kalbim Türkiye ve Orta Doğu için çarpıyor. Politik açıdan, Hindistan, Türkiye ve Pakistan'da neler olduğu daha çok alâkamı çekiyor. **Hislerim şarktan**; aklım garbdan diyebilirim.

Annem İstanbul'u çok özlermiş. Beyrut Limanı'na gider, İstanbul'dan gelen gemilerden inenlere **'İstanbul nasıl? Vatanım nasıl?'** diye sorarmış. O devirler hep acı doluydu. Büyükanmem geri dönmeden hasret içinde öldü. Annem hep İstanbul'u özledi. Türkiye bizim ülkemizdi. Hiçbir yere intibak edemedi. Lübnan'da çok fakirdiler.

Beyrut, **'Doğunun Paris'i'** idi. Buna rağmen annem hep mâziyi özlediğini söylüyordu. Bunu bana babam anlattı. Annem, **kendine bir yurt** kurmaya çalıştı. Bana göre kendine ait bir yurdun olmaması,

bir ailenin olmamasından daha kötüdür. Benim bunu söylemem daha mühim, çünkü benim ailem yoktu. Bence vatan daha mühim, bir yere ait olmak daha mühimdir.”

Selma Hanımsultan'ın düğünü - 1937

Selma Hanımsultan sürgüne çıkarken

Selma Hanımsultan'ın Paris'teki kabri

EMRE KURNAZ

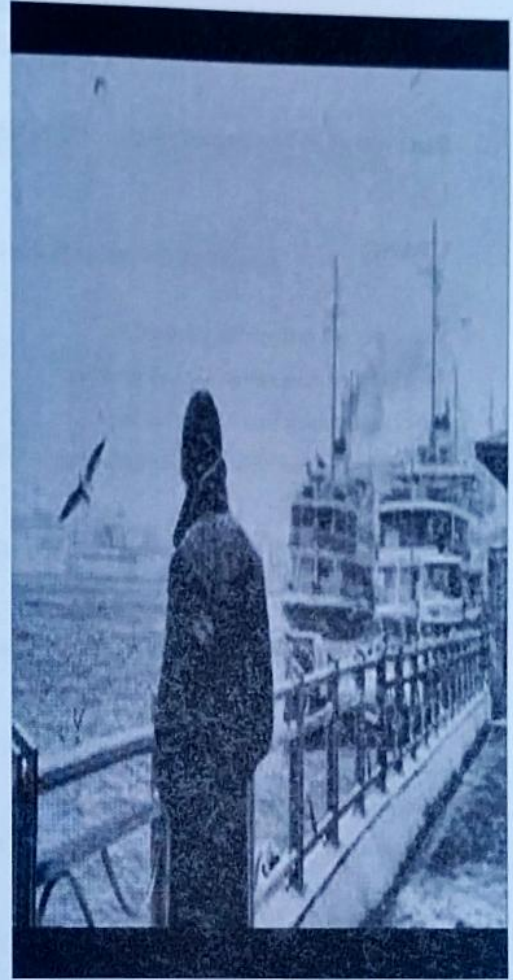
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

*<http://www.turkiyegazetesi.com.tr/yazarlar/prof-dr-ekrem-bugra-ekinci/600660.aspx>

GÖNÜL DAĞI

Gönül dağı ziyaret etmeli
Muhabbet seven insanlar arasında olur
Muhabbetle ölmek âşık için mümkündür
Müşkül olana bıkmadan kafa tutmak
Aşk sofrasına oturmanın verdiği hazdır
Bir dünyanın mutluluğu olmak
Dualar ederek seni seviyorumlar biriktirmektir.
Efsunkar olan küçük gözlerdir
Gözler gönle saplanmış acı vermeyen
mızraktır.
Ben ölüm sesini duyarak yaşıyorum günü.
Ama onun güzel düşüncesinde
Ve kurak toprağıma saçtığı tohumlarda
Muhayyele gönle telkin etmeli düşüncesi
Onun içini neşelendiren güzel dalgınlıkları var
Sancılar çekiyorum su yollarında kıvrılarak
Adamlar rüzgarla çarpışmaya doymaz
Onlar koca tahta geminin yiğit yelkenleri
Zor sancıları mütehammil aşkların çekmesi
gibi
Yarım gece yarım gündüz
Bende çetin bir savaşın ortasındayım
Uçurumdan ve anlamsızlıktan korkuyorum
Karanlığın ağzında ölümün sesi
Issızlıkla çirkin düşüncelerin vesvesesi
Fakat o karanlık gecenin
Ardından doğan safran sarısı güneş
Karartma sancıların içinden gelen
Güzel hayallere yol açan dolunay
O kurak çölü yoklayan tuzsuz yağmur.

SERKAN BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ İKTİSAT
3.SINIF

ÜLKÜ TAMER ANISINA

Cemal Süreya birlikte Papiris dergisini çıkardıkları Tamer için şöyle diyordu: "Nuh'un gemisi gibiydi Ülkü Tamer'in ilk şiirleri: kalabalık, yenilikli, her türlü imgenin erkeğini ve dişisini barındıran, terzilerle, dölgerlerle, tükülerle, karpillerle, sansarlarla ve her şeyle dolu. Hayatın, ölümün ve her şeyin amatörşöhdü ülkü tamer bu şiirlerde... baştan itibaren ikinci yeni'nin önemli gelişme halkalarından biri de o oldu... en soyut anlatımını bile çok yalın bir dille yapan bir şairdir o... kısa şiirlerinin çoğu karnaval bileti gibidir, sevinçle doludur, uzunları ise hemen her zaman trajik öğelerle çalır."

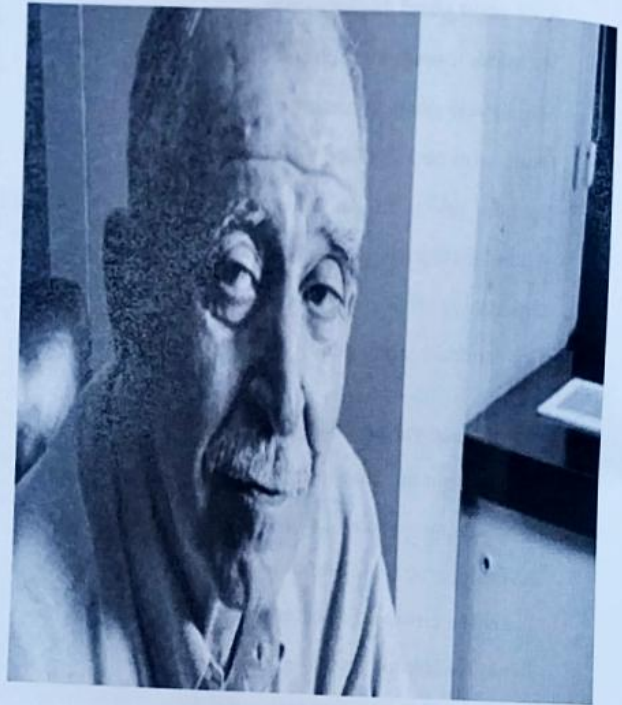
İkinci yeni güçlü bir solğunu yitirdi... Hoşça kal Ülkü Tamer

UTANÇ

Soğuk bir tül örtüyorlar yüzümüze,
Sanki ölmek için beyaz bir uykusuzluk;
Belki utanmasak bizi bırakacaklar,
Terliyoruz, tırnaklarımdan damlıyor kan
Onun üstüne,
Soğuk bir tül örtüyorlar üstümüze.

Hangi odaya saklansak şimdi onlar,
Hangi sokaklara çıksak ölüm;
Girildikçe biten sevişmemiz onlar
yüzünden,
Ne zaman boynuna uzansam ölüm kokuyor
Yalnızlıktan, o yalnızlık,
Kelimesi artık şiirde unutulmuş.

ÜLKÜ TAMER

EDİTÖR'DEN

ÜÇ VAKTİN ŞİİRİ

Bir kadın sevdim sabaha karşı

Güneş gibi doğdu ömrüme

Birmeyen yeni bir gün doğdu,

Doğam uyandı,

Yalnızlığım kayboldu şafağın kızılığında

Taze havasında sabahın,

Ve çayla

Ve simitle kavuşur gibi kahvaltı.

Pastaneler beni pişirdi fırınlarında

Çay ocakları beni demledi

Yer edindim memurların damaklarında.

O günün ki, yarını tatildi,

Mutluydu memurlar bile.

Bir kadın sevdim diye midir?

Bir kadın sevdim gibi midir?

Yoksa bir kadının güzelliği midir?

O günün sabahı.

Bir kadın sevdim öğlen arası.

Güneş gibi tepemdeydi mutluluk

Kalbim, sevda arası verdi yorgunluğuna

Sıcak dinlenmesinde öğlenin

Ve çorbayla

Ve pilavla kavuşur gibi işçilerin midesi.

Ben piştim yemekhane kazanlarında

Aşçı başı beni doldurdu tabldotlara

O günün ki yarını bayramdı,

Yer edindim işçi çocuklarının

Yarım günlük heyecanlarında.

Bir kadın sevdim akşamüstü

Güneş gibi aldı başını gitti hüznüm

Ruhumun paydos zili çaldı

Ben karşılandım bütün evlerin kapılarında

Eve dönmenin kavuşmuşluğunda

Babasını bekleyen çocuklar sarıldı boynuma.

Ve babasıyla

O günün ki yarını yoktu

Ve kocasıyla kavuşur gibi memur ve işçi
aileleri

Yer edindim

Mutluluğun sonsuzluğunda

EKREM AKSU

GAZİ ÜNİVERSİTESİ

BİYOLOJİ

2.SINIF

GALATA KULESİ

Üzülüyorum, yalnızım ve beni bıraktığın gibiyim hayat hatta daha da eksik. Bilmiyorum gelsen iyi olur ama senin gelmen imkânsız benim gelmem lazım. Sana ihtiyacım var. Hiç görmediğin birine âşık olursun ya işte öyle. Seni çok özledim...

Seni herkesten ve her şeyden çok özledim. Sen orda ben burada. Kimse sen gibi anlamıyor beni süssam bile anlayanım sensin biliyorum. Sana anlatacağım çok şey var. Belki tüm şehir beni saramayacak ama sen bana iyi geleceksin biliyorum. Yanımda dimdik durman bana güven ve cesaret verecek. Yıllar geçti yorulduk ve tükendik sen nasıl hala ayaktasın, bunu da sen bana anlat olur mu?

İnsanlar hep yalnız ama sen değilsin çünkü yalnız olanlar sana eşlik ediyor, yalnız olanlar sana geliyor.

Çok masal hikâye dinledin ama ben sana seni anlatacağım. Sonra susup ağlarız olur mu...

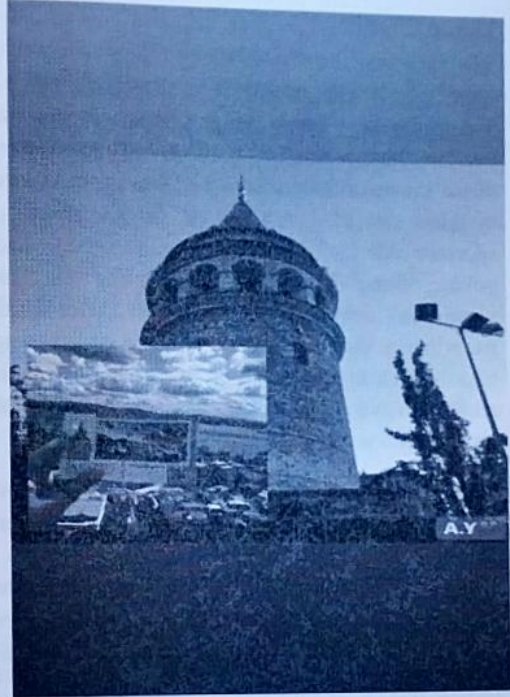
Benim görmediğim Yarım'ım için yazdığım ufak bir yazı.

Galata ♡

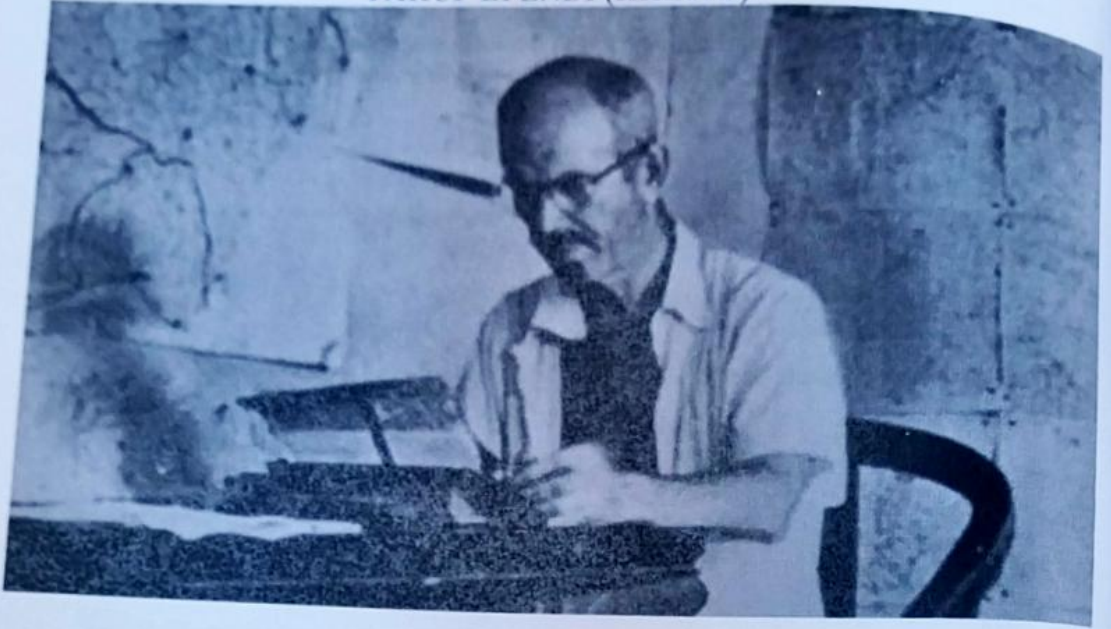
528~

ASLIHAN YAŞLIOĞLU

ALMANCA ÖĞRETMENİ

YAKUP EFENDİ (HİKÂYE)

Yakup Efendi*

Yakup efendi, yıllarını adliye binalarında çürütmüş, ömrü hayatında eli bir başka iş tutmamış, pek yaşlı sayılmazdı ama başına un elenmiş gibi saçları, yüzü, teni bembeyaz, kimine göre hımbıl, suratsız, düşse kimsenin kaldırmayacağı, bir soyguna gitse hiçbir şahidin robot resmini çizemeyeceği, sivri bıyıkları sigaradan sararmış bir zabıt katibiydi. İşinin ehlidir, hakkı yenmesin; bütün önemli yazı işlerinde akla ilk Yakup Efendi gelir. Şimdiye kadar girdiği mahkeme, yazdığı tutanağın haddi hesabı yoktur; kimse de hiçbir vakit, bir kez bile "yahu, Yakup Efendi, gözün görmez mi, ne hatalar yapmışsın" dememiştir. Elinden ne kaçan kurtulun ne uçan. Gelgelelim kimse de bir gün çay ısmarlamaz, sigara istemez, yanından geçerken selam vermez Yakup efendiye. Yakup efendi adliye binasının en ünlü hayaletidir. İşine vakitlice gelir, iş saati bittiğinde de eski deri çantasını kolunun altına sıkıştırır, karımış ağaç gibi bükük, kırk evin yükünü taşımış gibi çelimsiz ayaklarıyla bir tosağa gibi sessiz sedasız evine yol alırdı.

Bugün de hiç adetini bozmadan iş çıkışı, karımış ağaç gibi bükük, kırk evin yükünü taşımış gibi çelimsiz ayaklarıyla, bir arpa kadar yolu yarım saatte yürümüş, evine varmıştı. Yorgundu. Eskisi kadar cevval değildi. Bilhassa işten eve varmak ona dağları delmiş Kerem yorgunluğu bahşediyordu. Gözlüğünü çıkardı, masanın başına geçti, çorbasını içti. Televizyonu açtı, koltuğa yattı, önünde uyukladı. Hatice Hanım'ın soyup verdiği meyveleri ısırdı, televizyonda ilgisini çektiği bir şey gördüğünde yavaşladı, dikkatlice baktı, tekrar çignemeye başladı.

Hatice Hanım onunla birlikte sessizce televizyona bakıyor, sessiz sedasız her gün aynı teraneyi çalıyordu. Belki de eskiden umut dolu hayalleri, yazlıkta yetiştireceği çiçekleri, büyüteceği çocukları, sinemaya, tiyatroya, konserlere gidişi vardı, belki de hımbıldı, çaresizdi, güzel değildi, ağzı kokardı, Yakup Efendi'yle tanışmak hayatı için bir bahardı, belki de güzelceydi de Yakup Efendi'ye varınca kırkında yaşlandı. Pek denedi, dohtur gezdi, çaput bağladı, sübhanekeyi tersten okudu, tükürdü, kurşun

aklına ama şu ördüğü örgüyü giyecek çocuğa sahip olamadı. O da yılmadı, örgüyü uzun tuttu, sabahı uzun tuttu, Yakup Efendi'ye örüverdi. Yakup Efendi öylece durdu, o ölçtü, o biçiverdi.

Yakup Efendi yine her gün olduğu gibi yatağa girmeden önce sigarasını yaktı, ciğerini hissetti, dumanı ağzından üfledi, sararmış dişlerini hissetti. Kokan ellerini hissetti. Cigaranın suyuymuş gibi tersledi ciğerini, fırlattı kaç yetimin hakkını. Pakete baktı, cebini yokladı. Parasına baktı, paketini yokladı. Cigaretaları saydı, içi rahatladı. Sabahı çıkarır bu!

Yatağına yattı. Yorganını çekti. Elbet yaşlılık da getirmiştir kendiyile bir şeyler ama söyledim ya daha korkındaydı; şu ağrılar, şu sızılar yaşlılığın emaneti değildi ama Yakup Efendi hiç umursamaz, mışıl mışıl uyurdu. Bir sağa döndü, bir sola döndü. Gözünü tavana dikti. Döndü bir karıya baktı. Karı rıyasında çocuğunu emziriyordu, Yakup Efendi yatakta kıvranıyordu. Ayaklandı, balkona çıktı. Bir sigara yaktı, gömleğinin düğmelerini açtı, bir bardak su içti, yüzünü yıkadı, rahatlayamadı; o geceyi balkonda sabahladı.

Ertesi gün işi bitti, evine döndü. Kerem yorgunluğu, gözünü çıkardı, masanın başına geçti, porbasını bir nefeste içti, televizyonu açtı, ısırdı, meyve yedi, kâh yavaşladı kâh tez çiğnedi.

Yaktı sigarasını, çıktı balkona, yemedi hiçbir yetimin hakkını, çekti tütünün tamamını içine.

Yatağa geçti, ağrılarını yokladı, hepsi yerindeydi. Hatice Hanım bebeğine yeni hikayeler anlatıyor, gülüyordu hılyasında. Bir sağa döndü, bir sola. Gözünü tavana dikti. Döndü bir karıya baktı. Karı rahat, alem rahat, tavan rahat, pencere rahat!

Ah, ulan! dedi- iş mi şimdi bu, allahsız! Hayvanın oğlu! - Hatice Hanım irkildi- Ne oldu, bey- diye sordu

- Sağır mısın be kadın, nasıl öyle uyursun? Duymaz mısın, iki gecedir aynı terane, gece oldu mu başlar tıkırtısı.

- Ben bir şey duymam, efendi.

- Nasıl duymazsın! İyice yaşlandın zahir! Baksana ne biçim yazıyor itin oğlu! Tık, tık, tık! Daktiloda can mı kalır?

- Vallahi bir şey duymam! Sen de azar itmeye yer ararsın zahir! Hani nerede?

- Ulan, baksana, nasıl duymazsın, iyice sağır oldun ha sen de!

- Seni duyarım ya, bağırsını duyarım, horlamamı duyarım, eve gelişini, kapını vuruşunu duyarım bir tek bunu duymam, sağır olurum, karımış olurum!

- Vallahi Hatice, ah ulan! Ah!

- Nereye gidiyorsun?

Yakup Efendi bir hınçla yataktan kalktı. Balkona çıktı. Bir sigara yaktı, yukarı katta oturan Haydar beyin camına baktı, ışığını gördü, küfrü bastı- Ah, ulan it oğlu! - Oturdu balkona, sabaha kadar gözünü kırpmadı.

Ertesi gün aynı minval, aynı yastık, aynı yatak. Hatice Hanım aynı rüyada, aynı mışıl mışıl, aynı rahatlık. Ses kesilmez, ses durmaz! Kalk kız- dedi, silkti uyandırdı karıyı. Hatice Hanım afallamış, oyuncuğ elinden alınmış çocuk gibi masum, mazlum, mağrur ve de sinirli bir şekilde Yakup efendinin yüzüne baktı. - Ne var kör olasıca? - diye haykırdı.

- Kalk! Kalk üstünü giy! Git! Uyan! Git şunların kapısını çal da söyle, ses alemi sarmış, uyuyamıyoruz!
- Ne sesi?
- Daktilo sesi, duymaz mısın, ne ahmaksın yahu! Kalksana, kalk!
- Nereye gideyim bu saatte ayıp! Hem ses mes yok!
- Ne demek yok! Baksana, uyuyamıyorum kaç gündür! Vallahi işimi de aksatmaya başladım, uykulu hal ile bin hata, bin küsur ilave iş!
- Allah Allah! Ne sestir, üç gündür bir sana duyulur, ben hiç işitmem! Bunadın mı sen?
- Yahu, sesi duymaz mısın? Git bir sor, eğer onlar değilse belki başka iştir.

Hatice hanım yataktan kalktı. Yüzünde kırk yılın, çocuksuzluğun, şefkatsizliğin siniri. Üstüne gecelikten hallice bir hırka geçirdi, kapıyı açtı, merdivenlerden ev sahibi Haydar Beylerin evine doğru kalkmaya başladı. Kapıyı çaldı. Bir hayli zaman geçti, kapının arkasından fısırtılar duyulmaya başladı. Kapı hafifçe aralandı ve Halime hanımın kafası göründü. Buyur- dedi- Hatice Hanım hayırdır inşallah bu saatte?

Hatice hanım çekingen:

- Yahu, kusurumuza bakmayın Halime hanımcığım, bizim bey gönderdi beni. Bir ses miymiş, neymiş duyar kaç gündür. Daktilo sesi der, kaç gündür uyku girmez gözüne. Beni gönderdi bir hali ahval edeyim diye. Sizin bey yazıyla uğraşmakta zahir.

Halime hanım şaşkın bir ifade ile Hatice hanıma baktı. Boydan boya süzdü, yüzü mahcup bir hal aldı:

- Kusura bakmayın Hatice Hanım, Haydar Bey'in birkaç senet işleri vardı, bizim oğlanın okulu için birkaç dilekçe yazacaktı. Belki de onları yazar, benim de haberim yok. Çok mu ses ettik?
- Yok canım, bizim bey de iyice bunadı, artık kaldıramaz oldu böyle sesleri. Hem siz niye uğraşırsınız ki, verin bizim Yakup Efendi halletsin, hiç yorulmayın.
- Allah razı olsun, Hatice Hanım, ama ben işlerini bitirdi diye biliyorum. Hatta üç gün önce kendi elimle toplayıp, yerleştirdim daktiloyu yerine.
- Allah, Allah! Kaç gündür sesini duyarız oysaki- dedi Hatice Hanım kısık sesle.
- Ben Haydar Bey'e yine sual ederim, varsa öyle bir vaziyet, söylerim sabahları halleder işini.
- Allah razı olsun.
- O ne demek, siz kusurumuza bakmayın; sizi de uykunuzdan ettik.
- Ne kusuru ... Ne kusuru ...

Hatice hanım eve geri döndü. Terliklerini çıkardı etrafa bakındı. Yakup efendiyi balkonda buldu. Yakup efendi sigarasını yakmış, yorgun ve de sinirli bir şekilde- ne diyor? - diye sordu. Hatice Hanım-

Allahı birkaç evrak işi mi ne varmış, onları halletmiş, kaç gündür de uğraşmazmış daktiloyla- dedi.
Yakup efendi elindeki cigarayı fırlattı, sinirli bir hal ile- nasıl uğraşmazmış baksana, ışıkları açık, sesi
geliyor. Besbelli yazıyor işte! Tak tak!
Beki de faredir.
Ne faresi canım, ben bu sesi yirmi yıldır duyarım! Besbelli daktilo sesi!

Valahi ben duymam!

Yakup efendi bu gece de uyuyamadı. Bununla birlikte geçen bütün bir haftayı gözüne uyku girmedi.
Geceleri uyuyamadığı için sabahları iş yerinde dinlendirdi gözlerini,- yaşlandın artık efendi - dediler -
bir az istirahat et - dediler evine gönderdiler. İzine ayrıldı.

Gece gelen sesler sabahlara da ayak açtı. Her adımdan, her delikten gelmeye başladı sesler. Tak
tak- diyor başka bir şey demiyor.
Yakup efendi sıkılgandır. Gidip de öyle konuşamaz Haydar beyle. Hem ev sahibidir, ağadır. Laf işitir,
ağrı gider, atar maazallah dışarı; ne eder şu karda, kıyamette sokaklarda. Evdir yahu, ev bulunur!
Gider konuşurum, arz-ı hal ederim, okumuş adamdır anlar!

Ne vakittir evin önünde oturuyor, sadece yemek ve başka ihtiyaçlar için eve giriyordu Yakup Efendi.
Gariptir ya, Haydar Bey de hiç evden çıkmaz. Sabah akşam ne yazarsın be itin oğlu!
Bir sabah yine uyuklarken bahçede, Haydar Bey'i gördü. İrkildi. Üstünü başını düzeltti, parmağında
yanıp kül olmuş cigaraya fırlattı, koştur yapıştı yakasına Haydar Bey'in.

- Beyim, susar susar dururum. Halimizi hiç düşünmez misin? Sabah akşam yazarsın, yazarsın da
benim gözüme bir saat uyku girmez. Evimi yıktın, ocağımı yaktın!

Haydar bey şaşkın bir hal ile- ne dersin, Yakup Efendi, bunadın zahir, bu nasıl laflardır, ben ne
etmişim sana?

- Beyim, sen işini halledersin de benim işime çomak sokarsın. Yakındır, vakit gelir atarlar beni bu hal
ile sokağa. Uykusuz kafa iş de yapmaz ki! İşte uyurum, sokakta uyurum, kahvede uyurum, bir
yatağında uyuyamam. Senin şu daktilonun sesinden kaç gündür uykuya hasretim.

Haydar bey irkildi, şaşkın şaşkın Yakup efendiyi süzdü. Elini köse bıyıklarına götürdü, terli yerini
kaşıdı. - Allah Allah- dedi - Allah Allah. Ben ne vakittir elime almam daktiloyu. Hem bilirsin benim
pek işim olmaz o makineyle! Ne yazacağım ne sileceğim, sen ne dersin? Hem var mıdır senden başka
rahatsız olan?

- Vardır! Vardır! - dedi Yakup efendi bir hınçla. Sıktı dişlerini, utandı durdu bir vakit öylece,
dudakları bile oynamadan, süzüldü bir kelime- yoktur -dedi.

-Peki ne haldir bu, ben bir şey yazmam, çizmem!

-Peki nereden gelir bu ses?- dedi Yakup efendi. Mahcuptu, utanmış, korkmuştu.

-Ne bileyim adam sen de!

Yakup bey bir aslan vurmuş avey gururuyla başını kaldırdı. Haydar beyin gözlerine baktı- peki. Niye yanar bütün gece evinizin ışığı? - dedi. Haydar bey hiç tereddüt etmeden- yahu, şehir dışına sefere çıktım, oğlanın işini hallederim, kah gelirim, kah gelmem. Bizim karı da korkaktır, ışıkları açık tutar, hırsızı var, hırlısı var.

- Avrat yazıyordu? - diye sual etti.

- Ne ettin sen be adam, Halime Hanım ne yazmayı bilir, ne okumayı. Bu köyde seninle benden başka birisinin daktilo görmüşlüğü mü var?

Yakup efendi, mağluptu. Ses gelir ama kimse duymaz, kimse yazmaz, kimse çizmez. Peki nereden gelir bu ses? Yıllardır ekmeğini kazandığı teknesinin sesi kulaklarında çınlar durur. Geceler uykusunu kaçıtır, sabahları ağzının tadını. Yemek yemez, uyku uyumaz olmuş.

Yakup efendi sesin membağını teyit edemedi. Karısı Halime Hanım, çok dohtur gezdi, çaput bağladı, sübhanekeyi tersten okudu, tükürdü, kurşun döktürdü ama bir çare kılamadı. Eridi, soldu, bir avuç kaldı. Kırk evin yükünü taşıyan bacakları tutmaz oldu. Hiçbir laf duyulmadı ağzından bir hayli müddet, emekliliğe sevk edildi. Hatice Hanım, yemeğini bahçeye çıkardı, yastığını, yorganını dizdi. Yakup efendi bir daha o eve girmedii.

Yaz kış oldu, Haydar Bey tanışlarına danıştı, başka bir ev arandı Yakup Efendi için. Fakat ne çare? Yakup efendi başını soktuğu her evden bir kurt görmüş tavşan gibi can havliyle kaçtı. Bir baraka kuruldu evin bahçesine, orada rahatlık buldu, ses etmedi. Günler böylece geçti bir hayli zaman. Kışın en hınçlı gününde, kar eteği geçti, her yeri kefen gibi bembeyaz etti. Çorba ısıttı Hatice Hanım, soğuktur üşümüştür diye beyi; bağladı beline yün şalını, attı kapıdan adımını. Yakup efendi elinde cigara, oturmuş öylece karların altında bankta. Düştü, kırıldı tabak çanak, koştı yavrusuna bir ceylan. kavuştu dereler denizlere, dokundu Yakup efendinin buz tutmuş ellerine. - Yakup'um- Yakup'um. Yoldaş oldu, el tuttu, ekmek verdi, tamah ettirdi, yüzüne güldü, bir kanser gibi bürüdü, yetmedi canını aldı kör olası şeytan icadı!

*Diğer adı: Daktilo

ELCAN BAYRAM

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

TURİZM İŞLETMECİLİĞİ VE OTELCİLİĞİ

4.SINIF

GECE

Bahşedilmiş bir toprak parçası
Adınla yankılanan şehir
Sızıyor damarlarıma
Kanımı donduran hasret

Doğuruyor sevdayı
Adınla aşka gebe kadınlar
Dolduruyor sesiyle odayı
Aşka tanık çocuklar

Gecenin demlendiği dakikaların
Anlamıydı varlığın
Gecenin gök gürültülü yağmurlarında
Yankılanıyor varlığım

Gecenin kuruduğu dakikalarda
Gözlerimi ıslatıyor hasret
Gecenin tenhaliğinde
Yanıyor gönlümün mabedi

Titriyor
Kalbin sesi
Zamanın çarkı
Kuşatıyor geceyi
Kalbin ızdırabı
Zihnin kaygan zemini
Ufukta belirliyor
Gönlümün ay salınacağı

SERGEN GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İKTİSAT

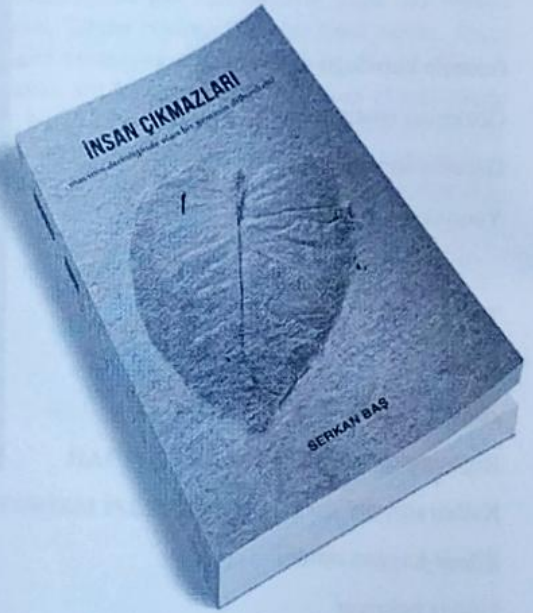
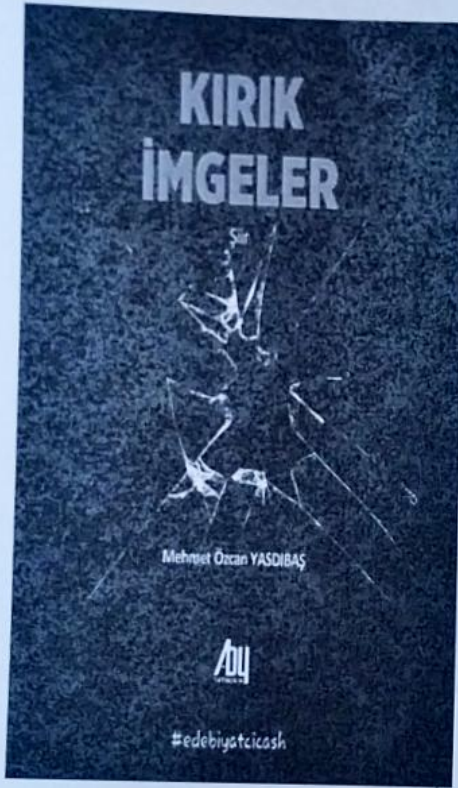
EDİTÖR'DEN

"Umutma ki şairleri haykırmayan bir millet; sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir"

Mehmet Emin Yurdakul

Değerli okurlar!

Dergimiz aracılığıyla sizlerle şiirlerini buluşturan çok kıymetli şairlerimizin eserlerini paylaşmak istedim. Sevgili SERKAN BAŞ ve Değerli Hocamız MEHMET ÖZCAN YASDIBAŞ'ı tebrik ederim. Kaleminize, yüreğinize sağlık...

MERDİVEN

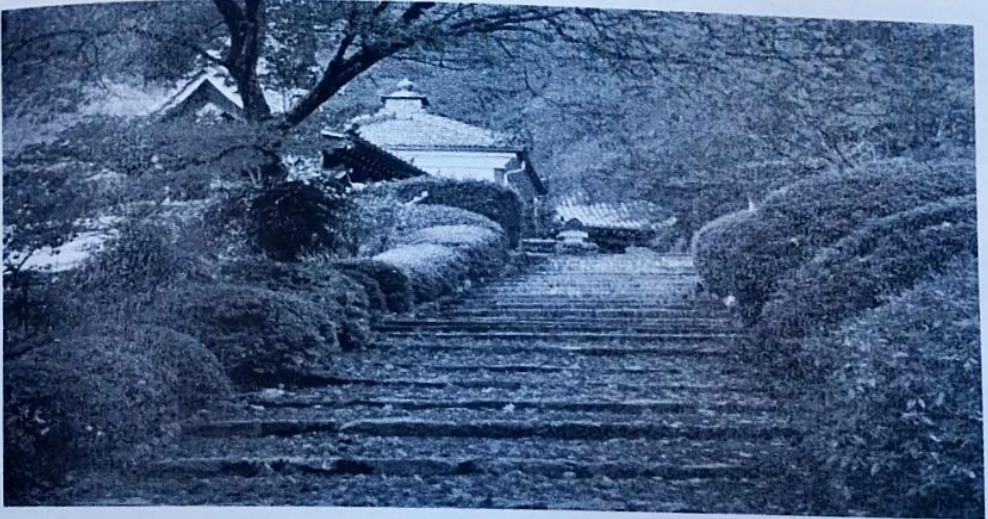
Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak ...

Sular sarardı... yüzün perde perde solmakta
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...

Eğilmiş arza, kanar, muttasıl kanar güller
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller
Sular mı yandı? Neden tunca benziyor mermer?

Bu bir lisan-ı hafidir ki ruha dolmakta
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...

Ahmet HAŞİM (1884-1933)

L'ESCALIER

Tu monteras doucement ces escaliers,
Un tas de feuilles à la couleur de soleil autour de ta jupe,
Et tu regarderas le ciel en pleurant, un instant...

Les eaux ont jaunie... ton visage a pâli petit à petit,
Contemple ces ciels rouges, il faisait la nuit...

Les roses penchées vers le sol, saignent sans cesse
Les rossignols sanglants se posent sur les branches comme la flamme,
Pourquoi le marbre ressemble au bronze ? Les eaux sont-elles en flammes ?

C'est un langage caché qui remplissait l'âme,
Contemple ces ciels rouges, il faisait la nuit...

Ahmet HAŞİM (1884-1933)

Traduit par Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR8295

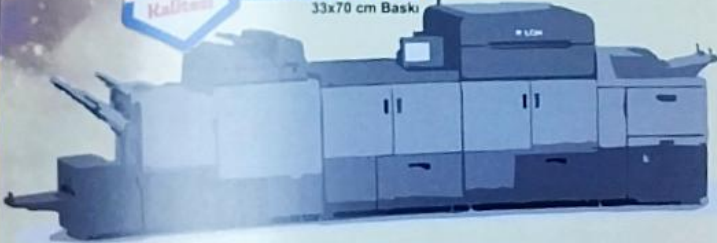

Canon IR5240

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100
33x70 cm Baskı

Her Türü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

AYBİL
Dijital

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA

www.konyahazirbeton.com.tr

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70

konyahb@vicat.com.tr

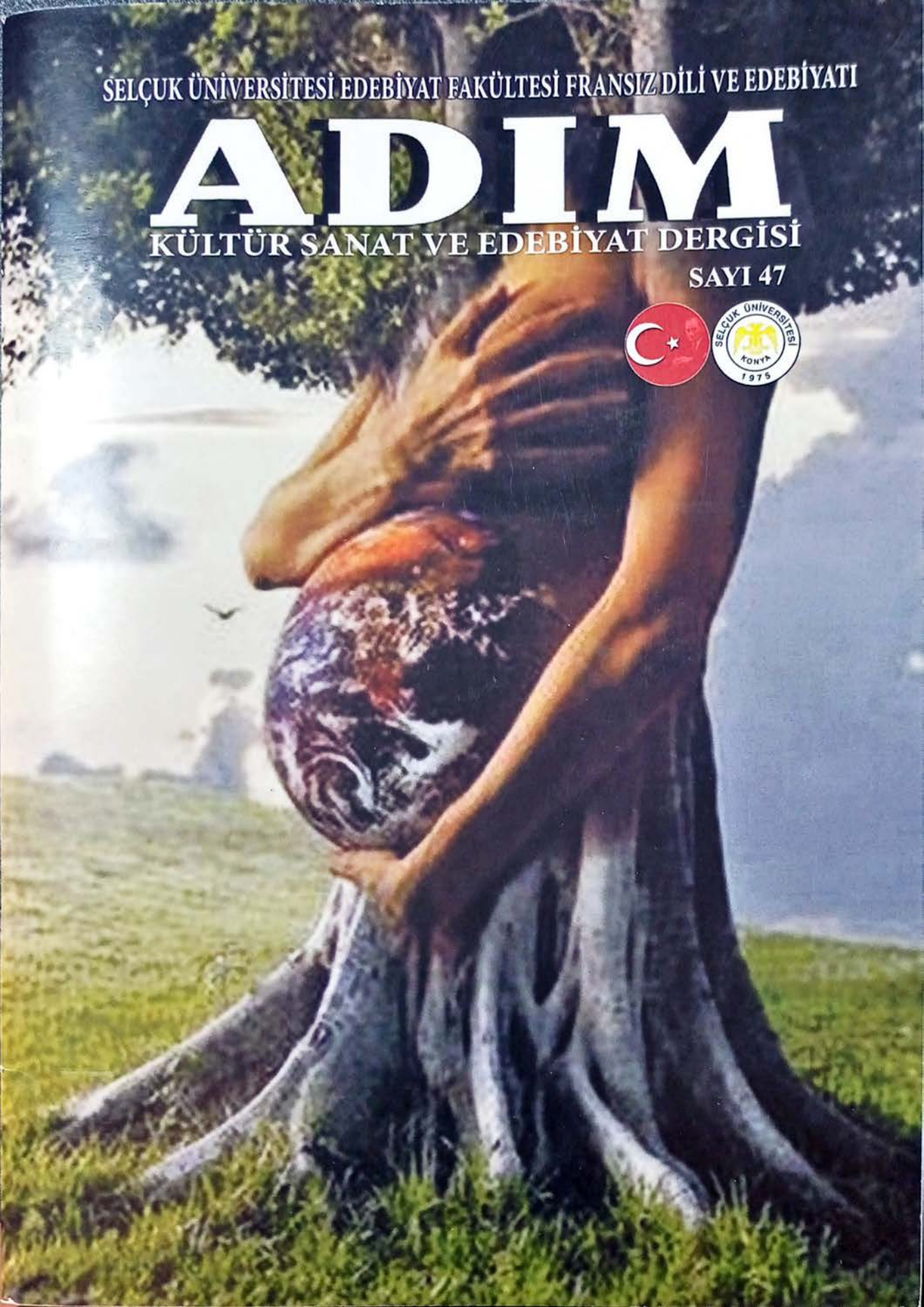
Fax: +90 (332) 346 16 12

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 47

ADIM®

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Çiğdem ÇATAL

Yayın Yönetmeni
ÇİĞDEM ÇATAL

Yayın Kurulu
Çiğdem ÇATAL
Emre KURNAZ
Alihan YILDIRIM

Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakùltesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adim.dergi@hotmail.com

Dizgi
Çiğdem ÇATAL

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Giriş

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Ferhuniye Mh. Sultanaşah Cd. No:30/A KONYA
Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121
KONYA-MAYIS-2018

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
SOL YANIM ACIYOR ANNE	BEDİRHAN GÖKÇE	3
SENİ ÖZLEDİM (Şiir)	YASİN ÖZTOPRAK	5
AVARA (Şiir)	SERGEN GÖK	6
GÜRÜLTÜLER (Şiir)	SERKAN BAŞ	7
BOŞ DOLMUŞ	EKREM AKSU	8
ANKARAM (Şiir)	BÜŞRA AĞÖREN	9
ESKİLİM (Şiir)	REFİK DOĞA KARAMEHMETOĞLU	10
YAŞADIKÇA (Şiir)	YASİN ÖZTOPRAK	10
GERÇEK ÖZGÜRLÜK	BEYZA KALFA	11
BAŞARI NEDİR?	BÜŞRA AĞÖREN	12
DÜNYA VE TÜRK EDEBİYATI'NDA EKMEK	ÇİĞDEM ÇATAL	14
İYİ GİYİMLİ VOLKAN BEY, OĞLU VE BEN	ELCAN BAYRAM	20
FARİD FARJAD	EMRE KURNAZ	25
ÇIKMAZ (Şiir)	MURAT KULATU	26
SENİ HİSSETMEK...	ASLIHAN YAŞLIOĞLU	27
ÇALIKUŞU VE TOPLUMLA İLİŞKİSİ	BÜŞRA GÜLŞAH ERDEM	28
ON YIL SONRA...	ALİHAN YILDIRIM	32
BİR GÜNÜN SONUNDA ARZU	AHMET HAŞİM	33
DÉSIR A LA FIN D'UNE JOURNÉE	Traduit par: GALİP BALDIRAN	34

Sevgili Adım Dergisi Okurları

47. Sayımızla hepinize "merhaba". Bu sayı benim sizlerle son sayım olacak. Başından beri beni yalnız bırakmayan sevgili yazar ve şair dostlara teşekkürü bir borç bilirim. Prof. Dr. Galip Baldıranın önderliğinde çıkan bu dergide bayrak taşıma görevini bir başkasına devrediyorum, kendisine bu güzel yolda başarılar dilerim.

Gençlerimizin ve aziz milletimizin 19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı'nı en samimi duygularıyla kutlar, başta Büyük Önderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere tüm Şehit ve gazilerimizi saygıyla anarım.

Bir sonraki sayıda görüşmek üzere esen kalın ☺

EDITÖR'den

SOL YANIM ACIYOR ANNE

Merhaba anne, yine ben geldim
Merak etme okuldan çıktım da geldim.
Anneler de babalar gibi merak eder mi bilmiyorum ama,
Ali "okula gitmezsem annem çok kızar merak eder" demişti de onun için söylüyorum.
Geçen hafta öğretmen sağ elimde sarımsak,
Sol elimde soğan dedirte dedirte
Öğretti sağımı solumu.
Ben biliyorum artık anne, sağım neresi solum neresi,
Ağrıyan yanımın neresi olduğunu şimdi iyi biliyorum anne...
Hani geçen geldiğimde, şuram acıyor, şuram işte demiştim de,
Bir türlü söyleyememiştim ya acıyan yanımı anne,
Bak şimdi söylüyorum.
Şuram işte sol yanım çok acıyor anne,
Hem de her gün acıyor anne, her gün...
Dün sabah annesi Ayşe'nin saçlarını örmüştü.
Elinden tutup okula getirdi.
Yakasız da danteldi. Zil çalınca öptü, hadi yavrum sınıfa dedi...
Bende ağladım... Ağladım işte utanmadım.
Öğretmen ne oldu dedi. Düştüm dizim çok acıyor dedim.
Yalan söyledim anne,
Dizim acımıyordu ama, sol yanım çok acıyordu anne!
Bugün bende saçım örülsün istedim.
Babam ördü ama onunki gibi olmadı.
Dantel yaka istedim, babam ben bilmem ki kızım dedi
Bari okula sen götür dedim.
Kızım iş dedi. Bende bana ne dedim ağladım.
Kızım ekmek dedi babam.
Sustum ama , okula giderken yine ağladım anne.
Ha bide sol yanım yine çok acıdı anne...
Herkesin çorapları bembeyaz, benimkiler gri gibi.
Zeynep "annem beyazlara renkli çamaşır katmadan yıkıyormuş" dedi.
Babam hepsini birlikte yıkıyor,
babam çamaşır yıkamasını bilmiyor mu anne?
Of babam, her gün domates peynir koyuyor beslenmeme.
Üzülmesin diye söylemiyorum ama,
Arkadaşlarım her gün kurabiye, börek, pasta getiriyor.
E biliyorum babam pasta yapmasını bilmez anne.
Hava kararıyor, ben gideyim anne,
Babam bilmiyor kaçıp kaçıp sana geldiğimi?
Duyarsa kızmaz ama, çok üzülür biliyorum.
Kim bozuyor toprağını, çiçeklerini kim koparıyor!
izin verme anne, ne olur toprağına el sürdürme!
Eve gidince aklıma geliyor, bide bunun için ağlıyorum anne.

Bak kavanoz yanımda, toprağından bir avuç daha alayım.
Biliyor musun anne, her gelişimde aldığım topraklarını,
Şu kavanozda biriktirdim,
üzerine de resmini yapıştırıp baş ucuma koydum.
Her sabah onu öpüyor, kokluyorum.
Kimseye söyleme ama anne, bazen de konuşuyorum onunla.
Ne yapayım seni çok özliyorum anne.
Ha unutmadan! Öğretmen yarın
anneyi anlatan bir yazı yazacaksınız dedi.
Ben babama yazdıracağım,
öğretmen anlarsa çok kızar ama, bana ne,
Kızarsa kızsın. Ben seni hiç görmedim ki, neyi nasıl anlatacağım anne,
Senin adın geçince, sol yanıma acıyor anne, Hiçbir şey yutamıyorum.
Bazen de dayanamayıp ağlıyorum. Kâğıda da böyle yazamam ya anne.
Ben gidiyorum anne, Toprağına öpeyim, sende rüyama gel beni öp,
Mutlaka gel anne. Sen rüyama gelmeyince,
sol yanıma acısıyla uyanıyorum anne
Sol yanıma açıyor anne. İşte tam şurası,
Sol yanıma... Çok acıyor anne.
Seni çok özledim, çok...anne...

BEDİRHAN GÖKÇE

SENİ ÖZLEDİM

Seni özledim, sana rağmen
Sesini özledim, kulaklarıma melodiler olan
Utangaçlığını özledim, o beni benden alan
Yüreğime dokunmanı özledim, umarsızca

Beni deli divane ettiğin gecelerimi
Gecelerimi gündüz eylediğin zamanları özledim
Kendimi apaçık sende bulduğum zamanları özledim
O hiç içime çekemediğim kokunu
Bir bulsam öpmeye doyamayacağım boynunu
Ben körkütük seni özledim

YASİN ÖZTOPRAK

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

2.SINIF

AVARA

Düşlüyorum uzak bir diyarı
Mesken tutmuş yüreğim
Son yolcusunu beklemeden kalkmış
Yalnızlığın gemisi
Aynı yalnızlığa denk gelmemiş ömür
Birimiz yalnız, birimiz eksik
Büyüyor gözümde yalnızlığın yükü
Eksiliyor yüreğimde sevginin yükü
Kaplıyor rıhtımı alacakaranlık geceme
Ay yüzü, Gök yüzü
Görüyorum yakın bir diyarı
Cennetin resmedildiği toprak parçası
Aşka kol kanat bedenim
Dünyaya göğüs geren zihnim

Acıyor, damarlarımda durmaya yüz tutmuş,
Kan sızısıyla
Kavuşmak sıcaklığıyla
Göçüp gidiyor göz kapaklarımdın ısıltısı
Soğuk bir rüzgâr esip geçer
İçimi ürperten

Hissediyorum diyarı
Kapanmış gözlerime dokunan
Buz kesmiş yüzümü saran
Bir, el.
Bir başkası
Hayatın ritmi, kan sızısı,
Akrebin yelkovan ile mücadelesi
Son buldu
Ve ruhumun gemisi
Avara...

SERGEN GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İKTİSAT 3.SINIF

GÜRÜLTÜLER

Bir gürültüye gidiyor dünyam Boşalan
bir deniz gibi
Kirlı sesler yollarımı daraltıyor
İnsanların koşup dolduğu bahçeler gibi
Suların karardığı çağda güçsüz gemiler
Kimsenin seçemediğı gölgeler
Ürkek sesler suları yarıyor Karanlık gölgeleri ürpertiyor
Kapı önlerinde düşünüyor insanlar
Alacakaranlıkta görünmez yollar gibi
Gün ağarmalı imanın güneş yüzlü çocuğu gibi
Sabır yüklü gemi gibi olmalı
Seher vaktinde uyanmak ister gibi
Kuru ve dar yalnızlık
Ancak iman insanın gönlüne huzur olmalı
Dar odada garip bir sessizlikteyim
İnsan çıkmazına saplanmış gibi
Susmanın kalesine sığınıyorum insanlardan soğumuş gibi
Duvarlar sırtımda kambur
Gece yarısında dualara sığınıyorum
Arı bir insan gibi
Üzerime günahsız bir kıyafet giyiyorum
Yeni yıkanmış yürek gibi
Kuytu köşelerin sümbülleri
Yüreğı saf suları barındıran dağlar
Ayın hüznü saatinde güneş ışığı
Küskün ve yapraksız bir ağaç gibi
Tek tek oydular kabuğumuzu Silmeye çalıştılar yolumuzu
Büktü boynunu peygamberin yolundan sapanlar
Başucunda sel sebil varken Susuzluktan solmuş gibi Tövbelerle
başladı kurtuluşlar
Yeşerdi yürek rahatlatan dualar
Ümmetten yol şaşıranlar
Sıkışmış kalp gibi
Sancılardan ölmüş ruh gibi İnsan erkinlikleri
kendini kaybetmiş gibi İnsan gülistan
bağında kaybolmuş gibi...

SERKAN BAŞ

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ İKTİSAT

3.SINIF

BOŞ DOLMUŞ

Ben düz yolda küfürsüzce dolmuşa
yürüyorum

Karşıdan gelen adam küfrediyor

Belli ki dolmuş parası yok.

Her adımda biraz daha öfkeleniyor.

Bir yerden başka bir yere gitmek küfür içeriyor
şu sıralar

Şu sıralar dolmuş parası bile yok insanların.

Ben düz yolda dolmuşa yürürken birde simit
alıyorum.

Açım ve yorgunum.

Neyse ki dolmuş paramda var simit paramda.
Yanımdan geçen kadın simide de dolmuşa da
uzak.

Şu sıralar diyorum.

Dolmuş ve simit parası önemli.

Benim tuzum kuru tabi

Benim yarında dolmuş ve simit param var.

Öbür günün ufkunda ise sinir var belli.

Ama takmıyorum.

Neşeli neşeli bakıyorum etrafıma. Yeni
ayakkabısını arkadaşına gösteren çocuk gibi.

Bakın diyorum,

Simidim var birde dolmuşa bineceğim.

Ben düz yolda elimde simidimle dolmuşa
biniyorum.

Şansıma boş koltukta var.

Benden sonra gelen adam ayakta kalıyor.

Her fren yapıpta öfkelenip küfrediyor.

Diyorum ki; şu sıralar boş koltuk
önemli.

Şükrediyorum istemsizce.

Diyorum ki:

Simidim var

Dolmuş param da

Hele birde boş koltuk buldum.

Daha ne isteyebilirim ki?

Dolmuş gideceğim yere

Simit gideceği yere

Şükürler, ulaşamayacağı yere

Küfürler herhangi bir yere varıyor.

Diyorum ki;

Mutluluk simit dolmuş boş koltuk arasında bir
yerde.

Fakat bu benim mutluluğum

Bu bizim mutluluğumuz.

Bu muhtaçların mutluluğu! Sahi diyorum birde;

Bu mutluluk bizimse, Gökdelenlerden

aşağı asansörle inenlerin

Mutluluğu kimin?

EKREM AKSU

GAZİ ÜNİVERSİTESİ

BİYOLOJİ

ANKARAM

Ankara'yı dün dolaştım.
Çıtır simidinin susamları, bebekliğim gibi.
Yeryüzünden gökteki sisi aradım.
Evlerin önündeki çiçeklerden, Yere
bükülen leylakları kokladım.
Dün dolaştım Ankara'yı.

Kocatepe 'de ki ezan sesini.
Yaşlı yorgun dilencileri buldum.

Karda kızakla kaydığım çocukluğumla...
Kardan adamı aradım, okulumun yolunda.
Ankara'yı dün dolaştım.

Cinnah yokuşundan,
Kuğular gibi süzüldüm, Kızılay'a.
Arabamın radyosunda, rock
Aradım caddelerde, çocukluğumun ayak izini.
Ankara'yı dün dolaştım.

Atakule'den etrafa baktım sessizce...
Ankara gene yerli yerinde...
Yıldızlar, ay öyle...
Alkole küs kadehler rafta...
Ankara dönüyor; ağır ağır...
Kalbim fırlarken yerinden; Ankara'yı dolaştım.

Gözlerime dolan bulut.
Sıyrılıp geçti...
Başkent'imın büyüünde...
Ah kentim, Memleketim; Ankara'm.
Dün dolaştım ben seni...

Küçükesat'taki nostalji esintisi,
Remzi usta ya uğradım...
"Başım üstüne " yine dedi.
Fasıl müziği dinledim. Tarih izi Kale de'
Dün dolaştım ben Ankara'yı.

Kitap saraylarında sular içtim.
Aydın gözlerden yine umut aldım.
Zaman hızına (metroya) bindim.
Beşevlerde, okul yıllarım. Öğrenciliğim...
Kalbimin ilk kıpırdadığı ergenliğim.
Keziban Teyzenin mantısında,
Dolaştım ben Ankara'yı.

Çılgın liseli günlerim, Ayrancı...
İlk dansım "Love story" de,
Akasya kokuları buram buram...
Özlediğim günlerimi, anılarımı
Gezdim Ankara'm da.
Dolaştım seni, pırıltım,
Dünümün tanıdığı memleketim Ankara 'da!

A. ESRA OSKAY

BÜŞRA AĞÖREN

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

ESKİLİM

Eskilim

Anıldığı ada benzemeden,
Yani eskimeden
Kalbimden,
Bu şehri kimse
Elinde boya kutularıyla
Ebem kuşağı renklerine boyayamaz,
Yakışmaz bu şehre,
Bize yakışmayan ayrılık gibi,
Bu arada
Aklıma gelmişken,
Bana da,
Bedenime de,
Uğrasana tamamıma,
Gitme ama
Yeniden,
Yine,
Kimseler bilmesin,
Kimsesiz birinin ölümü gibi
Birleşen bedenlerimizi,
Bir olan kalplerimizi...

REFİK DOĞA KARAMEHMETOĞLU

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

3.SINIF

YAŞADIKÇA

Aradıkça buldum seni
Buldukça sevdim
Sevdikçe dinledim
Dinledikçe hissettim
Hissettikçe yandı içim Yandıkça eridim
Eridikçe tükendim
Tükendikçe kaybettim seni
Kaybettikçe hissizleştim
Hissizleştikçe kirlendim
Kirlendikçe yandı bedenim
Yandıkça da ölmek istedim

YASİN ÖZTOPRAK

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

2.SINIF

GERÇEK ÖZGÜRLÜK

Bazen ortada bir yanlış olduğunun farkına varırsın ve bunu insanlara anlatmak istersin ama seni dinlemezler. Dinlemezler çünkü ya senin aklının yetmediğini düşünürler ya da sorunun ne olduğunu, nasıl düzeltilebileceğini duymak istemezler. Belki de sorunun kaynağının kendileri olduklarını öğrenmek istemezler. Sorunun nasıl düzeltilebileceğini biliyorlardır ama sorun yaratmak daha kolay geldiği için düzeltmek istemezler. Yanlış düşündüklerinin farkına vardıklarında bunu kabullenemezler çünkü küçük duruma düşeceklerini sanarlar ve işler öyle bir noktaya gelir ki seni yanlış düşündüğüne inandırırılar.

Aklına bir fikir gelir ve bunu insanlarla paylaşmak istersin ama fikrini gülünç bulurlar. Fikrini gülünç bulurlar çünkü kendi fikirleri yoktur, başkalarının bir şeyler başarması ihtimalinden bile son derece rahatsız olurlar. Bu yüzden başarısız olman için var güçleriyle uğraşırlar. Önce seni manevi olarak çökertirler, sonra seni fikrinin gülünç olduğuna inandırırılar.

Bir dünya hayal et ki korkusuzca fikir üretiyorsun, düşünüyorsun, paylaşıyorsun. Başkaları ne der, insanlar güler mi gibi dertlerin yok. Her gün ortaya yeni bir fikrin korkusuzca çıktığı ve bu fikrin başka bakış açılarıyla harmanlandığı özgür bir dünya hayal et. Aslında ulaşılamaz bir hayal değil. Yapman gereken şey çok basit. Önce kendini sorgulamakla başla. Daha önce hiçbirinin fikrine, düşüncesine saygısızlık edip o kişiye engel oldun mu? Ya da bunu yapmasan da yapmayı düşündün mü? Kendini sorguladıktan sonra en yakınındaki insanlarla devam et. Benim yaptıklarımla mı bulacağız gerçek özgürlüğü diye düşünme. Kendini küçümseme. Sonuçta bir kişinin ilk adımı atması gerekiyor ve o ilk adım neden sana ait olmasın? Attığın bu adımla başkalarına örnek olduğuna bir düşün. Bir bakmışsın tek kişi çıktığın yolda artık bir sürü yol arkadaşın var. Hepiniz yolun sonundaki hayal ettiğiniz dünyaya doğru korkusuzca ve özgürce yürüyorsunuz.

BEYZA KALFA

BAŞARI NEDİR?

Başarılı olabilmek kendin olabilmektir. Ne olursa olsun YAPACAĞIM başarı demektir

Şu ana kadar yaşamış en etkili bilim insanının, bilime birçok katkı sağlamış Einstein'ın başarı sırlarını merak ediyor musunuz?

1. Merakınızın peşinden gidin

“Benim özel bir yeteneğim yok. Yalnızca tutkulu bir meraklıyım.” Sizin merakınızı çeken nedir? Neyi en çok merak ediyorsunuz? Benim merak ettiğim neden bazı insanların başarılı olup bazılarının olamadığıdır. Bu yüzden yıllarca başarı üzerine çalıştım. Merakınızın peşinden giderseniz başarıya ulaşırsınız.

2.. Azim paha biçilmezdir.

“Çok zeki olduğumdan değil, sorunlarla uğraşmaktan vazgeçemediğimden başarıyorum.” Belirlediğiniz yolun sonuna ulaşacak kadar sabırlı mısınız? Posta pullarının gideceği yere varasıya kadar mektuba yapışıp kalmasından ötürü çok değerli olduğu söylenir. Posta pulu gibi olun ve başladığınız işi bitirin.

3. Bugüne odaklanın

” Güzel bir kızı öperken düzgün araba kullanan birisi, öpücüğe hak ettiği dikkati vermiyor demektir. İki atı aynı anda süremezsiniz. Bir şeyler yapabilirsiniz ama her şeyi yapamazsınız. Şimdiye odaklanın ve bütün enerjinizi şu anda yaptığınız işe verin.

4. Hayal gücü güç verir

“Hayal gücü her şeydir. Sizi bekleyen güzelliklerin ön izlemesi gibidir. Hayal gücü bilgiden daha önemlidir. Hayal gücünüz geleceğinizi belirler. Einstein şöyle der: ‘Zekanın gerçek göstergesi hayal gücüdür, bilgi değil’. Bu yüzden hayal gücünüzün hantallaşmasına izin vermeyin.

5. Hata yapın

“Hiç hata yapmamış bir insan yeni bir şey denememiş demektir. Hata yapmaktan korkmayın. Eğer nasıl okuyacağınızı bilerseniz hatalar sizi daha iyi bir konuma getirebilir. Başarılı olmak istiyorsanız yaptığınız hataları üçe katlayın.

6. Anı yaşayın

“Ben geleceği hiç düşünmem, ne de olsa gelecektir.” Geleceği ayarlamanın tek yolu olabildiğiniz kadar şimdide olmaktır. Şu anda dünü ya da yarını değiştiremezsiniz. Önemli olan tek an şimdidir.

7. Değer yaratın

” Başarılı olmaya değil, değerli olmaya çalışın.” Zamanınızı başarılı olmak için harcamayın, değerler yaratın. Eğer değerli olursanız başarı kendiliğinden gelecektir.

8. Farklı sonuçlar beklemeyin

“Delilik: Aynı şeyleri tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek.” Her Gün aynı rutinde yaşayarak farklı görünmeyi bekleyemezsiniz. Hayatınızın değişmesini istiyorsanız kendinizi değiştirmelisiniz.

9. Bilgi deneyimden gelir

“ Bilgi malumat değildir. Bilmenin tek yolu deneyimlemektir. Bir konuyu tartışabilirsiniz ama bu size sadece felsefi bir anlayış kazandırır. Bir konuyu bilmek istiyorsanız onu deneyimlemelisiniz.

10. Kuralları öğrenin, daha iyi oynayın

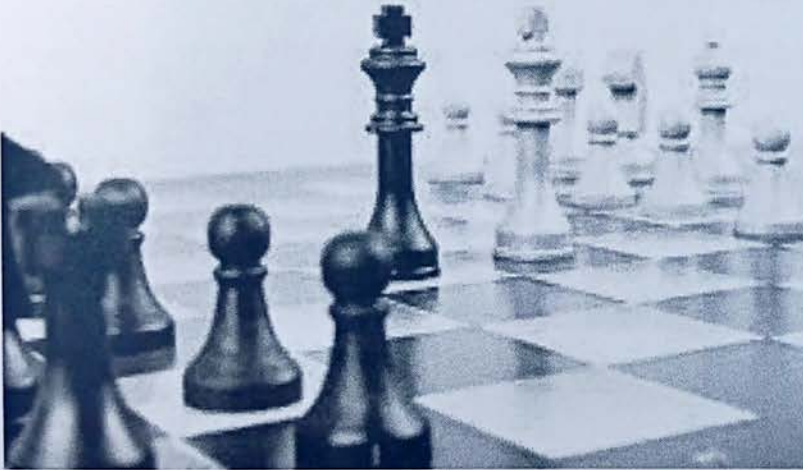
“ Oyunun kurallarını öğrenmek zorundasınız. Böylece herkesten iyi oynayabilirsiniz. Yapmanız gereken iki şey var. Birincisi oynadığımız oyunun kurallarını öğrenmek. İkincisi ise oyunu herkesten iyi oynamayı istemek. Bu iki şeyi yaparsanız başarı sizinle olur!¹

BÜŞRA AĞÖREN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

¹ <http://m.haydielele.com/konu/basari-nedir-bilmek-ister-misiniz>

DÜNYA VE TÜRK EDEBİYATI'NDA EKMEK

1) MAKSİM GORKİ (1868 – 1936), EKMEĞİMİ KAZANIRKEN, 1915-16

Evaristo Baschenis, Boy With A Basket Of Bread, 1665

Gerçek adıyla Aleksey Maksimoviç Peşkov, müstear adıyla Maksim Gorki neredeyse bütün romanlarında yoksulların sefaletinden, samimiyetinden, zor şartlar altında verdikleri bütün mücadelesinden manzarlara çıkarır karşımıza. Ekmeğimi Kazanırken, Gorki'nin otobiyografik üçlemesinin ikinci kitabıdır. Gorki romanda kendi yaşamının yanında Rusya'nın içinde bulunduğu durumu da anlatır. 10 yaşında bir ayakkabı mağazasında başlayan çalışma hayatı üniversiteye başladığı zamana dek aralıksız devam eder. Yazları gemilerde çalışır, bir süre kuş avcılığı yapar, sonra bir ikon atölyesinde çalışır. Böyle iş değiştirerek yaşadığı yıllarda hem insanları ve hayatı gözlemler hem de kitapları keşfeder.

"Aşçı kadın hasta ve sinirli biriydi. Beni sabahları Saşa'dan bir saat evvel uyandırır. Patronun, tezgahların ve Saşa'nın ayakkabılarını ve elbiselerini temizler, semaveri yakar, bütün sobalar için odun taşır, öğle yemeği için tabakları yıkardım. Mağazaya gidince yeri süpürür, toz alır, çayı hazırlar, müşterilerin paketlerini teslim ettikten sonra, öğle yemeğimi yemek için eve geri dönerdim. Ben bu işleri yaparken kapıda bekleme işi Saşa'ya kalırdı. Bu işi yapmak gururuna dokunduğu için, "Tembel herif! Senin işini de biz yapıyoruz" diye beni azarlardı."

1. EMİLE ZOLA (1840 – 1902), GERMİNAL, 1885

Luis Meléndez, Still Life With Figs and Bread, 1770

Emile Zola, Germinal'i gerçek yaşamdan kurgulayarak, gözlemleyerek kaleme almıştır. 9 Şubat 1884'te Anzin Maden Ocakları'nda bir grevde gözlemlerde bulunur, işçilerle konuşur. Maden ocağındaki kazaları, ölümleri ve işçi sınıfının direnişini anlatır. Bu öyle bir kavgadır ki sınırsız ekmeğin kokusunu ve ılık ılık akan terin, kanın kokusunu ve bu amansız kavgayı iç içe ve usta kurgularla soluk soluğa, sanki olayın içindeymişsiniz gibi yaşatır size Zola. Aşk, sevgiyi ve sevdayı ekme kavgası ile ilmik ilmik işleyen dev bir roman çıkar karşınıza.

"Evet, gene paramparça giysileri, gene saboların yankılanan tıkırtıları, pislik içindeki bedenleri, kötü kokan nefesleri, dizginlenemeyen barbar taşkınlığıyla o öfkeli, dehşet verici kalabalık alt üst edecekti"

ortalığı. Her tarafta yangınlar çıkacak, taş üstünde taş kalmayacak, yoksulların bir gecede kadınlara saldırıp, varlıklı kimselere ait şarap mahzenlerini boşaltacağı o müthiş şehvet ve yeme sefahatinden sonra ilkel insanlar gibi ormanlara dönülecekti. Belki de yeni bir dünyanın geleceği güne kadar hiçbir şey kalmayacaktı. Ne para ne şöhret. Evet, doğanın bir gücü gibi bunlar geçiyordu yoldan işte ve içerdikleri de yüzlerinde bunların korkunç rüzgarını hissediyorlardı. Başka bir çılgılık Marseillaise'i bastırdı: Ekmek! Ekmek! Ekmek!”

3. HEINRICH BÖLL (1917 – 1985), İLK YILLARIN EKMEĞİ, 1955

Jan Steen, The Feast Of Saint Nicholas, 1660

1972 Nobel Edebiyat Ödülü'nün sahibi Heinrich Böll, İlk Yılların Ekmeği adlı sıradışı yapıtı ile İkinci Dünya Savaşı sonrası yaşanan açlık sınırına çarpıcı bir üslupla gönderme yapar. Romanın başkışısı, Almanya'nın en bunalımlı dönemleriyle özdeşleşir ve verdiği mücadele vurucu bir dille aktarılır. Savaş sonrası Köln şehrinin yeni yeni dirilen arka planında yoksul hayatlar ve adından da anlaşılacağı üzerine ilk yılların bulunması zor ekmeği... Hikâye bir tek günde geçiyor, bir pazartesi günü. Fakat yazar geçmişe geri dönüşler yaparak size kahramanı hakkında uzunca bir biyografi okutmuş gibi hissettirir.

“Sonra Fundahl görünür, dükkâna gider, ekmeği kâğıda sarmadan babama uzatır, babam da hiçbir şey söylemeksizin ekmeği alırdı. İlk seferinde ne çanta ne de kâğıt vardı yanımda ve ben yanıbaşında sessiz sedasız yürüyüp yüzündeki anlamı gözlerken babam ekmeği eve kadar kolunun altında götürmüştü. Yüzü her zamanki gibi neşeli ve mağrurdu. Ekmeği alırken ne kadar zorlandığının en ufak bir izi yoktu. Taşıyayım diye ekmeği almak istediğim zaman başını içten bir hareketle sallamıştı. Sonraları, yine pazar akşamları anneme gönderilecek bir şey olup da trene vermek üzere istasyona gittiğimiz zamanlar, hep yanımda bir çanta bulunmasına dikkat ettim. Öyle aylar olurdu ki, daha salt gününden bu fazladan ekmeğin için sevinmeye başladım. Ama bir pazar günü kapıyı birdenbire açan Fundahl'ın yüzünü görünce, bir daha ekmeğin alamayacağımı hemen anladım.”

4. XAVIER DE MONTÉPIN (1823 – 1902), EKMEKÇİ KADIN, 1884

Sam Uhdin, Baking Bread, 1917

Fransız Edebiyatı'nın en ünlü klasiklerinden Ekmekçi Kadın adlı roman yayınlandığı yıllarda önemli yankılar uyandırmış, hemen tüm dillere çevrilmiş, içerdikleri toplumsal sorunlarla ve küçük insanların dramlarını anlatmadaki başarısıyla haklı bir üne kavuşmuştur. Bir dönem Yeşilçam'da da film olarak uyarlanmıştır.

“Bir fabrikada gece bekçiliği yapan iki çocuk annesi Jeanne Fortier iftira sonucu

patronunu öldürmek ve fabrikayı yakmak suçlarından ömür boyu hapse mahkûm olur. Oysa cinayeti işleyen ve fabrikayı yakan kadına asılan usta başı Jack Garo'dur. Cinayeti işledikten sonra Paul Harmon adında eskiden ölmüş bir arkadaşının kimliğine bürünerek sefil adam işlediği suçtan sonra

Amerika'ya kaçır ve orada çok zengin bir adama önce ortak sonra da damat olur. Karısının ve ortağı olan kayınpederinin ölümünden sonra fabrikalarında tek sahibi olur. Ancak kızı Mary ölümüdür dereceye hastadır. Kızının arzusunun boyun eğerek tekrar Fransa'ya Paris'e yerleşir. Ve ondan sonra kader ağlarını örmeye başlar. Ömür boyu hapse mahkûm olan Jeanne Fortier çocuklarını aramak için hapisten kaçır ve evlere ekmek dağıtan bir sırında çalışmaya başlar."

5. VICTOR HUGO (1802 – 1885), SEFİLLER, 1861

Pieter de Hooch, A Boy Bringing Bread, 1663

Victor Hugo'nun ünlü romanı Sefiller, çok geniş bir çerçeve içinde, toplum hayatının gerçekçi sahnelerini, insan ruhunun en derin duygularıyla birleştiren büyük bir edebi anıttır. Acılarla dolu karanlık bir dünyadan uzaklaşıp, özgür ve aydınlık bir dünyaya kavuşmak isteyen zavallı insanların öyküsüdür. Hugo, içinde yaşadığı yüzyılın toplumsal kuralları ve yasalarının yarattığı sorunları, yapay bir cehennem imgesiyle tasvir ederek betimler. Romanda, kötülük ve acılarla dolu bir yaşantıdan, düşlenen güzel bir hayata geçişi, adaletsiz bir toplumdan insan haklarına ve özgürlüğüne duyarlı bireylerin bir toplum oluşturmalarını, insanların yaptıkları hataların farkına varıp gecenin karanlığından gündüzün aydınlığına geçmelerini duygulu bir şekilde dile getirir.

"Ne devlete ne de cemiyete güveni kalmamıştı. Tersanede müdür, fabrikada patron onun emeğini alıyor, fakat kimse gelip yakalarına yapışmıyordu. Halbuki kendisi bir ekmek çaldığı için beş sene kürek cezasına mahkûm edilmişti. İçi kin dolu olarak oradan ayrıldı."

"Sefalet, sadece bir sınıfın malı veya kaderi değildir. O, bütün insanlığın ve içinde sefaletin kol gezdiği cemiyetlerin ayıbıdır. Eğer bir evde sefalet varsa, bir aile yoksulluğun, cehaletin, düşkünlüğün korkunç pençelerinde can çekişiyorsa, bundan sırası ile o evin komşuları, o mahallenin sakinleri, o şehrin kalabalıkları, o memleketin devleti sorumludur."

6. ORHAN KEMAL (1914 – 1970), EKMEK KAVGASI, 1949 & ÖNCE EKMEK, 1968

Jan Steen, The Baker and His Wife, 1658

Orhan Kemal'in ekmek peşinde koşmaya başlamasıyla fabrikalar, sokaklar, hayata karşı bir duruş belirlediğinde de hapishane, onun eserlerinin gerçek hayattan alınmış mekanları olacaktır. Bu mekanlardaki insanlar onun çok iyi tanıdığı bir çevrenin insanları olarak hikayelerine yansır. Hikayelerinde yaşamışlık, önemli yer tutar.

İlk öykü kitabı 1949 yılında yazdığı Ekmek Kavgası'dır. Fabrikada çalışan emekçiler, kenar mahalle insanları, cezaevlerindeki mahpusların yaşamlarından kesitler aktaran kitap adını, bir asker ile alayın dökülen yemek artıklarını kapışan yoksullar arasındaki çekişmeden almıştır.

"Bazan bir kemik parçası yüzünden insanlarla köpekler arasında da kavgalar

oluyordu. Dumanı tüten yağlı bir kemik parçasını teneke kutusuna sokmağa uğraşan bir kocakarının yanına sinirli bir erkek köpek usulcacık sokuluyor, usta bir pençe vuruşuyla kemiği düşürüyor, kocakarı dönene kadar, ağzında kemik parçasıyla fırlıyor, kocakarıysa, dişsiz ağzıyla karanlık karanlık uluyordu: "Allah kahretsin e mi! iki gözün kör olsun e mi!" Yahut bir parça ekmek içine doğru bir kocakarı, değneğine dayana dayana giderken, aynı ekmek içi yalınayak bir oğlan tarafından da görülmüş oluyordu... Oğlan kocakarının değneğini çekiverince, kadın yuvarlanıyor, beriki koşup ekmeği kapıyordu. Kocakarı gene uluyordu: "Sürüm sürüm sürün e mi! Allah belânı versin e mi!.." (Ekmek Kavgası)

Johannes Vermeer, *The Milkmaid*, 1657-58

Orhan Kemal'in 1968'de yazıp 1969 yılında hem Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü, hem de Sait Faik Hikâye Armağanı kazanan öykü kitabı Önce Ekmek, kent yaşamına ve onun keşmekeşine ayak uydurma savaşı verirken, bir yandan da hayata tutunma uğraşı içinde bocalayan insan manzaralarını aktaran öyküleri içerir.

"Kirası aylarca ödenmeyen evin sokak kapısı çalındı. Ayten anladı. Fırladı sedirden koştu kapıyı açtı. Babasıydı. Şarap kızılı vurmuş ablak, koskocaman yüzüyle öfkeli girdi içeri. Bakmadı bile yüzüne kızının. Çalışsınlar efendim. Meyhanedeki emekli haksız mıydı... "Baktım işler gitti akıntıya. Emeklilik maaşı yetmiyor. Oğlanla kızı seferber ettim. Şimdi ikisi de işte. Evimize refah geldi, refah..." demişti. Sonra da eklemişti: "Önce ekmek..." Altıları delinmiş, sarısını atmış, kat kat pençeli pabuçlarını çıkardı. Ağır ağır çıktı merdiveni... "Önce ekmek... Sonra başkası... Okumak, meslek sahibi olmak... Evet ama neyle? Önce ekmek, sonra her şey... Bir bu kadar daha yaşayacak değilim. Bana ne kızımın ben öldükten sonraki doktorluğundan... Kendi gibi bir doktorla ya da eczacıyla evlenir..." (Önce Ekmek)

7. FAKİR BAYKURT (1929 – 1999), YARIM EKMEK, 1972

Job Adriaensz Berckheyde, *The Baker*, 1681

Uzun yıllar Almanya'da yaşamak zorunda Fakir Baykurt'un Yarım Ekmek, Koca Ren ve Yüksek Fırınlar, Duisburg Üçlemesi olarak adlandırdığı üç romanının her birinin kendi iç bütünlüğü var. Ama üçü birbirini tamamlayarak Almanya'daki Türk insanların göç ve değişim süreci içinde yeniden biçimlenmelerinin çok boyutlu tablosunu çizer. Fakir Baykurt'un 1972'de yazıp aynı yıl Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazanan Yarım Ekmek eserinde Almanya'daki Türklerin sosyo-ekonomik nedenlerden kaynaklanan sosyo-kültürel açmazlarını, Türkiye'de yaşanan siyasi ve sosyal bunalımlarını, insani olmayan bir biçimde verilen ölüm cezalarını vb. tüm konuları yabancılaşma ve aidiyet sorunu üzerinden işler.

"Paranın gücü yıldan yıla düştü. Eskiden bir yıla yeten bir aya yetmez oldu. Bir yandan da "evlen Kezik evlen" diyenden başımı alamıyorum. İki yıl yalnız oturdum yetimlerle.

"Evlen Kezik" diyenler arttı. Demiryolcu Mustafa'nın üstüne evlenmeyeceğim. Yattığı yatağa başkasını yatırmayacağım. Ama baktım olacak gibi değil. Almanya'ya yazılmaya karar verdim. "Kezik bulaşıkçı yazıl, sıran tez gelir" dediler. "Bulaşıkçı yazın madem" dedim. Bir yıl geçmedi sıra geldi. "Kezik çocukları götürme belki gelirsın" dediler. Elbette döneceğim, kalıcı gitmiyorum üç yıl sonra dedim. Üç yıl kimin üstüne atayım üç yetimi? Öz anamın yanında ben varken sığmıyorlar. Mustafa'nın anası çoktan öldü. Yanımda aldım getirdim. Geliş o geliş. Beş yıl, on yıl, on iki yıl geçti dönmedik, daha doğrusu dönemedik."

8. OKTAY AKBAL (1923 – 2015), ÖNCE EKMEKLER BOZULDU, 1946

Pablo Picasso, Still Life With Jug and Bread, 1921

Önce Ekmekler Bozuldu, Oktay Akbal'ın 40'lı yılların bir belgesel anısı olarak, yazarın İkinci Dünya Savaşı'na girme kuşukları içinde çırpınan 18-20 yaşlarındaki bir gencin düşleri, aşkları, umutlarını kaleme aldığı otobiyografik eseridir. Akbal "Önce Ekmekler Bozuldu, 1946'da yayınlanan ilk kitabım. Annemin sattığı Tophane'deki evin parasıyla bastırılmışım. İki yüz liraya bin beş yüz tane. Her biri altmış kuruş. Kendim dağıtmışım. Şehzadebaşı'ndaki tütüncü, altmış kuruş fiyatı çok görmüştü. "Kim alır bu paraya?" demişti; yine de hatır için camın önüne koymuştu. Kapağını Fahri Onger çizmişti. On sekiz, yirmi yaşlarındaki genç bir yazarlık heveslisinin duygusal seslenişleri." diye anlatıyor o günleri.

"Sabah akşam işimize gidiyor, geliyoruz. Yüksek okullara girenlerimiz de oldu. Onlar da gençlikten çıktılar. Hepimizi kötü düşünceler çirkin duygular kapladı. Barış günlerinin insanları artık yok. Nice tanıdığım insanların şimdi hepsi bana yabancı geliyor. İyileri kötü, cömertleri hasis, duyguluları katı yürekli oldular. Ah, o ekmeğin bozulması, insanların mayası muhakkak ki ekmektir. Şu dünya bir kere daha değişecek. Belki eski halini almaz, ama zarar yok, gidenler gitti, gelenler gelsin. İnsanlar gülmesini, ağlamasını yeniden öğrensün. Sırasında ağlamasını veya gülmesini bilmeyene insan denemiyor. Bizler, yarı barış, yarı savaş insanları umutlarımızı kaybetmedik. Dünyanın iyi bir dünya olabileceğini, insanın mavi gökyüzünü, denizi, ağaçları seyretmekle mutluluğunu yaşadığı anlara kavuşacağına inanıyoruz. Her şey ekmekle başladı, ekmekle bitecek."

Ekmek ve Yıldızlar
Ekmek dizimde

Yıldızlar uzakta, ta uzakta.
Ekmek yiyorum yıldızlara bakarak.
Öyle dalmışım ki sormayın,
Bazan şaşırıp, ekmek yerine Yıldız
yiyorum.

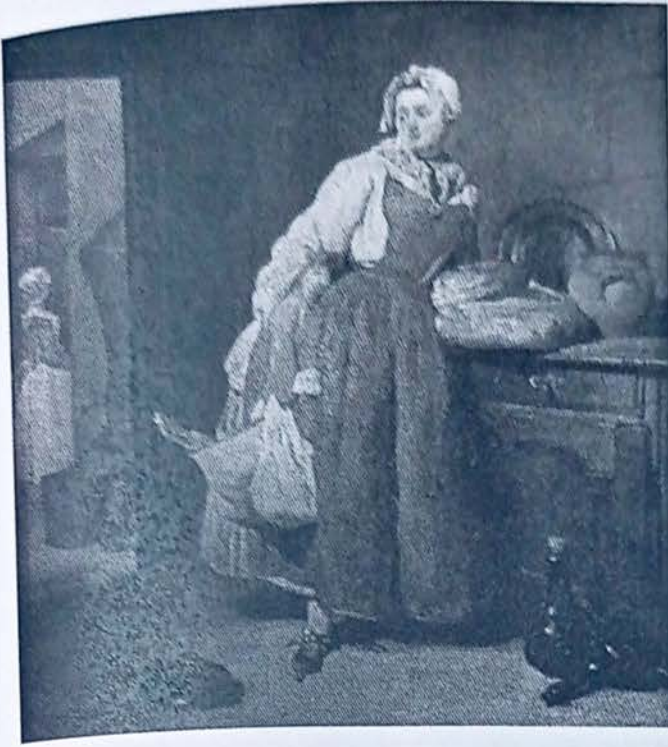
Oktay Rifat

Susadım
Susadım
Üç tane elma soydular, üç tane portakal
Nafile
Bir bardak suyun yerini tutmadı.
Acıktım,
Kuş sütü, kuru üzüm getirdiler, Nafile
Bir çimdik somunun yerini tutmadı.
Seni düşündüm sevgilim şükrederek,
Su gibi aziz olasın her daim,
Ekmek gibi mübarek...

Bedri Rahmi Eyüboğlu

Anders Zorn, Baking the Bread, 1889

Jean-Baptiste-Siméon Chardin, Back From The Market, 1739

Halkın Ekmeği

Bilin: Halkın ekmeğidir adalet.

Bakarsınız bol olur bu ekmek,

Bakarsınız kıt,

Bakarsınız doyum olmaz tadına, Bakarsınız
berbat.

Azaldı mı ekmek, başlar açlık,

Bozuldumu tadı, başlar hoşnutsuzluk boy atmaya...

Bertolt Brecht

(Çeviren: A. Kadir – Asım Bezirci)²

ÇİĞDEM ÇATAL

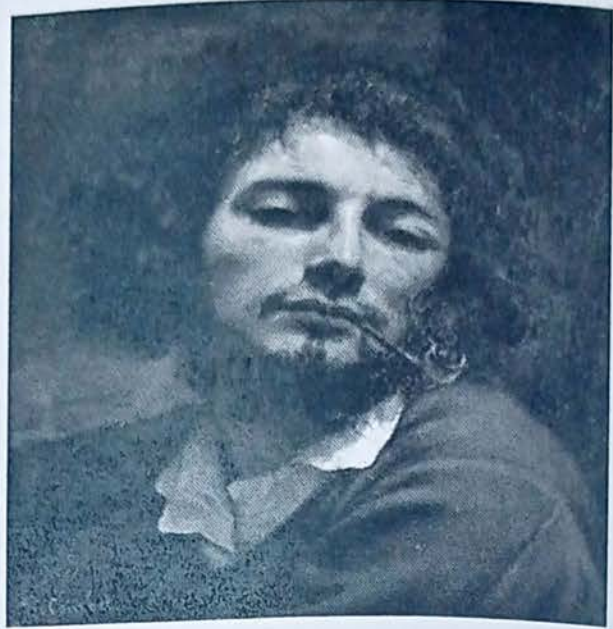
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4.SINIF

² <http://www.leblebitozu.com/dunya-ve-turk-edebiyatinda-ekmek/>

İYİ GİYİMLİ VOLKAN BEY, OĞLU VE BEN

Bu şehrin insanlarını sevmiyorum. Evet, evet, beni yanlış anlamanızı istemiyorum, sadece bu şehrin insanlarını sevmiyorum. Başka şehirlerle işim yoktur, haşa! O kadar büyük bir yer değil; nitekim nefretimi kazanan kişi sayısı da buna eş değer olarak çok katmanlı bir sayıya sahip değiller. Baksanıza, ne kadar kibirliler. Gözlerinden, kulaklarından, görkemli kıyafetlerinden, ceplerinden, cüzdanlarından, kedilerinden, köpeklerinden kibir akıyor; nitekim her kenef kibir dolu. Sokakların dar olmasına karşın bir de araba kullananlar çıktı başımıza! Hey bayım, zaten kene kadar şehir, yürüsenize!

Neden bu kadar sinirliyim, oysa hiç inkâr edemem güzel başlamıştı günüm. Sabah uyandığımda çayın ocakta tüttüğünü gördüm; ekmeği gördüm, tereyağını gördüm, aldım gözümü bandım menemene... Zeytin vardı, ah evet; siyahından da yeşilinden de. Hatta güzel bir anıdır, anlatayım; tarihe karışmış kız arkadaşım, benim ile zeytinin arasında bir şey olduğundan şüpheleniyordu. İlişkilerimi gözden irak yaşamayı öğrenmem gerek; çekip gitmiş olması zeytinden değilse eğer. Uzun zamandır kahvaltı da yapmıyordum. Zira sabahları kendimi sakı gibi hissederdim. Bu yaştan sonra, güneşe cilve yapacak değilim ya! Günüm iyi başladı, annemin bugün tansiyonu yükselmemiş, babam daha ölmedi... Nitekim buna güzel bir sabah denebilirdi. Sonra bir şey oldu ...

- Bayım, bu sizin cep telefonunuz mu?

- Affedersiniz, anlamadım?

- Şu garip sesler çıkaran şey, sizin telefonunuz değil mi? İsterseniz cevap verin yoksa sahibinin görmezden geldiği köpek yavrusu gibi zırlar akşama kadar...

- Şu köpek zırlama sesli telefon ...

Elimi cebime attım; şu ağılak telefonu çıkardım. Telefon suç üstünde yakalanmış bir çocuk gibi taş kesildi! Ah ulan, sen! Sen deminden beri isyan etmiyor muydun, aldım işte elime, ne diye susarsın şimdi? Telefonun da ahmağına denk geldik, iyi mi? Ha şöyle! Tekrar çal!

- Alo!
- Neredesin sen?
- Buradayım!
- Yemin ediyorum, elini kolunu hareket ettirmesen, sende beyin olduğuna dair ciddi şüphelere kapılacağım!
- Yemin ediyorum, beni aşağılaman bile hoşuma gidiyor!
- Hemen gel! - kapattı.

Tanışalı oluyor üç yıl kadar. İlk gördüğüm anda anlamıştım onun hayatımın kadını olduğunu. Fakat işin böylesine ciddileşeceğini düşünmemiştim. Hayır, yanlış anlaşılın istemiyorum, onu seviyorum, mutluyum da. Sadece işlerin bu denli ciddileşmesi, beni geriyor. Mesela eskiden nerede olduğum kimse için ehemmiyet taşımıyordu, fakat şimdi sorumluluklarım var; bilhassa hayatı paylaştığım şu güzel, sinirli yaratığa karşı. Mesela yarım saat önce ekmek almak için çıkıp, dur da şu sahile bir gideyim dediğimde, kaygısızdım. Evli olduğum aklımdan bile geçmiyordu, hatta yolda bir güzel kadının bana bakıp, gülümsemesine de tatlı bir gülücük ile karşılık verdim. Böyle amiyane şeyler sizin için ne kadar önemlidir bilmiyorum ama benim için yıldızlarca mühimdir. Nasıl mühim olmasın? Böylesine bir güzellik size gülüyor; demek ki, ona hoş şeyler andırıyorsunuz. Siz hoşsunuz. Beş dakika önce ben hoştum. Şimdi ise elimde ekmeğimle eve dönüyorum. Oysa şu iyot, tuz kokulu mavimsi sıvıyı seyredip, rüzgârda yaranan dalgaları süzecektim. Bir güzel için, bir güzellikten vazgeçiyorum.

Galiba yine telefonum çalıyor.

- Alo.
- Ferman, bak bu sefer seni idare edemem, biliyorsun. Biliyorsun, fakat yine de her seferinde aynı şeyi yapıyorsun. Beş dakika sonra burada olmazsan, gerisine karışmam; artık kartlarım tükendi.
- Kartların için mi üzülüyorsun?
- Ne kadar salaksın ne kadar ...
- Çok, çok!- kapattı.

Aslında ekmek almak için çıkmadım evden. Zaten demin de söylediğim gibi "sabah uyandığımda çayın ocakta tüttüğünü gördüm; ekmeği gördüm, tereyağını gördüm, aldım gözümü bandım menemene...". Bu arada Selin ile tanışmamızın üzerinden üç yıl geçtiği doğru ama geri kalan şeylerde söylediklerimin pek tutarlı yanı yok. Tutarlı yanı yok dediğime bakmayın, Allah gibi yalan işte! Neden mi? Çünkü, Selin'i gördüğüm anda onun hayatımın kadını olduğunu anlamamıştım. Gözlerinin içine baktıkça dudaklarına sarılmak geçmiyordu içimden; en azından o zamanlar. Allah var, dikkatimi çekmek için pek uğraşlar vermişti; fakat ben o sırada kısa etekli bir sekretere uğraşlar harcıyordum. Sonra bir gün, haber işittim,

bizim "iyi giyimli Volkan Bey" çelmiş aklını, yemeğe çıkarmış bunu. İşe geldiklerinde nasıl utanmıştı yaptığı şeyden; hala bana karşı bir sorumluluk duygusuna sahipti; beni bir şekilde aldattığını sanıyordu. Ne yalan söyleyeyim, kıskanmışım ama bu kıskançlık ilahi bir aşk için değil, sürekli etrafında koşan bir köpeğin, artık başka birisinin peşine takılmasının verdiği amiyane kıskançlıktı; bencillikti.

Gözlerimin içine baktı "ah, işte biz de öylesine arkadaşça bir yemeğe çıktık" dedi. "Arkadaşça yemekler genellikle arkadaşça bitmez" dedim, yüzü kızardı. Ah, ne kadar salak- diye düşünmüştüm, ah ne kadar salağım!

Bütün gün konuşmadı; ben de hiçbir şey sormadım. Ertesi gün yine birlikte çıkmışlardı öğle vakti. "İşte bir arkadaşlık daha bitiyor" - demiştim onları gördüğümde; gülümsemiştim bilgece. Yorgundum, eve gitmek istiyordum ve de kısa etekli hanım, bana geçen bir sene dahil olmakla bugün de yüz vermemişti. Düşmeyen kale gibiydim; direniyordum. Sokağı ...

- Beyefendi, galiba telefonunuz çalıyor.
- Bırakın çalsın o zaman, bu kadar tutuculuk niye?
- Allah Allah! Kimseye de iyilik yaramıyor bu günlerde.
- Siz de yapmayı bırakın o zaman.
- Git işine be!
- Gitmiyorum! Daha önce iki kez aradılar! He mi de Selin aradı ama gitmedim! Senin lafınla mı gideceğim? Sen ne sanıyorsun kendini?
- Tövbe, estağfurullah, deli mi ne?
- Hayır, deli değil, tescilli salağım ben!
- Belli belli ...

Ürküttüm galiba kadını. Ne etmeli ben de böyle bir insanım işte, hem ne bu insanların işine karışma hırsı? Sana ne değil mi? Bırak çalsın... Aslında Selin'in benimle konuşma şekli de hoşuma gitmiş değil. Kocasını değilim ama daha öncelerde bana karşı daha naif kelimler seçerdi. Oysa az önce bana beynimle ilgili yaratıcı bir aşağılama cümlesi kullandı. Neyse ... Eve gittim, uyudum! Sabah uyandığımda hiçbir şey eksilmemişti hayatımda. Yine bandım gözümü menemene, gittim iş yerine. Fakat o gün, Selin utanç duymuyordu, bilakis mağrurdu. Benimle pek konuşmadı. Bilemiyorum ama içimde bir şeyler vardı; garip bir his, üzgündüm. Telefon mu çalıyor yine?

- Alo?
- Ferman?
- Selin?

- Ferman, bak aramayacaktım ama bugün de gelmezsen işten attıracaksın kendini, bak iyi değilsin kaç zamandır fark ettim ama işini kaybedersen daha iyi olmayacaksın.

- Tamam, geliyorum; gerçekten.

- Hadi o zaman; çabuk.

Nasıl da yanyor halime, sesine kurban olduğum. Neyse ... Üzgündüm, evet! Nedenini pek anlamış değildim. Kibirden miydi? Ah, işte şimdiki ben olsa anlardı. Selin de anlamamıştı. Galiba onun için yine o ruhsuz, kaygısız adamdım.

Bir süre böyle devam etti Selin ile iyi giyimli Volkan beyin öğle yemeği serüvenleri. Günler geçti yerini aylara bıraktı ve ben, her gün daha bir fena kıskançlığa kapıldım. Selin'e kaba davranmaya, Volkan'a asansörde omuz atmaya kadar vardım. Fakat onların öğle yemekleri hiç bitmedi. Ne yiyorlarsa artık?

Bir gün, gece boyunca uyuyamadığım bir günün sabahı, hiç adetim değildir ama işe erken gitmeye karar verdim. Bilesiniz, o günlerde pek dikkat ederdim, kıyafetime, saçıma başıma. Fakat o saçlar, başlar artık kısa etekli sekreter hanımın dikkatini çekmek için değildi. Selin beni görmüyordu. Ben de kendimce kendimi daha cazip kılıyordum. Hani dükkânda satılmayan malların üzerine yazılan cazip indirimler ya da renkli koliler olur ya işte onlar gibi şahşahalıydım. İş yerine vardığımda, asansöre bindiğimde, ofise girdiğimde hiçbir umut gönlümü yeşertmiyordu ama Selin'in parmağına taktığı şu yüzük de neydi? Ah seni iyi giyimli Volkan Bey!

Selin'in aylardır sürdürdüğü o mağrurluktan eser yoktu. Beni görür görmez, acemi bir şekilde elini saklamaya çalışmıştı. Ne kadar ince bir insan, sen nasıl bir meleksin?

Selam bile vermedim. Selam verdiğini duydum ama selam bile vermedim. Yerime geçtim, oturdum. İçimdeki kıskançlık kravatımı sıkıkça sıkıyor, beni boğuyordu. Açtım. Gömleğimin kolu mu dardı, sıkıyordu? Açtım! Oda mı sıcak oldu, pencere neden kapalı? Açtım! Aklımda hiçbir şekilde yer edemiyordu bu olay. Selin, parmak, yüzük ve de iyi giyimli Volkan Bey.

Tabi, kız anlamış benden bir yol olmayacağını, iyi giyimli Volkan beyin afili laflarına boyun eğmiş. Oysa kim bilmez ki, Selin'in gerçekte kime âşık olduğunu? Bana mı? Ha-ha! Tabi ki de! Ama yüzük takmış? Takar ya da takmaz canım, çıkarırız!

Hiçbir şey yapmadım. Yapamadım. O gün de hiçbir şey konuşmadık. Hiçbir şey olmayan günün sonunda, hiçbir şey yapmadan, hiçbir şeyce evime gittim. Gece rüyama girdi, ahlaksızca şeyler yaptık! Uyandığımda fark etmişim onu sevdiğimi. Onu arzuluyordum. Şimdilerde bir deli gibi dolanmaktayım.

Evlendiklerinde düğünlerine gitmedim. İş yerinden yıllık izinle ayrıldım, köye gittim. Bir kadının şefkatini annemin yumuk ellerinde aradım, kırışlarını taradım. Şefkatliydi ama kadınısı değildi. Anne gibiydi, anlam veremiyordu halime. Bir ayın sonunda tekrar işimin başındaydım, nitekim Selin'in masasının karşısında. İşile uğraşıyordu, bana bir şeyler soruyordu, finans bölümünden Nurten'in kocası dün nasıl basmıştı şirketi öyle içip içip, nasıl utanmıştı kadıncağız, ne kadar kötü durumdu. Dudağı hareket ediyor, göz bebekleri bir büyüyor, bir küçülüyordu. Ağzından çıkan kelimeler serbet gibi, şu boynuna doladığı şal bile değilim! Her konuşmanın sonunda şaşkın bir hal ile benden cevap bekliyor, cevabı alamayınca da başını aşağıya indirip "tabi, sen pek konuşmazsın, böyle konularda, sevmesin ama ..." diyordu. Ben acaba sana ait neyi sevmeye bilirdim ki? Saçını da yeni boyamışsın!

Kilo almışsın! İyi giyimli Volkan Bey hiç dikkat etti mi?

Böylesine hayranlık, özlem ve de kıskançlıkla geçen ayların sonunda, benim işe geç kalmalarım ve de hiç gitmemelerimden sıkılmaya başlayan müdürümüz, bir daha işe geç kalırsam, hiç gelmememi söylemişti. Bunu söylerken Selin de yanımdaydı; ah, ne büyük rezillik! Nitekim, son zamanlar Selin de iş yerinde fazla bulunmuyordu. Hatta son aylarda hiç işe gelmemişi. Benim de işe gitmek için sebeplerim azalmıştı. Bir de şu kira meselesi olmasa, hiç gitmem ya!

Bugün de işe gitmedim. Bugün işe gidemedim, zira dört hafta önce Selin'in iyi giyimli Volkan beyden bir oğlu oldu. Sevinçlilerdi. İşe tekrar geldiği gün kendisiyle getirmişti. İş yerindeki arkadaşları çok ısrar etmiş, o da kıramamış. O kadar güzel görünüyordu ki, bir anlık bizim bebeğimizi taşıdığını farz ettim. Ayağa kalktım, insanların arasından geçtim, çocuğu kollarımın arasına aldım ve minicik burnundan öptüm. Herkes şaşırmış olmalıydı. Zira kimse benden böyle insani davranışlar beklemiyordu. Sonra yine hiçbir şey olmadı. Eve gittim.

Ondan sonra iş yerinde geçirdiğim her an, daha bir namussuzcaydı. Hayalimde başka birisinin karısını canlandırıyor, bazı gecelerde rüyama girdiği için onu ayıplıyordum. Evli kadının benim rüyalarımnda ne işi vardı? Dayanamıyordum ve de sonunda işler nihayete erdi.

Bugün sabah işe ekmek almak için çıkmadım, kahvaltımı yapmıştım. Bugün sabah evli değildim, çünkü Selin Hanım iyi giyimli Volkan Bey ile evlenip bir de utanmadan çocuk yapmıştı. Bugün sabah üç yıllık karımdan değil, üç yıllık iş arkadaşımın azar işitiyordum. Bugün sabah o iyot, tuz kokulu sıvımsı şeye dalgaları süzmek için değil, aralarına karışmak için gitmiştim. Bugün sabah ben kendimden vazgeçmiştim. Fakat o beni arayıp, işe çağırıyor şefkatli sesiyle ve ben de gidiyorum ...

- Beyefendi ...

- Ne var?

- C... Ce... Cep telefonunuz galiba ...

- A, a Allah aşkına, gerçekten mi? Hiç duymamışım. Çünkü ben cep telefonunun icadından bile habersizim ya! Çünkü siz o kadar zekisiniz ki, kendi telefonunuzun sesini duyuyor, cevap veriyor, bir de başkalarının telefonlarının sesine karışıyorsunuz! Siz! Siz her şeyi nasıl bu kadar dolu dolu, nasıl insanca yaşaya biliyorsunuz? Siz nasıl bu kadar dikkatlisiniz hayata karşı? Sizden neden hiçbir şey es geçmiyor? Siz neden hiçbir şeyi kaçırmıyorsunuz?

- ... (şaşkın bakışlar)

- Sen benim halime şaş, halime!

- ... (şaşkın bakışlar içinde ufak adımlar)

- Özür diliyorum, çok özür diliyorum. Her şey için!

ELCAN BAYRAM

HACI BEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ

TURİZM İŞLETMECİLİĞİ VE OTELCİLİĞİ

FARİD FARJAD KİMDİR?

Farid Farjad 1938'de Tahran'da doğmuştur. Keman virtüözüdür. "Kemanı ağlatan adamı" olarak bilinir ve dünyanın en iyi keman

virtüözlerindendir. Farjad, 1966 yılında, Tahran Müzik Konservatuvarı'nda klasik müzik üzerine

master yapmış, bundan sonraki adımı Tahran Senfoni Orkestrası'nda önemli görevler üstlenmiştir. Fars Halk Müziği birikimine sahip

olan Farjad, keman ile Klasik Batı müziği üzerinde de çalışmalarda bulunmuştur ve bu çalışmaları Fars müziğinin gelişmesinde önemli bir yer tutmuştur. Farjad, Pehlevi

Hanedanı döneminde doğdu fakat 1979 yılındaki İran İslam Devrimi öncesinde ülkesinden ayrılarak Kaliforniya'ya yerleşti. Bu yıldan itibaren ABD vatandaşlığına geçmiş ve yaşamını ABD'de sürdürmüştür. Fakat kendisini ABDli değil, İranlı ve Fars olarak nitelendirmektedir. Devrimden sonra İran'da müziğin "haram" ilân edilmesi ve yasaklanmasından sonra Farjad'ın ve birçok Fars müzisyenin ülkeye girmesi yasaklandı. Sanatçı yıllardır Los Angeles'ta yaşamaktadır.

Farjad'ın, yalnızca piyano ve keman kullanarak oluşturduğu Anroozha (O Günler) isimli beş albümden oluşan bir albüm serisi vardır.

Ayrıca Golha Orkestrası adlı kolektif iki albüm de sanatçının eserleri arasındadır. Ayrıca Golha Orkestrası adlı kolektif iki albüm de sanatçının eserleri arasındadır.

Anroozha serisinin ilk dördünde Farjad'a Abdi Yamini, beşinci albümde ise eşi Mitra Tavakkoli Farjad piyano ile eşlik etmiştir.

"Birinin hayatına, birinin üzüntüsüne, birinin mutluluğuna, birinin ruhuna, birinin eline, yüzüne, sırtına, omuzuna, yüreğine, bazen söz, bazen göz, çoğu zaman kalbinizle minicik de olsa, tüm samimiyetinizle dokununuz."

"Zira kadın, dudakları ile sevgili, elleri ile anne, sözleri ile dost, bakışlarıyla çocuktur." ³

EMRE KURNAZ

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI 4.SINIF

³ <https://www.sabah.com.tr/farid-farjad-kimdir->

ÇIKMAZ

Çıkılmaz sokakların da sonundayız artık...

Bütün gölgeler üzerimize çekilmiş...

Sağımız solumuz sobe ...

Vaziyet çok kötü ve bir o kadar da karmakarışık...

Yazılanlarımızın hepsi kâğıt parçalarında buruşuk...

Umudumuz beş metrelik duvar kadar çıkılmaz...

Yıllarca dokunulmamış bir enstrümanda çalınmayı
bekleyen bir nota yüreğim, esrarlı...

Plastikleşmiş duygular üreten olağan altı varlıkların
anlamsızlaştırdığı

Meskenlerde tutsak bedenim, arlı... Yüreğim her yerden
hasarlı...

Yaşamak çocuğunu kaybetmiş bir anne acısı kadar, acısı
harlı...

Bir annenin çocuğunu doğururken akıttığı iki damla
gözyaşı mutluluğuna bıraktım kendimi... Tüm gülüşlerin
bedeli olduğu gibi,

Gözyaşlarımdan doğurdum tüm gülüşlerimi...

Bir dağ yamacında oturmuş seyrederken mazimi,
Hüzünlerimi intihara teşebbüsten yargıladılar kuşlar
beni...

Ayak tabanlarımla uçurumdan aşağıya süpürürken
haykırışlarımı,

Doğan kahkahalarım göğe yükseltti tüm benliğimi...

MURAT KULATU

SIİRT ÜNİVERSİTESİ

HEMŞİRELİK

SENİ HİSSETMEK...

Seni hissetmek nefes almak gibi. Nefes aldıkça hayat veren ve hayat bulan kişi. İçimde oluşan titreşimim. Titredikçe seninle titreşen. Aşka inanmadıkça aşkı yaşayan, aşka inatlaştıkça sana bağlanan. Seni yaşamak, her şeye aykırı. Seni yaşamak devrim, seni yaşamak evrim. Seni yaşamak, başa sarmak. Seni sevmek; aynı banka oturup tekrardan sarmaktır. Sarmaşığım değilsin ama kördüğümümsün. Açmaya çalıştıkça karışan, karıştıkça düzelen. İşte tam anlamıyla bu. Daha nasıl anlatayım. Benden sonra gelenim. Ben istemesem de olanım. Kayboldukça yol olanım. Yolu buldukça kaybolanım. Sen dünyadaki tek nefes. Sen dünyadaki tek oksijen.

ASLIHAN YAŞLIOĞLU

ALMANCA ÖĞRETMENİ

ÇALIKUŞU ve TOPLUMLA İLİŞKİSİ

Eğitimci edebiyatçılarımızın en önemli isimlerinden biri olan Reşat Nuri Güntekin, eserlerini daha çok Cumhuriyet Döneminde yazmıştır. Yattığı eserler, ilk Cumhuriyet nesline büyük bir ilgiyle okunduğu gibi, günümüzde de okunmaya ve üzerlerinde analizler yapılmaya devam edilmektedir.

Reşat Nuri Güntekin 25 Kasım 1889'da İstanbul'da doğdu. İlkokul ve lise eğitiminden sonra İstanbul Darülfünun edebiyat fakültesinden mezun oldu. Çocukken evde babasının Türkçe ve Fransızca kitaplarından oluşan oldukça zengin bir kitaplığı vardı ve bu kitaplık onun en yakın arkadaşıydı. İzmir'de Fransız misyonerlerinin çalıştığı Frerler Mektebi'nde öğrenim görürken öğrendiği Fransızcası ile Batı klasiklerini tanıdı. Liselerde öğretmenlik, müdürlük, milli eğitim müfettişliği ve Paris kültür ataşeliği yapmıştır. Çoğu öldükten sonra basılan eserlerinin sayısı tam olarak bilinmemekle beraber yüzü aşkın sayıda olduğu düşünülmektedir. Fransızcadan yaptığı dokuz tercüme eseri vardır. Reşat Nuri Güntekin, akciğer kanseri yüzünden 7 Aralık 1956 tarihinde vefat etmiştir.

Babasının memuriyeti ve kendi görevleri nedeniyle farklı şehirlerde bulunması onun çok iyi bir gözlemci olmasına ve romanlarındaki karakterlerin hayatın içinden gelmesine sebep olmuştur. Eserlerinde toplumun farklı kesimlerinin sorunlarını dile getirmiştir. Milli edebiyat akımı içerisinde yer alan yazar, bu akımın en önemli özelliği olan dilde yalınlık, Arapça ve Farsça kelimeler yerine, İstanbul Türkçesini kullanmıştır. Eserlerinde konuşma dili hâkindir.

Reşat Nuri Güntekin'in romanları, konu, olay örgüsü, şahıs kadrosu, zaman ve mekân açısından büyük bir çeşitlilik içerir. Toplumun her kesiminden insanlar, umutları, hayalleri ve hayatın acı gerçekleri karşısında yaşadıkları kötü tecrübeler onun romanlarında karşımıza çıkarlar.

Romanlarında anlattığı kahramanların büyük bir bölümü de öğretmenlerdir.

Çalikuşu, Reşat Nuri Güntekin tarafından 1922 yılında yazılmış bir romandır. Türk edebiyatının en çok sevilen klasik eserleri arasında yer alır. Genel olarak Anadolu'da geçer ve arka planda Osmanlı'nın son yıllarını anlatır. Kitap, son kısmı hariç olmak üzere, romanın ana kahramanı Feride'nin hatıra defteri şeklinde yazılmıştır. Ana fikri ise herkese yön gösterici niteliktedir. Hayatta her an iyiliklerle ve güzelliklerle karşılaşp her işimizi kolayca halledemeyebiliriz, karşımıza zorluklarda çıkabilir. Önemli olan bu zorluklarla mücadele etmektir. Ayrıca gerçek bir aşkın araya engeller girse de asla yok olmayacağı da diğer öğretilerden biridir. Romanda eski Türkçeden kelimeler olsa da bunlar metnin akıcılığını bozmazlar. İçerikte doğa güzelliklerini anlatırken betimlemelere yer verilmiştir. Aynı zamanda Feride'nin öğretmenlik süresi boyunca Anadolu'yu karış karış gezmesi esere macera ve gezi yazısı havası da katmıştır.

Çalikuşu, bir aşk hikâyesini içermekle birlikte dönemin toplumsal problemlerini de eleştirel olarak okuyucuya yansıtmaya çalışmaktadır. Çalikuşu, Türkiye'de yeni ve modern bir dönemin başlamasına teşvik eden bir roman olarak kabul edilmektedir. Çalikuşu, memleket edebiyatı sınırları içinde incelenebilecek bir romandır ve figüratif unsurlar içermesi bakımından önemlidir. Anadolu'ya idealist bir aydın farkındalığıyla yaklaşan yazar, başkahraman Feride'nin romantik aşk serüveni içinde eğitim kurumları ve Anadolu'nun sosyal yapısı ile ilgili birtakım sorunları da gündeme taşımıştır.

Tüm bu özelliklerinden dolayı Çalikuşu, bir "karakter romanı" dır ve Feride de o zamana kadar romanımızda pek rastlanmayan bir genç kız tipidir. Okuyucu, roman süresince, hayatı boyunca el üstünde tutulan şımarık Feride'nin idealist bir öğretmen oluş süresini takip eder.

Eserde hem yazıldığı dönemden ötürü hem de etkisi altında kaldığı kültür ve eğitim alanındaki bazı gerekliliklerden dolayı Fransızca kelimelerin fazla olduğu görülmektedir. Feride özel bir Fransız yatılı okuluna gönderilir. Çünkü babası onun kendi ayakları üzerinde durmasını istemektedir. Bunun için o dönemde uluslararası dil olan ve öğrenildiğinde kişiye büyük ayrıcalıklar kazandıran Fransızca'yı öğrenmesini ister. Ayrıca Reşat Nuri Güntekin Fransızcaya duyduğu sevgi ve verdiği emekten dolayı eserlerinde Fransızca kelimeler kullanmaktan kaçınmamıştır.

Eser, başkahraman Feride'nin değişen sosyal çevresi ve psikolojik durumunun tasvir edilmesi üzerine inşa edilmiştir. Onun sosyal çevresinde sırasıyla okul ve aile çevresi, sonra Anadolu'nun farklı mekânlarında ele aldığı çalışmaları ve sonunda Kâmrân'a olan aşkı anlatılır. Feride tipini tamamlayan özellikler içinde en önce geleni "yeni bir genç kız tipi"ni temsil eden İstanbul doğumlu ve iyi eğitim görmüş bir öğretmenin var olma çabasıdır. Dönemin kadın-erkek ilişkileri göz önüne alındığında, romanı farklı kılan da kahramanın bu özelliğinden gelmektedir. Yazar, nefret ve kırgınlıkla karışık bir aşk serüvenini sürekli canlı tutarak romanın akıcılığını ve diriliğini sağlamıştır. Kahramanını Anadolu'nun farklı bölgelerinde dolaştırmakla, Anadolu'ya bir ışık tutmuş, Anadolu'nun genel bir resmini çizmiş ve dönemin Türkiye'sinden insan manzaraları sunmuştur.

Öte yandan eser Atatürk için çok büyük bir önem taşımaktadır. Atatürk'ün her yönüyle önem verdiği, üzerinde titizlikle çalışmalar yaptığı ve yapılmasına büyük emek harcadığı bir sanat dalı da edebiyattır. Kuşkusuz ki onun okumaya olan tutkusu tartışmaya kapalı bir konudur. Kurtuluş Savaşı ve öncesindeki dönemde silah arkadaşları ve yakın dostlarının anlattıklarından anlaşıldığı üzere, Atatürk çocukluk dönemlerinden başlayan okuma alışkanlığını ileriki yaşlarında da gerek cephede gerekse yıllarca süren savaşların akşamlarında dahi okumayı ve çalışmayı bırakmamasından bu yöndeki eğilimleri ve değerleri çok rahat görülmektedir. Hatta bazı kaynaklara göre savaş sırasında dahi okuduğu bir kitabın heyecanına kapılıp gece hiç uyumadan kitap okuyup günün ayamasıyla cepheye gittiğinden bahsedilmektedir. Bu çok yoğun ve kendine dahi vakit ayırmaya zorlandığı; neredeyse tamamını Türk milletinin bağımsızlığına adanmış kısa hayatında yaklaşık 4.000 kitap okumuştur ve bu kitaplar bilimden siyasete, edebiyattan dine kadar farklı tarzlarda, alanlarda ve hatta farklı dillerdedir.

Atatürk için, edebiyat, zor zamanların geçirilmesinde aydınlatıcı, hedeflendirici ve yol gösterici bir araç olmuştur. Ayrıca Atatürk çok güçlü bir milli edebiyat zevkine ve anlayışına sahiptir ve bu doğrultuda edebiyatın, halkın geleceğini koruyan bir eğitim aracı olduğunu düşünmektedir. Atatürk edebiyatın amaç ve hedefini çizmiş, kuşaktan kuşağa aktarılması için canı gönülden çalışmalar yapmıştır. Edebi sanatların bir fikrin, özellikle inkılapların yayılması ve kökleşmesinde en etkili araç olduğuna daima inanmıştır.

Çalığışu Atatürk'ün başucu kitabıydı, zira binlerce kitabı vardı ancak bunların arasında bir tanesini hayatı boyunca hatta cephede bile yanından ayırmadı. Çalığışu'nu daima yanında taşıır, her gün rastgele bir sayfa açar ve birkaç yaprak okurdu. Çalığışu'nun Atatürk'e cephede dahi bu kadar yakın olmasının sebebi romanda bahsedilen konuların Atatürk'ün kalbinde derin izler taşıması ve yine romanda bahsedildiğı gibi her ne olursa olsun insanın umudunu hiçbir zaman kaybetmemesini konu almasıdır.

Diğer yandan Çalığışu'nun Atatürk tarafından bu kadar sevilmesinin ardında Reşat Nuri'nin satırlarının Atatürk'ün yaptığı inkılâplara ilham olması ihtimali olabilir. Örneğın romanda bahsedilen dönemin milli eğitim işlerindeki düzensizlik, kadınların eşlerinin boyunduruğı altında yaşaması, Anadolu'daki eğitimsizlik, öğretmenlerin yaşadıkları zorluklar gibi birçok konu ele alınmıştır ve Atatürk bunlarla ilgili yenilikler yapmıştır.

Reşat Nuri'nin Çalığışu ile vermek istediğı mesaj ise gençlere düşen görevin bu inkılâplara sahip çıkmak olduğı ve genç öğretmenlerin Feride'den ilham alarak idealist olma yolunda ilerlemeleri gerektiğidir. Öğretmenlerin görevlerini yerine getirmeye çalışırken birçok engelle karşılaşmalarına rağmen ülkesine hizmet etmesi, bu zorluklarla yılmadan mücadele etmesi gerektiğidir. Vatanımızın çıkarlarını kendi çıkarlarımızdan her zaman daha üstün tutmalı ve bayrağımızın dalgalandığı her yerde Atatürk İlke ve İnkılâplarına, Kemalizm'in gerektirdiklerine ve Atatürk'ün kurduğı Türkiye Cumhuriyeti Devletine sonuna kadar sahip çıkmalı, zorluklardan yılmadan çalışmalı ve ülkemizin hiçbir yerini ayırmaksızın kalkındırmalıyız.

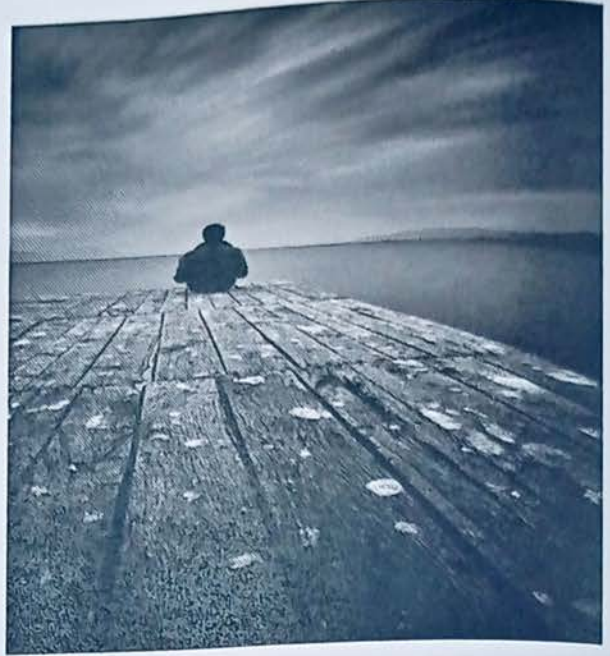
BÜŞRA GÜLŞAH ERDEM

FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

4. SINIF

ON YIL SONRA...

On yıl sonra... Okulumdan mezun olmuş bu süreçte ve sonrasında bir öğrencinin ve bir bireyin yapabileceği en güzel işleri yapmış, kazanabileceği en güzel değer ve statüleri kazanıp elde etmiş... Bu işlerden kastımız şöyle ki; bölümüm olan Fransız dili ve Edebiyatında ve Türk dilinde kendini doldurmuş birçok dergide ses getiren yazılar yazmış iyi bir dergide (Edebiyat ya da güncel) önemli sorumluluklar almış ve alınının akıyla üstesinden gelmiş, aynı zamanda edebi bir nitelikte taşıyan yaşatlarımı ele almış olduğum kişisel gelişim kitabımı çıkarmış nicesine nice çerçevede kitaplara hazırlanan, her zaman düşlediğim gibi çeşitli konferanslarda, sunumlarda, sempozyumlarda, imza günlerinde, önemli konuşmalarda gerek yaşatlarım ile gerek küçüklerim gerekse büyüklerime hitap etmiş bu alanlarda boy göstermiş, bu alanlarda davet edilen ekonomik özgürlüğünü kazanmış, eğitimini aldığı dilleri akıcı ve net konuşabilen, göze hitap eden, ar, görgü ve ahlak bakımından örnek, dini vasıflarının ve getirilerinin bilincinde... Şimdilerde-ki bu muhtemelen ilerde de olacaktır- sözde sıfat taşıyanlardan değil kendisine yakıştırılan ve bunların farkında olarak bu sıfatları tam anlamıyla taşımaya çalışan hayatı Montaigne'inin de dediği gibi sınırlarını bilerek ama kendi sınırlarını kendi çizen ve hayatına bu misyonla devam eden, ayakları yere sağlam basan, kendine özgüveni tam ancak kesinlikle egoist olmayan bu konuda tabularını yıkmış, rasyonel değerlerini kaybetmemiş ancak irrasyonel hayaller kurup kendini her zaman aşmaya çalışan, başta kendisine, ailesine, arkadaşlarına vatanına ve milletine hayırlı bir evlat bir birey bir ve birden çok sıfatın eşiti olduğu yerde görüyorum kendimi ve şunu söylemeden geçmeyeceğim belki şimdilerde bu yola hiç çıkmamış gibi duruyor hatta bu cümlelere dışardan bakıldığında uzak biri gibi duruyor kurduğu cümlelerle ne yaşam tarzı ne de ders notları olarak uyumayan birisi gibi gözüküyor dolayısıyla yazdıklarımın sadece bir yazıdan ibaret olduğunu düşünüyor olabilirsiniz ancak şunu çok iyi biliyor ve söylüyorum ki bu satırların sahibi benim ve ben bir Türk genciyim ihtiyacım olan güç damarlarımdaki asil kanda mevcut. Ben; Mustafa Kemal ATATÜRK'ün dediği " Durmamak üzere yola çıkanlar asla yorulmazlar"ındaki durmamak üzere yola çıkanlardanım 10 yıl sonra bu yolda çok şey başarmış ama asla durmamış olanlardanım.

ALİHAN YILDIRIM
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

BİR GÜNÜN SONUNDA ARZU

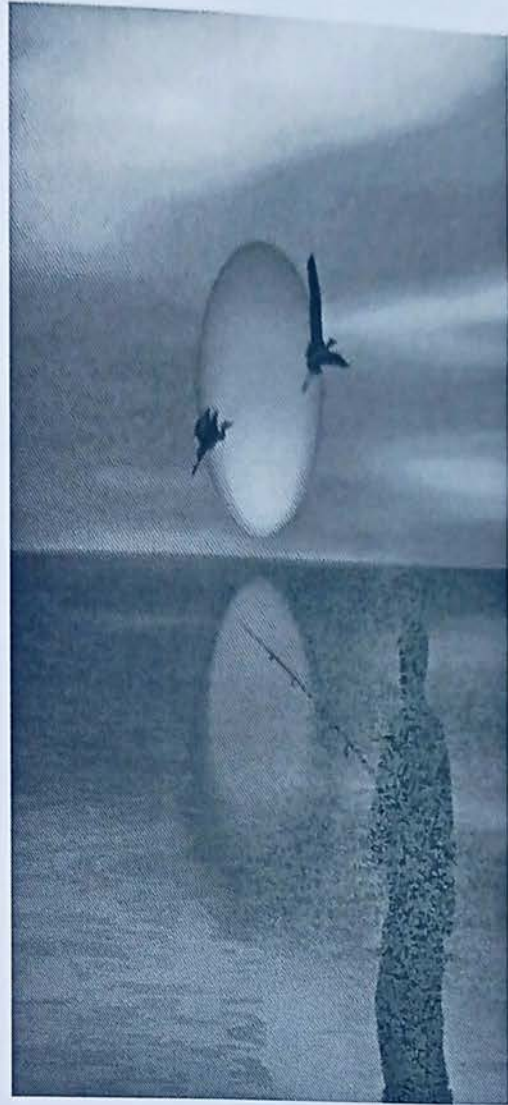
Yorgun gözünün halkalarında
Güller gibi fecr⁴ oldu nümâyân⁵,
Güller gibi... sonsuz, iri güller
Güller ki kamıştan daha nâlân⁶;
Gün doğdu yazık arkalarında!

Altın kulelerden yine kuşlar Tekrarını ömrün eder
i'lan. Kuşlar mıdır onlar ki her akşam
Âlemlerimizden sefer eyler?

Akşam, yine akşam, yine akşam Bir sırma kemerdir
suya baksam;
Üstümde semâ kavs-i mutalsam⁷!

Akşam, yine akşam, yine akşam
Göllerde bu dem bir kamış olsam!

Ahmet HAŞİM (1884-1933)

⁴ Fecr: şafak vakti

⁵ Nümâyân: aşikar, görünen

⁶ Nâlân: inleyen, aç çeken
Kavs-ı mutalsam: tılsımlı yay

DÉSIR A LA FIN D'UNE JOURNÉE

Dans les cernes épuisés de mes yeux
L'aurore devenue apparente comme les roses,
Comme les roses... Eternelles, les grosses roses
Les roses plus plaintives que le roseau
Dommages! Le jour s'est élevé derrière elles

Sur les tours d'or les oiseaux proclament encore
Le recommencement de la vie
Est-ce les oiseaux qui voyagent
Chaque soir à travers nos univers?

Le soir, encore le soir, encore le soir
L'eau est une arcade d'or, si je la contemple;
Au-dessus de moi un arc féérique

Le soir, encore le soir, encore le soir,
A ce moment-là, si j'étais un roseau dans les lacs!

Ahmet HAŞİM (1884-1933)

Traduit par: Galip BALDIRAN

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100
33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

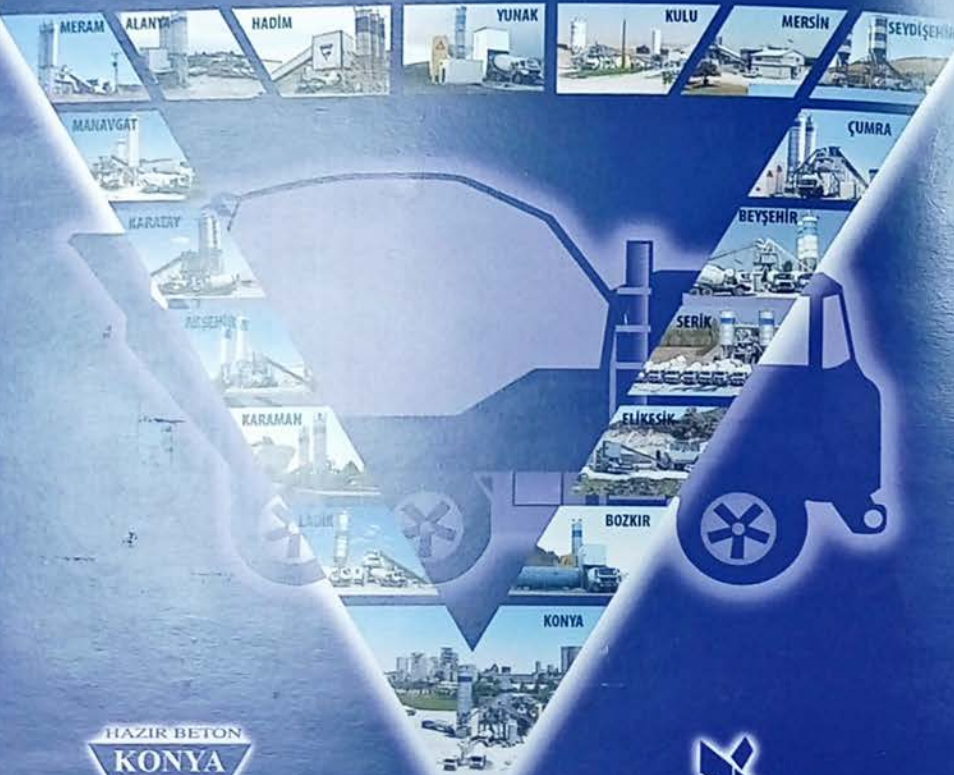

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL®
DiJiTAL

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA

Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70

Fax: +90 (332) 346 16 12

www.konyahazirbeton.com.tr

konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 48

ADIM[©]

Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Alihan YILDIRIM

Yayın Yönetmeni
Alihan YILDIRIM

Yayın Koordinatörü
Mehmet ERDEN

Yayın Kurulu
Tahsin ABALI
Oğuz KULGAT
Çiğdem ÇATAL
Alihan YILDIRIM

Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğ Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adim.dergi@hotmail.com

Dizgi
Alihan YILDIRIM & Mehmet ERDEN

Satış Yeri: Makro Kitapevi -Selçuk Üniversitesi
Gökkusağı AVM Girişı

Baskı ve Cilt

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA
Tel :0.332 350 2171 Fax: 0.332 350 7121
KONYA-HAZİRAN-2018

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
SON KALE	SERGEN GÖK	3
DUYGUSAL BİR MESLEK	OĞUZ KULGAT	4
İSTİKBAL GÖKLERDEDİRİ	ALİHAN YILDIRIM	5
İLK DEMLER	SERKAN BAŞ	6
DALGA - LA VAGUE	ORHAN VELİ KANIK Traduit par: SERAP SAYIT	7
İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI VE VAROLUŞÇULUK	TAHSİN ABALI	8
NAZIM HİKMET RAN	ALİHAN YILDIRIM	10
SALUT MON ENFANCE!	HÜLYA KOL	11
FETHEDEN	BEYZA KALFA	12
MÜZİKTEKİ BEN	MEHMET ERDEN	13
EST-CE QU'İL FAUT COULER LA LARME POUR PLEURER?	ÇİĞDEM ÇATAL	15
BIRDMAN - FİLM İNCELEMESİ	TAHİR ŞENTOSUN	16
RASTGELE ATILMIŞ HARFLER	ALİHAN YILDIRIM	18
TAHSİN SARAÇ	YAYIN KURULU	19
NASIL DERİM Kİ	ALİHAN YILDIRIM	21
DOĞA VE BEN	TAHSİN ABALI	22
DÜNYA KUPASI 2002	YAYIN KURULU	24
SOYADI KANUNU	YAYIN KURULU	26
DONUK AŞK - AMOUR TERNE	SEZAİ KARAKOÇ Traduit par: Galip BALDIRAN	27

Sergili Adım Dergisi Okurları

EDITÖR'den

48.sayımızla herkese "merhaba". Bu sayı itibari ile "ADIM" kültür edebiyat ve sanat dergisini teslim almanın haklı gururunu yaşıyor, üstlendiğim görevin ciddiyetinin bilincinde, "hep daha iyisi" misyonu ile beklentilerin üstünü hedefliyor, çıktığım bu güzel yolda sizlerin de desteği ile daima muvaffakiyeti temenni ediyorum.

Ayrıca sayın Prof. Dr. Galip Baldıran öncülüğünde çıkan ve sahipliğini, sorumluluğunu ve müdürlüğünü 1 yıla aşkın süredir üstlenip en iyi şekilde bugüne getirmiş sayın Çiğdem Çatal'a bu göreve beni layık gördükleri için saygılarımı ve teşekkürlerimi sunuyorum.

"Hadi el ele verip büyük "ADIM"lar atalım."

SON KALE

Yumdu gözlerini
Sokağın üşüyen lambası
İnsanlığa ışık tuttu
Issız mumun alevi
Büyüyen göz bebeklerime
Eşlik ediyor gölgen
Betimliyor göz damlalarını
Gökyüzünü süsleyen bulutlar

Hava soğuk
Buzla kaplı yürekler
Sürgün yeri kentlerde
Yaşamı soyutlar
İnsanlık kayıp
İnsanlar zorba
Acılar revaçta

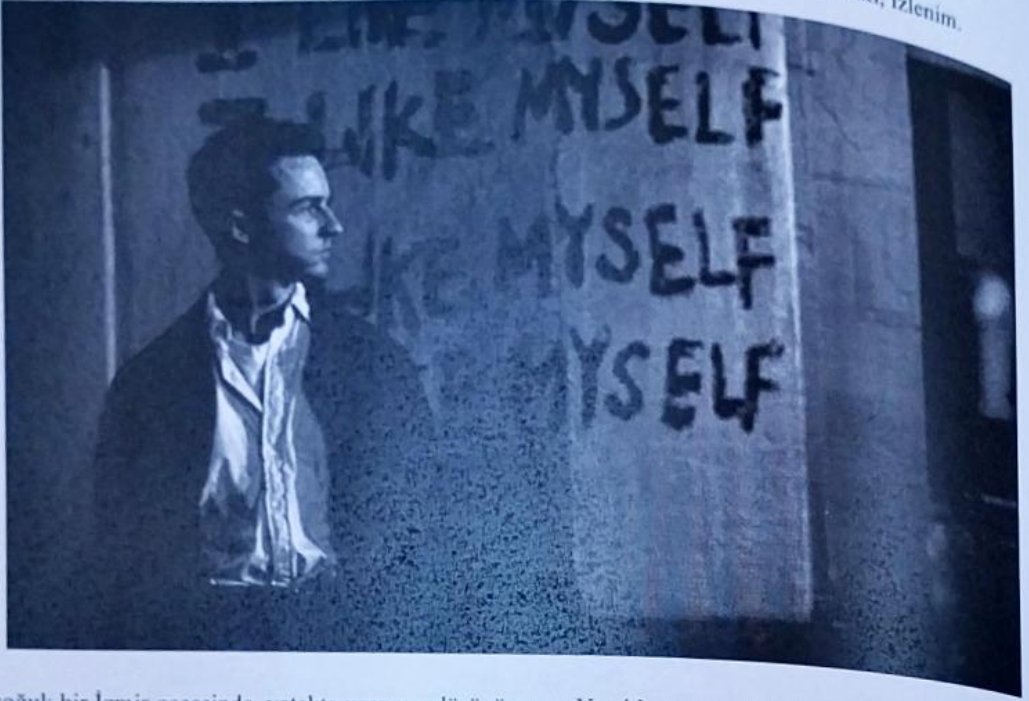
Gün siyah
Doğumunu ıskalar
Şehre ayak uyduramayan
Şair sıfatlı adam
Ve süslüyor geceyi
Siyah beyaz hayatları
Griye boyayarak...

Gardı düştü gecenin
Son kale !
Gecenin kutbunda parlayan ay

SERGEN GÖK
İKTİSAT
3.SINIF

DUYGUSAL BİR MESLEK

Dayın: Olay, kimse ya da nesnenin insanın iç dünyasında oluşturduğu, yankı, etki, izlenim.

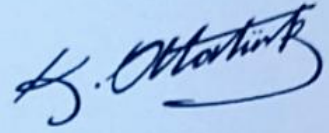

Yine soğuk bir İzmir gecesinde, yatakta uzanmış düşünüyoruz. Yatakla tavan arasında belki iki buçuk metre mesafe vardır. İkisinin arasında kalmış senaryolar kurarız. Her gece, bir şeyler oluruz. Bazen bir aile, bazen bir iş adamı, bazen bir alkolik, bazen de yalnız oluruz; "meslek" olarak yani. Ne kadar iğrenç hissettirse de öyle olmayı seçeriz. Belki de acı çekmeyi seviyoruzdur, belki böyle olmayı biz kendimiz seçmişizdir. Hep sorgularız zaten neden böyleyiz diye ama buna bir cevap bulamayız. Her gün bu yalnız suratlara bakarız, çaresiz suratlara. Hiç demeyiz ama bugün farklı bakıyorum bu aynadaki surata. Çünkü biz böyleyiz. Hiç inkar etmedik, hiç değişmedik. Sanki kara bir bulut gibi peşimizde. Sonra aniden sessizlik gelir. Bir his, bir şey... Tam olarak çözemediğim bir şey. Boşluk, karanlık. Bunları gündüz yazamazsın. Yani en azından yüksek sesle yazamazsın. Gün aymışken yalnız değildir, insanlar vardır, ama karanlık... Karanlıkta kimse yoktur. Orada sadece sen olursun. Tek başına... Kaybolmuşundur. Kendinle cebelleşmekten insanların n'aptığını göremezsin bile.

Bir bakmışsın sakallarına ak düşmüş... Ağzında sigaran... yalnızsındır.

OĞUZ KULGAT
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

İSTİKBAL GÖKLERDEDİR!

İstikbali göklere taşımış, yaşatmış, yaşatmaya devam eden dünya tarihinin ilk askeri havacılık teşkilatlarından biridir "Türk Hava Kuvvetleri"...

1909 yılında kollar sıvanmış, 1910 yılında girişip, gelişime gidilmiş, aynı yılın sonlarına doğru kesin kararlar verilmiş olup bu alanda personel yetiştirmek üzere seçkin "neferlerimizin" Avrupa'ya eğitime gönderilmesi öngörülmüştür. Gelin görün ki ülkemizin o tarihlerdeki mali zorlukları had safhada, bu nedenden ötürü ödenek bulunamamıştır.

Ancak;

Gelecekte milli savunma bakımından bir "hava kuvveti"nin ne kadar önem arz ettiğinin farkında olan dönem harbiye bakanımız Mahmut Şevkat Paşa işin peşini bırakmayıp 28 Haziran 1911'de yapılan sınavda en yüksek notu olan Süvari Yüzbaşı Fesa ile istihkam Teğmen Yusuf Kenan Beyler, uçuş eğitimi için Temmuz 1911'de Fransa'daki Bleriot fabrikasının uçuş okuluna gönderilmiştir.

Bu gelişmelerin ardından Türk ordusunun ilk resmi havacılık kuruluşu da, Harbiye Bakanlığı fen kıtaları Müstahkem Mevkiler Genel Müfettişliği'nin 2.şubesi bünyesinde "Havacılık Komisyonu" adıyla ülkemiz adına göklere kazandırılmıştır.

Şunu belirtmek isterim ki;

Havacılık tarihinde 17 Aralık 1903 tarihinde Wilbur ve Orville Wright Kardeşler'in ilk motorlu uçağı sembolik olarak uçurmayı başarmalarının 6 yıl ardından fikir, 7 yıl ardından icraat, 8 yıl ardından fiilen bu alanda boy vermişiz. Ne büyük onurdur ki 107 yıldır milletimizin göklerdeki gururu varlar, var olacaklar.

Var olsunlar...

ALİHAN YILDIRIM
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

İLK DEMLER

Hayatın münhane çizgilerinde doğrulmalıydım
Dünün en çalkantılı yönlerini düşündüm
Yaşayışa yön vermek gerekiyordu
Bir güvensizlik içinde şehre yürüdüm
Bataklıklar zorlanan yerler
Mağarada hummaya tutulmak
Ya da şehir vakti sarı bir mutluluk kurmak
Adam zorlanırken seçim gerekiyordu.
Gece hücumları diken çukurlarıydı
Aşk gibi sahiplenilmeliydi gerçek mavi ırmak
Dağlar aşılır bir engeldi düşler göründükçe
Nar çiçeği gibi patlasın karanlık
Kabuslar durmadan üzerine geldikçe
Artık kainat insan kalbine sığmıyor
Adam ay gördükçe öfkesi aralansın
Çare ormanın kara bahtından uzaklaşmak
Durmayıp düşündüm
Mücadele gerekirdi nefis ile savaşta
Cephane yuvaları gibi tehlikeli
Sessizlik gibi ölmekti ıssızlık
Esasında bir karmaşanın ilk demleriydim.

SERKAN BAŞ
İKTİSAT

3.SINIF

Dalga

Mesut sanmak için kendimi
Ne kâğıt isterim, ne kalem;
Parmaklarımda cıgaram,
Dalar giderim mavisinden içeri
Karşımda duran resmin.

Giderim, deniz çeker;
Deniz çeker, dünya tutar,
İçkiye benzer bir şey mi var,
Bir şey mi var ki havada
Deli eder insanı, sarhoş eder?

Bilirim, yalan, hepsi yalan;
Taka olduğum, tekne olduğum yalan;
Suların kaburgalarındaki serinliği,
İskotada uğuldayan rüzgar,
Haftalarca dinmeyen motor sesi,
Yalan.

Ama gene de,
Güzel günler geçirebilirim;
Geçirebilirim bu mâvilikte,
Suda yüzen karpuz kabuğundan farksız,
Ağacın gökyüzüne vuran aksinden,
Her sabah erikleri saran buğudan,
Buğudan, sisten, ışıktan, kokudan...

Ne kâğıt yeter ne kalem,
Mesut sanmam için kendimi.
Bunların hepsi... hepsi fasafiso.
Ne takayım, ne tekneyim.
Öyle bir yerde olmalıyım,
Öyle bir yerde olmalıyım ki,
Ne karpuz kabuğu gibi,
Ne ılık, ne sis, ne buğu gibi...
İnsan gibi...

La Vague

Pour me croire heureux
Je ne veux ni de papier ni un crayon
Ma cigarette entre mes doigts
Je me plonge par son bleu
Dans la photo en face de moi

Je m'en vais, la mer me retire
La mer me retire, le monde me garde.
Est-ce qu'il y a une chose semblable à boisson.
Une chose dans l'air
Dont on se rend fou, on se rend soûl ?

Je sais bien, un mensonge, tout est un mensonge C'est
un mensonge que je suis un rafiot, un voilier
La fraîcheur de l'eau sur mes côtes
Le vent soufflant dans les voiles
Le bruit de moteur qui ne cesse pas par semaines
Un mensonge.

Mais quand même,
Je peux passer des beaux jours,
Je peux les passer dans ce bleu
Indifféremment de la peau de pastèque flottant sur
l'eau De la réflexion de l'arbre sur le ciel
De la buée couvrant les prunes chaque matin
De la buée, du brouillard, de la lueur, du parfum

Ni le papier, ni le crayon ne suffisent
Pour que je me croie heureux
Tous ceux-là... Tous sont paroles en l'air
Je ne suis ni un rafiot ni un voilier
Je dois être en tel lieu.
En tel lieu où je ne serais
Ni comme la peau de pastèque
Ni comme la lueur, ni le brouillard, ni la buée...
Où je ne serais que l'humain.

ORHAN VELİ KANIK
Traduit par: SERAP SAYIT

İKİ DÜNYA SAVAŞI VE VAROLUŞÇULUK

EGZİSTANSİYALİZM (VAROLUŞÇULUK)

Bir felsefe sistemidir. İlk olarak Alman düşünür Martin Heidegger tarafından ortaya atılmış (1927), İkinci Dünya Savaşı yıllarında Fransız düşünür ve romancı Sartre'nin benimsemesi ve edebiyata uygulaması ile bütün dünyada yaygınlaşmıştır.

İnsanın kendi değerlerini kendinin oluşturabileceğini; geleceğini yine kendisinin kurabileceğini savunan bir felsefe akımıdır. Kierkegaard'ı izleyen Franz Kafka, "Das Schools, Şato, Der Prozess, Dava" adlı eserlerinde insanın varoluşunu bir türlü ulaşamadığı istikrarlı, güvenli ve parlak bir gerçeklik arayışı olarak betimledi.

Çağdaş varoluşçuluğun özgün temaları, Sartre'in oyunları ve romanlarında, Simone de Beauvoir'in yapıtlarında, Albert Camus'nün roman ve oyunlarında, özellikle de "L'Homme Revolte (Başkaldıran İnsan)" adlı denemesinde işlendi.

Akımın özelliklerine baktığımızda bireyin, geleceğini kendisinin belirleyebileceğini ileri süren bir felsefi anlayışa dayandığını görürüz. Bu bağlamda ortaya çıkan da insan ve özgür iradesidir. Sanatçılar, yapıtlarında insanın kendisini aşması gerektiği, hür olmaya mecbur olduğu gibi konular işlemiştir. Orta çağdan beri gelen yıkımlarla ayakta durmayı başarabilmiş dünya ve insanlık, yirminci yüzyılın hemen başlarında patlak veren 1. Dünya savaşı ile ferahlığa kavuşmadan tekrar hüznü boğulmuş dahası göz yaşlarını silmeye vakit kalmaksızın 2. Dünya savaşı ile tekrar kahra bürünmüştür. Edebiyat, müzik ve resim genel olarak bu iki dünya savaşı karşısında adeta ağzı açık kalakalmıştır. Dünya geride bıraktığımız yüzyılda gerçekleşen bu iki dünya savaşı kadar büyük bir yıkıma daha önce şahit olmamıştır. Sanat, modern dünya top yekûn yıkım hazırlıkları yapmadan önce daha öncesinde olduğu gibi insanı yetiştirmek, topluma kazandırmak, kitlelere hitap ederek nasıl güzel insan olunur demeleri vermektedir. Çizilen tablolar, yazılan edebiyat eserleri ve bestelenen müzikler bunu içeriyordu. George Orwell'in "Hayvan Çiftliği" eserinden de anlayabildiğimiz gibi güç, yanlış kişilerin eline geçtiğinde insanların aleyhine kullanılan bir silah oluveriyor. Tıpkı dünya savaşlarını başlatan güce sahip insancıkların yaptıkları gibi. Bu bağlamda sanatçılar yapılan bu dünya dışı katliamlar ve barbarlıklar karşısında, yıllarca el bebek, gül bebek yetiştirdiği bir yavrunun kötü yola sapmasını izleyen bir anne edasıyla kalakalmışlardır ve varoluşçuluğun doğum sancıları başlamıştır. Bu buhranları yaşayan insanlar ne için varız, gidişatımız nedir demeden önce sanat bu soruyu sormaya sıkılan ilk kurşunda yere düşen ilk askerde çoktan sormaya başlamışlardı bile. Bir insanın hayatı bu kadar kolay harcanabilecekse, bir insan bu kadar zor yetişiyorken, daha meyve bile vermeden, kök salamadan ağaç gibi kesilecekse hayatın amacı ve var olmanın amacı neydi? İnsanın dünya serüvenindeki vazifesi özgür iradesi neydi? Sanat buna orantılı olarak sınıfta kaldığını düşünüp yöntem değiştirme kararı almıştır. Önceleri hep iyi insan nasıl olunuru anlatan sanat, yani toplum için sanat anlayışı tam da bu noktada sanat, sanat içindire dönüşmüştür. İlk dünya savaşı biter ve Ernest Hemingway "Silahlara Veda" eserini yazar. Savaş sonrası hayatta kalanlar evlerine döndüklerinde korkunç bir boşluk kaybolmuşlukla karşılaşır. Tam da burada kayıp jenerasyon çıkar karşımıza. Kayıp jenerasyondur çünkü bu yıkım sonrası hayatta kalan herkes hayatını olumsuz manada ve derinlemesine sorgulamaya başlar ve ölüm varsa ve bu ansızın başkalarının müdahalesiyle mümkünse ve o derece kolaysa hayatın anlamı hedonizmde yatar da bulurlar cevabı. Ardından faşizm çanları çalmaya başlar İspanya'da, Picasso "Guernica" tablosunu çizer.

Neden bunu yaptınız diyenlere "Ben değil siz yaptınız." cevabını verir. Ada değildir insan, bütün hiç değildir bir başına; anakaranın bir parçasıdır, bir damladır okyanusta; bir toprak tanesini alıp götürse deniz, küçülür Avrupa, sanki yiten burunmuş, dostlarının ya da senin bir yurtluğunmuş gibi, ölünce bir insan eksilirim ben, çünkü insanoğlunun bir parçasıyım; işte bundandır ki sorup durma çanların kimin için çaldığını; senin için çalıyor der John Donne ve bu dizeleri Hemingway'in insanlığın yaptığı İspanyanın iç savaşı gibi bir yıkım girişimine kayıtsız kalamayarak Çanlar Kimin İçin Çalıyor' u yazmasına, kötü insanların yaptığını bir kez daha edebi bir dille yüzlerine vurmasına sanatçılar adına cevap vermesine sebep olur. Yıkıma doymayan insanlık daha modernize bir halde ikincisini yapmaya karar verir. Jaroslav Hasek "Aslan Asker Şvayk", Erich Maria Remarque "Garp cephesinde yeni bir şey yok", Joseph Heller "Madde 22", Peter Weiss "Direnenin Estetiği" ve savaşı anlatan onlarca diğer eserlerle sanatçılar sadece insanlığın yaptıklarını gözler önüne sererler artık iyi insan olmanın değerlerini anlatan demeçler yoktur, yazılarında anlatsalar da kimse dinlememektedir. Tom Sterns Elliot'un dediği gibi edebiyatın amacı artık kanı mürekkebe çevirmektir. Peki Güneş de doğar mı ?!

TAHSİN ABALI
İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
3.SINIF

NAZIM HİKMET RAN

15 Ocak 1902'de Selanik'te doğmuş, Heybeliada Bahriye Mektebi'nden mezun olmuş, Hamidiye Kruvazörü'ne güverte subayı olarak atanmıştır. Daha önce yakalandığı zatülcenp hastalığı tekrar edince sağlık kurulu raporuyla ordudan çıkarılmıştır. Askerlikten çıkarıldıktan sonra Milli Mücadele'ye katılmak için Anadolu'ya geçmiştir. Ancak Bolu'da öğretmen olarak kaldığı yıllarda güvenlik sorunu nedeniyle Moskova'ya gitmiştir. Moskova'da Doğu Üniversitesi'nde ekonomi ve toplumbilim okumuştur. İlk serbest şiirlerini de Moskova'da yazmıştır. Yurda tekrar döndüğünde çeşitli dergiler çıkarmış ve dergilerde şiirler yayınlamıştır. Bundan sonra da yaşamı tutuklamalar ve sürgünlerle geçmiştir. Akşam, Son Posta, Tan gazetelerinde Orhan Selim takma adıyla fıkra yazarlığı ve başyazarlık da yapan Nazım Hikmet, Türkiye'deki cezaevi yıllarından sonra hasta olması ve düzenli bir gelir edinmemesinden dolayı çok zor durumda kalmıştır. Öldürülmekten de korkan şair Romanya bandıralı bir gemiyle tekrar Rusya'ya gitmiştir. Nazım Hikmet, 3 Haziran 1963 yılında Moskova'da ölmüştür.

İlk şiirlerini Cumhuriyet öncesi yıllarda yayımlamıştır. Başlangıçta ölçülü uyaklı şiirler yazmış, sonra serbest ölçüye geçmiştir. Gerek biçim gerekse tema bakımından şiirimize büyük bir genişlik getiren şair, şiir diline de kendisinden sonra gelenleri etkileyecek ölçüde yenilik getirmiştir. Şiirde kullanılan, kullanılmayan sözcükler diye bir ayırım yapmayan Nazım Hikmet, dizeleri kullanmaya getirdiği özgünlükle de özgür koşuk biçiminin gelişmesinde büyük bir rol oynamıştır. Fütürizm akımından etkilenmiştir. Makine hâkimiyetinin özlemini çeker, hatta makine olmak ister. Özellikle Rus şair Mayakovski'nin etkisinde kalmıştır. Uzun şiirlerindeki senaryo havası diğer şiirlerinde de vardır.

Edebiyatımızda serbest ve toplumcu gerçekçi şiirin öncüsüdür.

Şiir dışında oyun, mektup, öykü türlerinde de eserler vermiş; özellikle "835 Satır, Memleketimden İnsan Manzaraları" adlı şiir kitapları ile tanınmıştır. Şiirlerinde az sayıda uyak kullanmış, uzun dizelerle birlikte son derece kısa dizeler de meydana getirmiş, ilk dize dışındaki diğer dizeleri hep küçük harfle başlatmıştır.

Ölümünün 55. yıldönümünde saygıyla anıyoruz...

ALİHAN YILDIRIM
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

SALUT MON ENFANCE!

Salut mon enfance avec mes billes multicolores;
Mes Danones, mes Agates et mes billes de terre.
Vous rouliez sur le sable et m'émerveilliez
Avec vos éclats étincelants au soleil couchant.

Bonsoir ma mère aux regards inquiétants,
Se demandant pourquoi sa fille joue encore aux billes.
Le poulet savoureux fume à ta table
Et la salade décore les assiettes de sa verdure.

Ma sœur aux cheveux d'or rentre en souriant
Et illumine notre demeure de son éclat en chantant.
Saurais-je un jour la source de tes joies?
Je l'ignore. Mais ce dont je suis sûre,
C'est que tu es ce beau parfum odorant des roses.

Les roses de notre jardin se balancent au vent
Embaumant l'air de leur odeur enivrant.
Joyeux sont les oiseaux buvant l'eau de l'étang
Où s'amuse des centaines de grenouilles.

Rassasiés, ils chantent avec joie.
Le soleil finit par se coucher à l'horizon
Mon enfance me fait un clin d'œil et s'agrippe
À l'ail d'un rossignol qui s'envole
Vers les cieux enflammés par les derniers rayons de soleil.

À bientôt mon enfance!
N'oublie surtout pas de revenir me rendre visite!
Je t'attendrai à ma fenêtre en écoutant le chant des oiseaux.
Qui sait, peut-être que tu me reviendras un jour,
Couchée sous l'aile d'un oiseau.

HÜLYA KOL
ÖĞRETİM ÜYESİ
YABANCI DİLLER
YÜKSEKOKULU

FETHEDEN

Bir insanı bileklerini kesme veya sandalyeye çıkıp boynuna ip geçirme durumuna ne getirebilir? Bu şey öyle güçlü olmalı ki, bizimle beraber doğan hayatta kalma içgüdümüzü yenerek bizi fethetmeli. Az da olsa ışık saçan ampulümüzü kırıp bizi karanlıkta bırakmalı. Bizden başka kimsenin duymadığı çığlıklarımızı kesebilmeli.

Her yıl dünyada yüzbinlerce kişi intihar ediyor. Bu yüzbinlerce kaybolan düşünce, uçup giden umut, karanlığa boğulan ampul, susturulmuş çığlık, fethedilmiş beden demek. Bu insanlar uğradıkları zorbalıktan dolayı, yalnızlıktan dolayı, parasızlıktan dolayı, yaşadığı kayıplardan dolayı mı intihar ediyor bilemeyiz. İntihara sadece dış etmenler de sebep olmaz. Belki de kendileriyle anlaşılmadıkları için intihar ettiler. İntihar edenler arasında inançlı kişilerin bulunduğunu da biliyorsak, neden tüm dinlerde yasaklanmış intiharı son çözüm olarak gördüler? Yasaklanan şeylerin çekiciliğinden dolayı mı, Tanrı'nın gönderdiği ışığı intiharın karanlığı boğduğu için mi, intihar ederek bile olsa Tanrı'nın yanına ulaşmanın her türlü huzur vereceğini düşündükleri için mi? Ne yazık ki bu soruları cevaplayamayız. Zaten cevaplayabiliyor olsaydık intihar edenlerin sayısı yüzbinlere ulaşmazdı.

İntihar edenler ya hiçbir acının kalıcı olmadığını bilmiyorlardı ya da buna inanmak istemiyorlardı. Belki de sadece ölümün ne olduğunu merak ediyorlardı. Ölümünden sonra yeni bir bedende hayat mı bulacaklarını veya karanlığa mı gömüleceklerini merak ediyorlardı. Bu yüzden de boyunlarına ipi geçirdiler veya bileklerini kestiler ama sebebi her ne olursa olsun gitmeden önce arkalarında bazı şeyler bıraktılar. Buruk bir hayat hikayesi, acı bir son, pişmanlıklar, çığlıklar, hayaller... Belki de o kadar boğulmuşlardı ki arkalarında hiçbir şey bırakmadan sadece gittiler. Oysaki son nefeslerle atılan yardım çığlıkları duyulduğu an yapılması gereken çok basit bir şey vardı. İşgal altında olan bedenlerine müttefik olmak.

BEYZA KALFA

MÜZİKTEKİ BEN

Elektronik müziğe 7 sene önce ilk adımı attığımda henüz elinde hiç bir bilgisi olmadan koca bir bilgi denizinde boğulmamak için çabalayan bir liseli iken, eğer müzik prodüksiyonu hakkında ne kadar teknik bilgim olursa piyasada o kadar yer edinirim diye kendimi gazlardım. Hala öğreniyorum ama çoğuna hakim olunca birşeyi fark ettim. Müziğe ruh katmıyordum.

Her ne kadar bas ağırlıklı ve enerjik parçalar üstünde çalışsamda, her parçamda bir hikaye anlatmaya çalışıyorum. Çünkü melodilerimi içimde yazdığım bir senaryo üstüne yerleştiriyorum, tansiyonu arttırıyorum, düşürüyorum ve dinleyicinin beyninde etki yaratıp tüylerini yeri geldiğinde diken diken etmek yada bir anısını melodimin yoğunluğu ile ortaya çıkarmak istiyorum.

Çoğu insana bundan bahsettiğim zaman "ya sen diptis diptis müzik yapıyorsun ne hikayesi ne senaryosu?!" gibi klişe laflar ile basit şekilde yargılıyorlar çalışmalarımızı. Evet vokal olmayabilir, duygusal sözler barındırmayabilir ama ben akorlar, harmoniler, melodiler, efektler ve davullar ile içimdekileri anlatmaya çalışıyorum. Öfkemi, sevincimi, acımı veya intikam isteğimi melodiler ile beni dinleyen insana aktarmak istiyorum. Tabiki bunu 3-4 dakika içinde doğru ve en etkili şekilde yapmayı deniyorum.

İlk başladığımda bunun eksikliğini farketmem çok zaman aldı. Robot gibi belli kalıplar üzerinden gidip "şurada iniş, şurada parça ortalığı sallasın, burada parça duraksasın" gibi basit kalıplara odaklanıyordum. Sonradan farkettiğim bu problem için ne zaman çözüm üretmeye başladım, kalıpları yıktım, doğal akışı ile devam etmesine izin verdim, o zaman parçalarım can geldi.

Anlattıklarımı belki de saçma bulacaksınız ama emin olun, müzikler sözler olmadan da birşeyler anlatabiliyor, aynı bakışlar, yüz ifadeleri gibi. Sadece kafanızda nasıl canlandıkları, sizin için nasıl ifade edildikleri önemli. Klasik "Ben seni sevdim, sen beni sevmedin, gittin gelmedin" klişeleri yerinde bir defa da elektronik seslere kulak verip hayal gücünüz ile yolcuğa çıkabilirsiniz. Hele ki trance tarzı müzik dinlerseniz. Size melodileri ile melankolik bir yolda eşlik eder, ama hızlı bir tempoda yaşadıklarınızı, üzücü yada sevinçli anlarınızı gözlerinize getirir. Farklı geliyor kulağa belki ama halk dilinde "DJ" olmamıza rağmen bizde içimizdekileri bu şekilde anlatıyoruz. Tabiki bir roman değil ama en azından dakikalar içinde olsa dinleyicimizi anılarda yada hayal dünyasında sağa sola sürüklemeye peşindeyiz.

MEHMET ERDEN
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

EST-CE QU'IL FAUT COULER LA LARME POUR PLEURER?

Est-ce qu'il faut couler la larme pour pleurer?
 Quand les lèvres rient, les gens ne peuvent pas pleurer?
 Est-ce qu'il faut regarder la belle pour aimer?
 Une belle âme étant à une peau laide ne peut-elle pas lier un cœur?
 L'aspiration; cela est rester lointain d'être manqué?
 Quand il est auprès de ce qui est manqué, ne peut-on pas souffrir?
 Le vol; il est voler l'argent ou la marchandise?
 Voler le bonheur, cela ne peut pas être de vole?
 Est-ce qu'il faut arracher la rose à sa branche pour la palir?
 Quand elle est un bourgeon rose, la rose ne palit pas sur sa branche?
 Est-ce qu'il faut se trouver le pistolet ou le poignard pour tuer?
 Les cheveux sont d'attache, les yeux sont de pistolet et le rire est plomb; n'est pas?

Ağlamak için gözden yaş mı akmalı?
 Dudaklar gülerken, insan ağlayamaz mı?
 Sevmek için güzele mi bakmalı?
 Çirkin bir tende güzel bir ruh, kalbi bağlayamaz mı?
 Hasret; özlenenden uzak mı kalmaktır?
 Özlenen yakındayken hicran duyulamaz mı?
 Hırsızlık; para, mal mı çalmaktır?
 Saadet çalmak, hırsızlık olamaz mı?
 Solması için gülü dalından mı koparmalı?
 Pembe bir gonca iken gül dalında solmaz mı?
 Öldürmek için silah, hançer mi olmalı?
 Saçlar bağ, gözler silah, gülüş, kurşun olamaz mı?

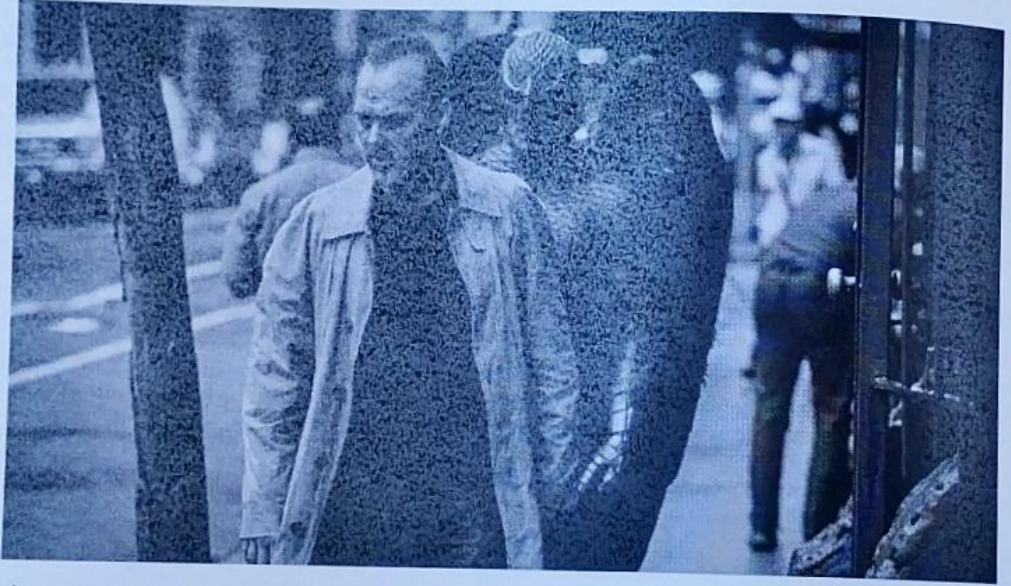
VICTOR HUGO

Traduit par: ÇİĞDEM ÇATAL

BIRDMAN YADA CAHİLLİĞİN UMULMAYAN ERDEMİ

Fazlasıyla uzun süren prova süreci, tek plan gibi çekilen, 9 dalda Oscar'a aday olan "Birdman" veya (Cahilliğin Umulmayan Erdemi) 2015'in en çok ses getiren filmlerinden biri oldu. Film, En İyi Film, En İyi Senaryo, En İyi Yönetmen ve En Başarılı Sinematografi Oscar'larını kazandı. Filmde çekimler sırasında Michael Keaton ve Edward Norton bir yapılan hataların raporunu tuttular ve en çok hatayı Emma Stone, en azını ise tecrübeli oyuncu Zach Galifianakis yaptı.

Filmin konusuna gelecek olursak;

"Riggan kariyerinde tekrar çıkışa geçmek için Raymond Carver'ın bir hikâyesini tiyatroya uyarlamaya karar verir. Oyunun yapımcılığını avukatı ve en yakın arkadaşı Jake (Zach Galifianakis) üstlenirken oyuncu kadrosunda kendisinin yanında sevgilisi Laura (Andrea Riseborough) ve ilk kez Broadway'ye çıkacak olan Lesley (Naomi Watts) bulunmaktadır. Uyuşturucu bağımlılığı dolayısıyla rehabilitasyondan yeni çıkmış kızı Samantha (Emma Stone) da asistanlığını yapmaktadır.

Bir prova sırasında oyuncuların biri olan Ralph'in kafasına dekor düşer ve yaralanır. Riggan, bu kazayı Ralph'in oyunculuğundan memnun olmadığı için bilerek ayarladığını Jake'e itiraf eder ve yerine birini bulmasını ister. Sonunda Lesley'nin sevgilisi ve ünlü Broadway oyuncusu Mike Shiner (Edward Norton) ile anlaşılır. Mike çok başarılı bir oyuncu olsa da çekilmez karakteriyle tanınmaktadır. Oyunun ilk gösterimi yaklaşırken Riggan tüm zorluklara rağmen tüm kariyerini bağladığı bu oyunun başarılı olması için elinden geleni yapmaya kararlıdır.”

Başrolde Micheal Keaton'ın oynadığı filmde ünlü aktöre Edward Norton, Naomi Watts, Zach Galifianakis, Andrea Riseborough ve Emma Stone eşlik ediyor.

Yayın tarihi: 17 Ekim 2014 (ABD)

Yönetmen: Alejandro González Iñárritu

Süre: 119 dakika

Ülke: ABD

Dil: İngilizce

Bütçe: \$16.5 milyon

Hasılat: \$72.5 milyon

IMDb: 7,7

Rotten Tomatoes: %92

TAHİR ŞENTOSUN
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
1.SINIF

RASTGELE ATILMIŞ HARFLER...

Neden be! Daha Samimi...

Ne kadar da savurganız öyle, çağın getirdiği iletişim kolaylıklarından olan "mesaj" ne müthiş bir şeydir ki; unutmayı bırak ağılattı saman kağıtları, küstürdü kalemi mürekkebi...Ancak iyi şımarttı parmakları,

Öyle ki kelimeleri tam yazmıyor, kendi icadımız olan kısaltmaları vezirimiz edasıyla kullanıyor, gülünesi şeyleri dahi herhangi bir ahenk kaygısı olmaksızın sıralıyor bunu "gülüyorum"olarak değerlendiriyoruz...

Bahsi geçen konuyu kavramış gülümsemektesiniz,durun durun söylüyim:

"samimi".

Asdkfkckfkejkskid 15:22

*Hiçbir satırım, satırımı geç! Hiçbir harfimde kendimi soyutlamıyorum inanın...

Anlamsızca atılmış, yan yana geldiğinde bir espri barındırmayan harflerin o an ki ruh halinizi yansıttığını nasıl dillendiriyoruz anlamış değilim. Bu denli geniş bir kelime pazarında kilo usulü çalışmak yerine tane usulü alışveriş yapıyoruz, bu yapıda sorularımı saatlerce devam ettirebilirdim ama kelimeler, harfler konusunda mottom şu:

Her kelime bir anlam teşkil ediyorsa, o anlamların kutsalı harflerdir ve bilinsin ki; harfler muamele olarak savurganlığı değil! Saygıyı hak etmektedir.

Sonuç olarak...

Şu denklemi çözüme kavuşturalım.

Bireyin kurduğu cümleler kendisini yansıtıyorsa-ki bu çok olağan bir normdur-,nasıl ki benim satırlarım kalemimin el işçiliğinin aynası ise bireyin ifadelerinde dökülen her kelimesi şahsının aynasıdır.

Bu nedenle sizi önce size ardından çevreye sunan kelimeleri oluşturan işçilere yani "harflere" özensiz davranmak hiç etik değildir.

Pekiştiriyor devamında çekiliyorum...

Hemen herkesin bildiği ata sözümüzdür:

"Birlikten kuvvet doğar." Kuvvete karşı kuşkusuz saygılıdır insanoğlu. Gelin bide şu ucundan el verelim.

"Birlik"bir topluluğu tasvir ediyorsa, bu toplulukta bir güç diyagonalinde kuvvet teşkil ediyorsa:

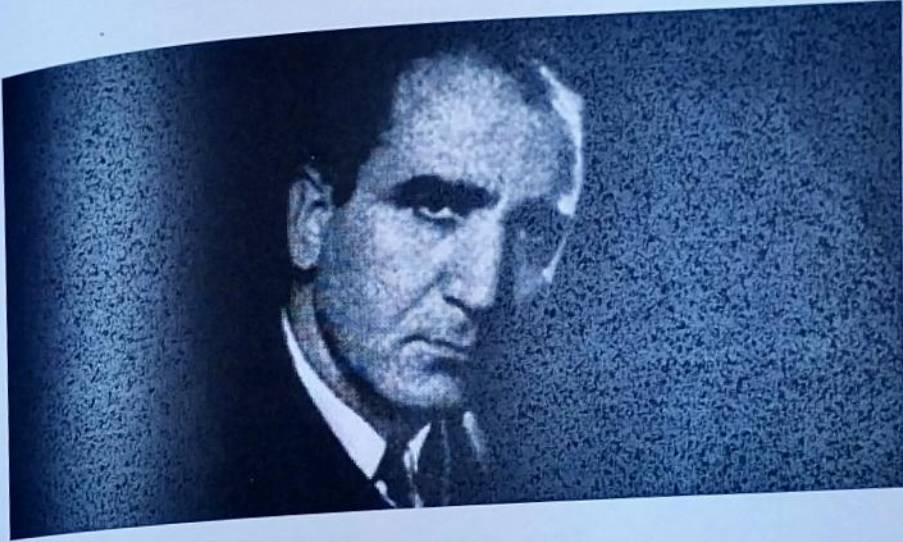
Belli doğrultu ve düzenlerde yan yana gelen kelimeler birliği yoğunluğunun etkileşimi kuvveti doğuramaz mı? Peki ya bizler belirgin kuvvete karşı şapka çıkartıyorken, her uzuvumuzun işçileri harflerin doğurduğu kuvveti karşılıksız bırakırsak...Onlar yas tutmaz mı?

**ALİHAN YILDIRIM
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI**

TAHSİN SARAÇ

1 Ocak 1930'da Muş'ta doğdu. Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümünü bitirdikten sonra bir süre Hakkâri'de ortaokul öğretmenliği yaptı. İki kez Paris'e giderek Sorbonne'da Fransız Dili ve Edebiyatı ile Sesbilim üzerine eğitim gördü. Dönüşünde Trabzon Lisesi'nde öğretmenlik yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü'nde Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümüne öğretim görevlisi olarak tandı. TDK Çeviri Ödülü ve Fransız Hükümeti Ulusal Liyakat Nişanı aldı. Bir süre Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu ile Tercüme Bürosu'nda üye olarak görev yaptı. Tercüme, Türk Dili ve Çeviri dergilerinin yazı kurullarında çalıştı. Sağlık nedeniyle emekliye ayrıldı. 29 Haziran 1989'da İzmit'te öldü.

Tercüme, Türk Dili ve Çeviri dergilerinin yazı kurullarında çalıştı. İlk şiiri Varlık dergisinde yayımlandı. Şiir ve yazıları; Dost, Papirüs, Sanat Rehberi, Türk Dili, Varlık gibi dergilerde yayımlandı. Özenli bir dil ve titiz bir kurguyla oluşturduğu toplumsal içerikli şiirleriyle tanınmıştır. Yunus Emre, Fazıl Hüsnü Dağlarca, Orhan Asena, Sermet Çağan gibi Türk şiir ve oyun yazarlarının eserlerini Fransızca'ya çevirdi. Bazı Fransızca eserleri de Türkçeleştirdi.

ESERLERİ

Şiir

- Bir Ölümsüz Yalnızlık (1964)
Güneş Kavgası (1968)
Direnmeler (1973)
Güvercin Kasapları (1978)
Bir Sevgiyi Görüntüleme (1980)
Toplu Şiirler (1989)
Çıplak Kayada Çimlenmek (1989)

Sözlük

- Etude sur le subjonctif en Francais (1962)
Fransızca-Türkçe Argo Sözlüğü (1966)
Fransızca-Türkçe Büyük Sözlük (2 cilt, 1976)

Ödülleri

- 1963 Milli Eğitim Bakanlığı Üstün Başarı Ödülü Günümüz Fransız Şiiri (1963)
1964 Türk Dil Kurumu Çeviri Ödülü Çağdaş Fransız Şiiri'nin genişletilmiş basımıyla
1968 Fransız Hükümeti'nden Legion d'honneur Nişanı
1970 TRT Şiir Ödülü "Direnmeler"
1976 Macar Hükümeti Endre Ady Ödülü
1986 Asya-Afrika Yazarlar Birliği Lotus Edebiyat Ödülü

YAYIN KURULU

NASIL DERİM Kİ?

Ağır ağır,
Alınan hafif "Ağrı Dağı Efsanesi"
Birazda "Eklemedir Koca Konak"

Şimdi biraz kendine gel hey had!
Kaleminin ucunu aç...

O vakit;
Hanımın Çiftliği'nin ırgatlarını,
Haziran'ı
Ahmet Arif'in Hasretinden eskittiği prangaları,
Nazım'ın ceviz ağacından yaptığı küçük tahta bavulunda ki,
Pirayenin Mektupları...

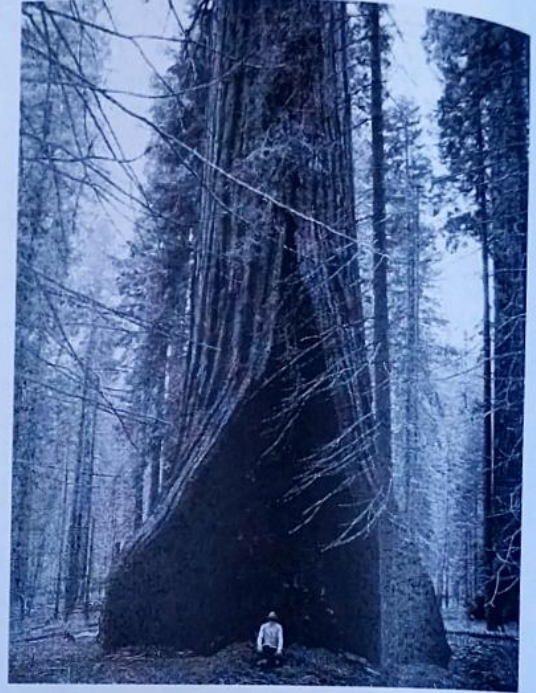
Fazlasıyla dağlardım aslen bu satırları ama,
Nasıl derim ki?
Bu dünyadan geçip,
Haziran'da göçüp gitmiş bu çınarları...

ALİHAN YILDIRIM
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
HAZIRLIK SINIFI

DOĞA VE BEN

Gökyüzünde yıldız, yerde sıralıdır dağlar
Deniz uçsuz bucaksız tinde sonsuzluk sağlar
Ne kadar haz veriyor cana, bahçeler bağlar
Bugün çok mutluyum başbaşayız doğa ve ben
Doğa denen olgu bizlere öyesine giz
Biriz hepimiz aslında hepimiz de biriz
Ne yalnızca sen, ben, o var, ne de biz, onlar, siz
Bilerek mutluyum, başbaşayız doğa ve ben
İnsanlar cıvı cıvı yolda dolaşıyorlar
Çocuklar sudan korkup, kaçıp ağlaşıyorlar
Kimi dalmış denize, keyifçe yüzüyorlar
Arındım mutluyum, başbaşayız doğa ve ben
Kimi dalmış derin düşünceye giz çözüyor
Kimi binmiş kayığa, suda zevkle geziyor
Kimi utangaç tavırla kendini gizliyor
Düşündüm mutluyum, başbaşayız doğa ve ben
Kumla denen yerde dostlarla dinlencedeyiz
Gülen yüzlerle sohbetlerle eğlencedeyiz
Zaman mekan içinde dünden farklı yerdeyiz
Bunlarla mutluyum, başbaşayız doğa ve ben
Deniz mavi görünür, bahçemiz yemyeşil çim
Zor günlerde belli olurmuş dost kim düşman kim
Aşığım doğaya ben bitmez ki asla sevgim
Severek mutluyum, başbaşayız doğa ve ben
Zamanım özgürlük insanların beynindedir
Gelişen değişen her şey kendi seyrindedir
Doğada her olgu oluşum devinimdedir
Sezdim ben mutluyum, başbaşayız doğa ve ben

30.07.1998

SÜLEYMAN ZAMAN

Bir doğa aşığı demişti bana ' toprağa karışmadan önce doğaya karışmalı' diye. Ne anlamlı gelmişti bana o vakit bu söz .Beni derin etkilemiş ki hatırımdan çıkmaz hala daha. Vuslata varmadan önce, oysa tabiata karışmak bir nefes arası vermek gibi değil mi? Doğa ve insan ayrılmaz bir bütünün parçasıdır hep. Ne zaman ayrılrsa insan, uzaklaşsa doğadan, özünden uzaklaşır. Derinlere gitmeli,yeşilliklere, harmoninin başladığı yerlere. Künerlerin, köknarların çamların kök saldığı, derelerin uzlaşısı ile yol bulduğu çağlayanlarını dinlettiği. Kurtların,geyiklerin ve ayıların ev edindiği kuşlarının envai çeşidinin ahenkle uçuşup ötüştüğü derinliklere yol almalı. İnsan üzerinde ruha iyi gelen adeta terapi sağlayan bir etkisi var doğanın. Ormanda bir yürüyüş rahat olan kaldırımlarda yapılan yolculuklardan çok daha huzur verici yere serpilip pürler ve çimler üzerinde dökülen kozalak çıtırtıları eşliğinde yapılan yürüme paha biçilemez nitelikte. Her sınıf dört duvarlı olmak zorunda değildir. Doğa öğretisi çok ustaca olan bir unsurdur . 'Ormanda inancımı ve sağduyuma dönüyorum.' Ralph Waldo EMERSON. Ne hoş özetlemiş aslında Emerson, doğaya gidipte kendini bulmayan mı var? O usta öğreticiden ders almadan dönen mi var? Şehir hayatında bulduğumuzdan çok daha fazlasını buluruz orada. Doğanın rengi yormaz bir defa gözümüzü, tınısı ırgalamaz kulağımızı. Muhteşem bir harmoni eşliğinde sunar bize doğa bu güzelliklerini kıskanmadan benliğimize galebe gelmeden. Ne mutlu ona zarar vermeden onu evi haline getirebilene, orada hiçbir ağaç güneş kıskanmaz bir ötekinden. Hiçbir kök su çalmaz bir ötekinden. Hiçbir taş parçası kızmaz yosun getiren dereye. Hepsi devinimli bir şölenin parçası, hepsi birer pırlanta. Doğa çağırıyor ve ben gitmeliyim. John Muir

TAHSİN ABALI
İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
3.SINIF

Dünya Kupası tarihi 2002

Haziran'idi...

Dünya Kupası finalleri, 2002'de ilk kez Amerika ve Avrupa kıtalarının dışında Asya'da gerçekleştirildi.

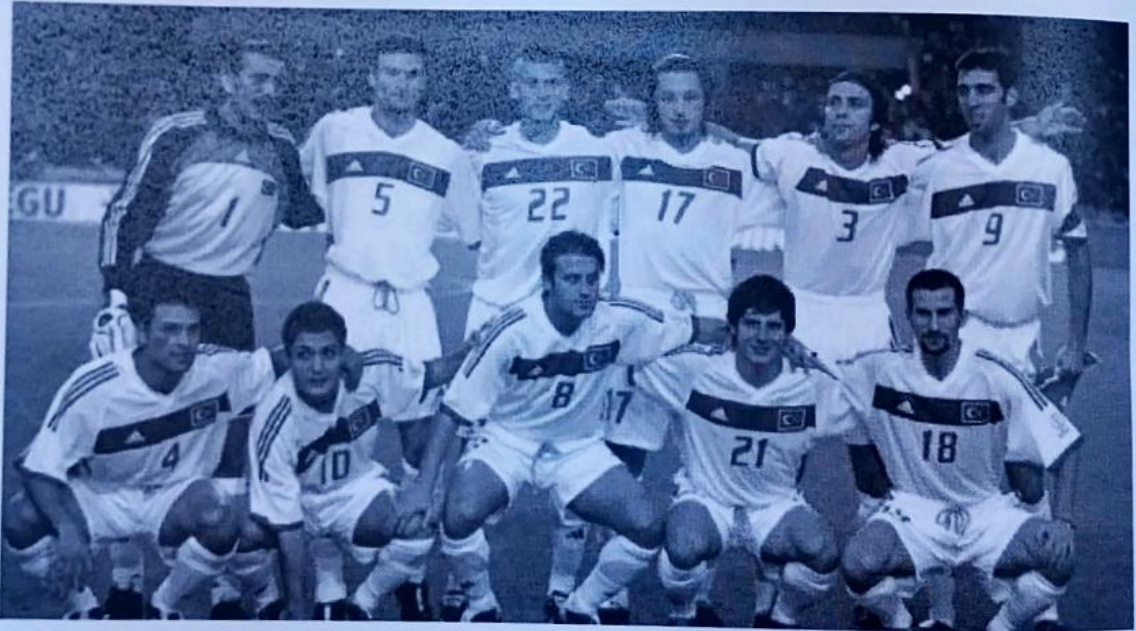
Güney Kore ile Japonya'nın ortaklaşa düzenlediği Dünya Kupası'na Türkiye, 48 yıl aradan sonra ikinci kez katılma başarısı gösterirken, aldığı dünya üçüncülüğüyle de tarihi başarıya imza attı.

Şenol Güneş yönetimindeki milli takım, 2002 Dünya Kupası'nda oynadığı 7 maçta 4 galibiyet, 1 beraberlik, 2 de mağlubiyet alırken, 10 gol attı, kalesinde 6 gol gördü.

Haziran...

Doksanları yeni yeni kapamış huzurun doruklarında, futbolumuz dünya standartlarında idi.

O zaman turnuvanın yeri kuralı altın gol ile uzatma dakikalarında Ümit Davala'nın sağ kanattan attığı mükemmel pası gole çeviren İlhan Mansız ile finaldeyiz...

Evsahibi Japonya ile çeyrek final mücadelesi

Millî Takım, son 16 turunda evsahiplerinden Japonya ile eşleşti.

Miyagi'de oynanan ve ünlü İtalyan hakem Pierluigi Collina'nın yönettiği maçta rakibini Ümit Davala'nın 12. dakikada attığı golle yenen Türkiye, çeyrek finale yükselmeyi başardı.

Türkiye, 2002 Dünya Kupası'nda son 16 turunda karşılaştığı evsahibi Japonya'nın ardından diğer evsahibi Güney Kore'yle de dünya üçüncülüğü maçında karşı karşıya geldi. Daegu kentinde 63 bin 483 seyircinin izlediği maçta milliler, 1. dakikada Hakan Şükür, 12 ve 32. dakikalarda İlhan Mansız'ın gollarıyla sahadan 3-2 galip ayrılp, dünya üçüncülüğüne ulaştı. Güney Kore'nin golleri 9. dakikada Yong, 90+3. dakikada ise Chong Gug'dan geldi. Hakan Şükür'ün bu maçın 11. saniyesinde attığı gol, dünya kupaları tarihinin en hızlı golü olarak tarihe geçti.

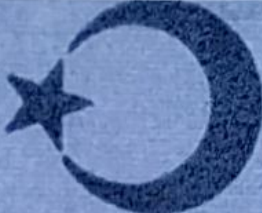
YAYIN KURULU

SOYADI KANUNU

Osmanlı Devleti zamanında kişilerin soyadları yoktu. Kişinin adının yanına baba adı, doğum yeri veya bağlı bulunduğu boy yazılırdı. Bu durum çeşitli karışıklıklara sebep oluyordu. Askere alma, okul, tapu ve miras işlerinde büyük zorluklar çıkıyordu. Kişilerin kimliği tam olarak belirlenemediğinden birtakım haksızlıklar olabiliyordu. Toplumsal ilişkilerdeki bu eksikliğin giderilmesi gerekiyordu. Hiçbir bölünmenin olmadığı bir toplumun meydana getirilmesini amaçlayan Mustafa Kemal Paşa bu konu ile de ilgilendi.

21 Haziran 1934'te Soyadı Kanunu çıkarıldı. Buna göre her Türk, kendi adından başka, ailesinin ortak olarak kullanacağı bir soyadı alacaktı. Alınacak bu soyadları Türkçe olacaktı. Ahlaka aykırı ve gülünç adlar soyadı olarak alınamayacaktı.

Soyadı Kanunu'nun kabul edilmesinden sonra 24 Kasım 1934 tarihinde TBMM tarafından, Gazi Mustafa Kemal Paşaya "Atatürk" soyadı verildi.

 NÜFUS HÜVİYET CÜZDANI No. 993.815 B. İşbu cüzdan, otuz iki aydır.		İlkap ve şöhreti	<i>Atatürk</i>
		Adı	<i>Kemâl</i>
		Babasının adı	<i>Ölmüş Ali Paşa</i>
		Anasının adı	<i>Ölmüş Lübeyde</i>
		Doğum yeri	<i>Selânik</i>
		Doğum tarihi	<i>1881</i>

YAYIN KURULU

DONUK AŞK

Yine akşam oldu,
Yalnızlık omuzlarıma çivisini çaktı yine,
Uzaklık aynı gerçi,
Heryerdeyken olan uzaklığın pek değişmedi,
Yine akşam oldu orda olduğu gibi,
Görebiliyorum seni buradan da,
Aynısıyla ordayken de,
Uzaklıktan korkmuyorum belki de,
Orada da aynıydı uzaklık gerçi
Donuklaşmış oldu artık bu,
Bir o kadar da hüzünlü romanlar gibi,
Galiba ben baştan kaybetmişim,
Belki de ben baştan kazanmışım, insanlık kaybetmiş...

Sezai KARAKOÇ (1933 -)

AMOUR TERNE

Il a fait le soir,
La solitude est clouée sur mes épaules,
Or, la distance est la même
La distance de ton omniprésence n'était pas changée
Il a fait le soir comme il y faisait,
Je peux te revoir d'ici de même,
C'était pareil quand on y était,
Je n'ai pas peur peut- être de la distance,
Or, la distance était la même là- bas
Tout est devenu terne depuis,
Comme un tas de romans tristes
Je crois, je l'avais perdu au début,
Je l'avais gagné peut- être au début, l'humanité avait perdu...

SEZAI KARAKOÇ (1933 -)
Traduit par **GALİP BALDIRAN**

Şehrin
EN

RENKLİ

Dijital Baskı Merkezi

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Ricoh Pro C9100

33x70 cm Baskı

Her Türlü
Zemine
Baskı

Roland XR640

HP Designjet T795

AYBİL®
Dijital

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybildijital.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Horoğluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel : +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

Adım.

Selçuk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

SAYI 49

Adım.

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Alihan YILDIRIM

Yayın Yönetmeni
Alihan YILDIRIM

Yayın Koordinatörü
HÜSEYİN ÇAĞATAY KOÇ
MEHMET ERDEN

Yayın Kurulu
Tahsin ABALI
Alihan YILDIRIM
Ayşe Nur KARAĞAÇ
Esra AYDEMİR
Emre CEYLAN

Dizgi
Mehmet ERDEN
Alihan YILDIRIM
Kapak Fotoğrafi
Burak YILMAZ

Yazışma Adresi
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu/KONYA
adim.dergi@hotmail.com

Satış Yeri
Makro Kitapevi - Selçuk Üniversitesi Gökkuşluğu AVM girişi

Her hakkı saklıdır.
Derginin izni olmadan hiçbir yazı başka bir yerde yayınlanamaz.
Alınan yazılar yayınlanmasa bile iade edilmez.
Yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

KONYA-EKİM-2018

İçindekiler

Editörden.....	2
Adım Sonbahar - Atilla İLHAN.....	3
Yol Açık Yola Çık - Tahsin ABALI.....	4
Kaktüsvari Hisler - Ezgi ERDİNÇ.....	7
Dış görünüş yanıltıcı olabilir mi?	
Sümevra AYDEMİR.....	8
Gönül Dağı - Serkan BAŞ.....	10
Ama - Esra Nur AYDEMİR.....	11
Çok Güzel Şey -Serap SAYIT.....	14
Kafkavari - Tahsin ABALI.....	16
Sen - Sergen GÖK.....	18
Bir Gurbet Kuşu Daha Göçtü	
Ruhum Gezer Durur Vatan Toprağında - Kıymet AVCI....	19
Duvarlar - Şafak ŞENTÜRK.....	21
Zeki Müren de bizi görececek mi? - Alihan YILDIRIM....	22
Whiplash - Tahir ŞENTOSUN.....	24
Hani Félix ve Aditi - Ayşe Nur KARAĞAÇ.....	26
Le Romantisme En XIX Siecle - Doğukan CANBAY.....	28
Babuba - Yayın Kurulu.....	30
Ananas En Surprise A La Creole - Alim HANCI.....	32
Cahit Sıtkı TARANCI - Yayın Kurulu.....	33
Eski Nisan / Avril D'Antan	
Traduit par Galip Baldıran.....	35

Editör -den

49. Sayımızda sizleri saygı ve hasretle selamlıyorum...

Öncelikle 2018-2019 akademik dönemin hayırlı olmasını temenni ediyor,
Herkese başarılı bir dönem diliyorum.

Teslim aldığım 48. Sayıdan itibaren şahsım ve yayın kurulum ile birlikte "hep daha iyisi" misyonu ile elinizdeki sayı dahil olmakla beraber bir takım minval değişikliği etmiş, sahil olanı bulduğumuza inanıyorum, her sayfasını muhtevayla hazırladığımız dergimizi nefâsete sunuyoruz...

Her harf büyük bir "Adım"dır.

Adım Sonbahar

Nasıl iş bu
Her yanına çiçek yağmış
Erik ağacının
Işık içinde yüzüyor
Neresinden baksan
Gözlerin kamaşır

Oysa ben akşam olmuşum
Yapraklarım dökülüyor
Usul usul
Adım sonbahar.

Atilla İLHAN

Yola Çık Yol Açık

"Her nerede değilsem orada mutlu olacaktım gibi gelir." der Charles Baudelaire. Bana göre modern zaman insanları için söylenmiş tespit niteliğinde muhteşem bir sözdür. Her birimizin bulunduğumuz yerden farklı diyarlara gitme arzusu derinden doğmuştur ve ne hikmetse oralarda da mutlu olacaktığımız gibi gelir. Bu tür zamanlarda mekan değişikliği, görüştüğümüz kişilerin değişikliği cezbedicidir.

Çok sıkılmıştım. Henüz geçtiğimiz yazdı. Öğlen gibi kalkar apartmanın etrafında bulunan parkları tek tek dolaşır birkaç sigara tellendirir eve döner işte olan arkadaşlarımla mesailerini bitsin diye ipele çekdim. Koca bir yaz kaba taslak bundan ibaretti. Onlarla da caddede buluşur bir kafede kahve içerken geçmişten hasbihal edip günü sonlandırır tekrar evime döner gün ışımasıya kadar uyuyamazdım. Hep derdim bir şey yapmalı farklı bir şey lazım ama ne yapmalıydı. Günlük rutinime farklı bir plan eklemiştim o gün. Paulo Coelho'nun 'hippi' adlı yeni bir romanı çıkacaktı yaza. Dedim bir bakayım kitapçıya varsa alır bir göz gezdiririm, bakalım bu sefer neler yazmış. Romanı almadan önce Paulo'nun bu eserinin otobiyografik unsurlar içereceğini biliyordum. Evet Paulo romanına verdiği isim üzerine bir dönem yazar olmadan önce hippie dönemini yaşamıştı. Romanda Amsterdam'dan yola çıkıp Katmandu'ya gidecek olan bir seyahatini anlatıyordu. Cümleleri okurken yaptığının ne kadar da cesurca bir eylem olduğunu kendimde ise bu eylemsizliğin neden var olduğunu düşünürken romanın çoktan bir oturuşta seksen sayfasını okuduğumu fark ettim ve caddede bir bank üzerinde sigaramı yakmış düşünürken buldum kendimi. Güneş tepedeydi,

yaktığının farkına sonradan varmışım. Binaların gölge yapan kısmından cadde boyu yürümeye karar verdim.

Pazartesi günüydü. Memleketimin pazarı bugün kuruluyordu. Köylülerin tarlalarından, bostanlarından, ahır hayvanlarından elde ettikleri ürünleri getirip sattıkları pazar. Yaşadığım memleket için uzun zamandır görmediğin biri varsa Pazartesi günü caddeye çık herkesi görürsün diye tabir ettikleri bir gün. Resmi dairelerde işleri olanlar da bugün gelir işlerini hallederlerdi. Yani caddenin diğer günlerden daha kalabalık olduğu gün. Tam o kalabalık arasında karmaşık duygu ve düşünceler içerisinde ilerlerken birisinin adımlarını seslendiğini duydum. O kalabalıkta sesleneni seçmek zordu, fakat görünüşü herkesten farklı olan Durmuş çavuştu bu. Durmuş çavuş köyümdendi. Altmış yaşlarında, kır saçlı, tek gözü ırgatlık yaptığı zamanlarda geçirdiği bir kazadan ötürü kapanmış esmer mi esmer, kavruk, sıska bir adam. Oturdum Büyük Camii'nin çay bahçesine anlatmaya başladık bir bir. Köyden göçeli çok olmuştu bayramdan bayrama giderdik. "Unuttunuz iyice şehirli oldunuz." dedi köyümün aksanıyla. "Yeni neslin kulağını çekme zamanı çoktan geçmiş be" dedi. Ben ona köydekileri, köydeki işleri sordum. O da bana okulu sordu. Muhabbet uzun uzadıya sürüp sona gelmişti ki elimdeki kitaba ilişti gözü. "Ne okuyorsun bakalım ne anlatıyor o?" diye sormaktan çekinmedi meraklı tavrıyla.

Aah işte muhabbetteki can alıcı soru buydu benim için. "Durmuş abi! benim gibi yaşadığı yerden sıkılıp farklı diyarlara yolculuk etmeye çalışan birini anlatıyor bu kitap. O gitmiş yola çıkmış ben gidemiyorum" dedim. "Gide-mezsiz tabii oğlum gelmiyorsunuz ki köye" diyordu hala. "Hem biz köyde sıkılmak nedir bilmeyiz o tepe senin bu tepe benim, keçi davarının peşine düşer yayla dağlarına kadar çıkarız. Sen neyden sıkılıyorsun sıkılacak ne var yürüyüp gideceksin işte" demişti. Akabinde, "bankada sıram gelmiştir haydi bana müsaade" deyip çayları ödeyip ayrılmıştı yanımdan.

Döndüm ben de caddeye bir aşağı bir yukarı yaparım sonradan da bizim çocuklar mesaiden gelirler diyordum.

Az ileride yere oturmuş yirmili yaşlarında önüne serdiği bir kartonun üstünde bileklikler satan yanında kocaman bir yolcu çantası olan bir çocuk ilişti gözüme. Merak etmişim yanına hızlı adımlarla gittim sol tarafında dik duran bir kartonda Türkiye turumun 82. günü destek olmak ister misiniz? Yazıyordu. İşte aradığım kişi, aradığım olay deyip destursuz oturdum hemen yanına. Selamımı verdim sıcacık karşıladi. Tıpkı onunla birlikte ben de bilekliklerden satıyormuş gibi tezgahının başındaydım. İbrahim imiş çocuğun adı, Mersinliymiş. Anlattırdım, her şeyi bir bir sordum.

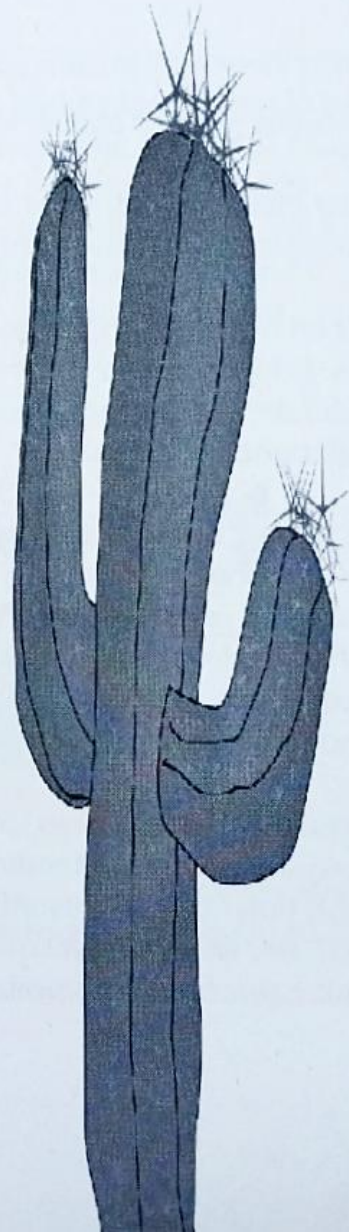
O da sakınmadan gocunmadan anlattı. İbrahim bir alışveriş merkezinde ünlü bir kahvecide çalışıyormuş. "Üniversite okuyor musun?" dedim yok dedi. "Abi çok sıkılmışım her gün aynı yere gidip çalışmak her gün aynı insanları görmek aynı ürünleri satmak akşam eve dönmek, yatmak ve yine ertesi gün aynı şeyleri yapacak olduğunu bilerek uyumaya çalışmak. Çok sıkıcı çok tek düze bunalmışım be abi farklılık lazımdı. O farklılığın ne olduğuna karar verdim öğle vaktiydi iş bitmeye yakın, bastım istifamı" dedi üzerine basa basa. Ses tonunda gururlu bir ifade vardı bunu derken. "Hızlı hızlı eve ilk defa o gün gittim heyecanlıydım. Anneme söyledim. Anne ben işi bıraktım. daha annemin tepkisini dinlemeden eşyalarımı bavula koymaya başlamıştım bile" dedi. "Onlarla sorunum olduğunu evi terk etmek istediğimi düşündüler başta ama yok yola çıkıyorum anne Türkiye turuna, yokum uzunca bir süre dedim" dedi. "İnanır mısın hayatımda daha önce böyle bir yola çıkışım olmamıştı cebimde seksen yedi liram vardı sırtımda da çantam. Hemen o akşam ilk otostopumu çektim." Yanında bulunan kartonu önüne çekti. "Bak! seksen ikinci günüm olmuş. Çok mutluyum çok huzurluyum otostopla geziyorum, bazı yerlerde çadırımla konaklıyorum, bazı yerlerde de misafir ediyorlar, misafirleri oluyorum. Ama çok mutluyum hayatımda hiç bu kadar huzurlu olduğum dönem olmamıştı." deyip duruyordu iki lafından birinde. "Yeni insanlar sıcak kanlı bir sürü insanlar başıma gelen onca tatlı olaylar hepsi hikayemin muhteşem bir parçası be abi hayat böyle çok güzel. Paraya ihtiyacım olduğu zaman bu bilekliklerden satıyorum." dedi. Okuduğum romanda da yazar; hippie dönemini anlatırken gittikleri yerlerde paraya ihtiyacı oldukları zaman kendi elleriyle yaptıkları saç ipi ve bileklik sattıklarından bahsediyordu. İbrahim de bu yola baş vurmuştu. Ama o demese de mutlu olduğu gözlerinden ve halinden okunuyordu. Mutlu olacağı yerlerdeydi İbrahim, mutlu olacağı kişilerle ve yaşadığı mutluluk veren olaylarla. Yola çıkmıştı. Her nerede değilse oralara doğru gidiyordu, uzaklara. Birkaç gün sonra şehirden ayrıldı İbrahim, o hayalini gerçekleştiren güzel insan. O günden sonra nereden baksan on il daha gezdi. Televizyona bile çıktı. Şimdi yine yolda, uzaklarda. Peki biz neredeyiz. Mutlu olabileceğimizi düşündüğümüz yerlere gitme planları mı yapıyoruz sadece?

Tahsin ABALI
İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

Kaktùsvari Hisler

Bir kaktùs gibiyim.
Bir tek
Kendime muhtacım kendimden başka.
Kök salmaktan başka uğraşım,
Yaşamaktan başka telaşım yok...
Yokluktan yaratılmışım da
Yokluğa varmaktaymışım gibi hayat.
Sevmeye kalksanız canınızı yakarım,
Dokunsanız parmaklarınız kanar.
Şarkılar mırıldanarak su verdiğiniz
Mevsimlik pencere güzellerinden değilim.
Gönlünüz şenlensin diye
Uluorta çiçekler doğuramam.
Bir damla gözyaşında çürüyüp giderim de
Ruhumu hayallerinize satamam.

Ezgi ERDİNÇ
İstanbul Üniversitesi Hukuk 4.Sınıf

"Giyim kuşam, davranış ve tavırlar sözsüz iletişimin bir parçasıdır."

Dış görünüş yanıltıcı olabilir mi?

İnsanlar hakkında izlenimlerimizi özellikle ilk izlenimlerimizi oluşturan etkenleri düşünürsek ilk sıraya yazmamız gereken konu ne olur acaba?

Galiba en büyük etken "dış görünüş" diye ortak bir cevap gelir böyle bir soruya. Peki, neden bu kadar etkili? İnsanları neden dış görünüşüne göre değerlendiririz? Dış görünüşün yanıltıcı olma ihtimalini ne kadar düşünür, ne kadar göz ardı ederiz?

Giyim kuşam, davranış ve tavırlar sözsüz iletişimin birer parçasıdır. "İnsanlar kıyafetleriyle karşılaşır, fikirleriyle uğurlanır." deyimini de ilk izlenimin önemini ortaya koyan deyimlerimizdendir. İlk defa gördüğümüz insanlar hakkında fikirlerimiz saniyeler içinde oluşmaktadır. İyi görünümlü kişilere otomatik olarak yetenek, zarafet, dürüstlük vb. sıfatlar yüklemekteyiz. Üstelik bunu farkında olmadan yaparız.

Günümüzde birçok insanın içine düştüğü hatalardan biri de insanları dış görünüşüne göre değerlendirmektir. İyi insanların yakışıklı, güzel, temiz giyinmiş tipler olacağı düşünülmektedir. Peki bu düşünce ne kadar doğru olabilir? Her iyi giyimli, yakışıklı/güzel iyi midir? Bunun doğru olmadığını hepimiz biliriz fakat hiçbirimiz böyle düşünmekten kendimizi alıkoyamayız.

Bu konu hakkında araştırma yaparken bir kişinin dış görünüşe göre değerlendirme yapmaya sıklıkla başvurduğunu ve genel olarak yanılmadığını söylediğini, karakterin, kendini seçtiği kıyafetle, renkle, gözlerindeki ifadeyle, açığa çıkardığını ifade ettiğini gördüm. Bu kişi genel olarak yanılmadığını söylemiş fakat bu ifade bile, istisnai de olsa yanıldığını gösterir.

Örnek vermek gerekirse sırf yakışıklı/güzel diye birinin bize bakmasına tepki vermeyip, aynı bakışı atan çirkin adama/kadına tepki gösterebiliyoruz. Kötü giyinen biri hakkında kafamızda " tehlikeli birisi, bana maddi manevi zarar verebilir" gibi düşünceler oluşurken iyi giyimli birisinden bize zarar gelmeyeceğini düşünürüz. İşte bu düşüncelerin hepsi dış görünüşün bize verdiği yanıltıcı izlenimlerdir.

Bir İskoç atasözünün de dediği gibi Görünüşe göre hüküm vermeyin; zengin bir kalp ucuz bir ceketin altında olabilir. Buna örnek olarak bizim atalarımız da görünüşe aldanma!" nasihatinde bulunmuşlardır. Bu demek oluyor ki her şeyin bir dış yüzü bir de iç yüzü vardır. Dışı güzel olanın içi çirkin ya da içi güzel olanın dışı çirkin olabilir. Bu bakımdan, yalnızca görünüşe bakarak yargıya varmak insanı yanıltabilir. Gerçi her zaman aklımızın bir köşesinde dış görünüşün yanıltıcı olduğunu bilir ama yine de aldanmaktan geri durmayız.

SümeYra Aydemir
Fransız Dili ve Edebiyatı 2.Sınıf

Gönül Dağı

Gönül dağını ziyaret etmeli
Muhabbet seven insanlar arasında olur
Muhabbetle ölmek âşık için mümkündür
Müşkül olana bıkmadan kafa tutmak
Aşk sofrasına oturmanın verdiği hazdır
Bir dünyanın mutluluğu olmak
Dualar ederek seni seviyorumlar biriktirmektir.
Efsunkar olan küçük gözlerdir
Gözler gönle saplanmış acı vermeyen mızraktır.
Ben ölüm sesini duyarak yaşıyorum günü.
Ama onun güzel düşüncesinde
Ve kurak toprağıma saçtığı tohumlarda
Muhayyele gönle telkin etmeli düşüncesi
Onun içini neşelendiren güzel dalgınlıkları var
Sancılar çekiyorum su yollarında kıvrılarak
Adamlar rüzgarla çarpışmaya doymaz
Onlar koca tahta geminin yiğit yelkenleri
Zor sancıları mutehammil aşkların çekmesi gibi
Yarım gece yarım gündüz
Bende çetin bir savaşın ortasındayım
Uçurumdan ve anlamsızlıktan korkuyorum
Karanlığın ağzında ölümün sesi
İssızlıkla çirkin düşüncelerin vesvesesi
Fakat o karanlık gecenin
Ardından doğan safran sarısı güneş
Karartma sancıların içinden gelen
Güzel hayallere yol açan dolunay
O kurak çölü yoklayan tuzsuz yağmur.

Serkan Baş
İktisat 4.Sınıf

“Çünkü asla hayalinde
kurduklarını yerine
getiremiyorsan üzülerek
söylüyorum ki sen bir
“Hayalzede” sin.”

Ama...

Günlük hayatımızda fark etmeden en çok kullandığımız sözlerden biri.

Peki neden bu kadar çok ama diyorum diye hiç düşündün m?

Dşndysen naçizane saygılarımı sunarak kenara çekiliyorum.

Fakat dşnmediysen seni şöyle alalım...

5 yaşındaki seni düşün; büyüyünce ne olacaksın sorusuna verdiğin cevapları:

Doktor, Astronot, itfaiyeci, Prens/Prenses belki de bir Süper Kahraman.

Peki aynı soruyu kendine şu an sorsan ne cevap verirdin?

"KPSS'yi bir kazanayım rahatım. Tatili de var maaşı da iyi o
h mis..."

Peki küçüklüğünden beri hayalini kurduğun mesleğin bu olduğuna emin
misin?

İstediğim meslek bu değil ama...

Hayalini kurduğum bölümü okumuyorum ama...

Yıllardır gitmek istediğim yeri hala göremedim ama...

Ama dan sonrasının bir önemi yok.

Çünkü asla hayalinde kurduklarını yerine getiremiyorsan üzülererek söylüyo-
rum ki sen bir "Hayalzede" sin.

Büyüdükçe amalarının arttığının farkında bile değilsin.

İmkanlar el vermedi, ben ne kadar istesem de yapamadım diyorsan sana
bizim gibi sıradan bir kadının başarı öyküsünü anlatacağım;

Harriet Beecher Stowe.

Kendisi Amerikalı bir ev hanımı. Sıradan bir eş ve anne.

Çocuğunu kaybetmesinin ardından çocuğunu kaybeden bir çok ebeveyn
ile empati kurup bir kitap yazıyor. Ve inan bana bir çok yazım hatası olan
kitap.

Adı: "Tom Amca'nın Kulübesi"

Hayır, çocuk kitabı değil. Amerika'da iç savaş başlatan klasikleşmiş bir
roman.

Köle olarak satılan siyahilerin acılarını kaleme alıyor, ardından sıradan gözüyle
12

baktığımız bu muhteşem kadın Abraham Lincoln'e ilham olarak köleliğin kaldırılması için verilen savaşın fitilini ateşliyor.

Kölelik kaldırılıyor ve Abraham Lincoln, Harriet ile tanıştığında; "Demek bu büyük savaş başlatan o küçük kadın sensin" diyor. Kitap 19. Yüzyılın İncil'den sonra en çok satan kitabı.

Demek istediğim bütün amaların boşa.

Şu ana kadar büyük işler başarmış insanların ama kelimesini kullanmadıklarını hep hatırla.

George Orwell'ın 1984 isimli distopik romanında sözlüklerden "Özgürlük" kelimesinin silindiği gibi umarım sende kendi sözlüğünden "Ama" kelimesini silersin.

Esra Nur AYDEMİR
İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

Çok Güzel Şey

Yaşamak güzel şey doğrusu
Üstelik hava da güzelse
Hele gücün kuvvetin yerindeyse
Elin ekmek tutmuşsa bir de
Hele tertemizse gönlün
Hele kar gibiye alnın
Yani kendinden korkmuyorsan
Kimseden korkmuyorsan dünyada
Dostuna güveniyorsan
İyi günler bekliyorsan hele
İyi günlere inanıyorsan
Üstelik hava da güzelse
Yaşamak güzel şey
Çok güzel şey doğrusu.

Melih Cevdet Anday

Vivre, C'est Très Beau

C'est vrai, vivre c'est très beau
S'il fait beau, en plus
Surtout si tu es en forme
Si tu as un travail aussi
Si ton cœur est tout pur, surtout
Surtout si ton front est comme la neige
C'est-à-dire, si tu n'as pas peur de toi-même
Si tu n'as pas peur de personne au monde
Si tu as confiance en ton ami
Si tu attends de beaux jours surtout
Si tu compte sur des beaux jours
S'il fait beau, en plus
Vivre, c'est beau
Très beau, c'est vrai

Melih Cevdet Anday
Traduit par Serap Sayit

“Gregor Samsa, bir sabah uyandığında kendini bir böceğe dönüştürmüş olarak bulur.”

Kafkavari

“Biri Josef K. hakkında yalanlar söylemiş olmalı. Yanlış bir şey yapmadığını biliyordu fakat bir sabah tutuklanmıştı. Böyle başlar “Dava” Franz Kafka’nın meşhur romanlarından biri.

K; baş kahraman durup dururken tutuklanır ve şaşırtıcı bir süreçten geçer, ne tutuklanmasının sebebi ne de yargı sürecinin içeriği kendisine açıklanır. Bu tür senaryolar Kafka’nın eserlerinin tipik özelliği olarak görülür, hatta bilim insanları buna yeni bir tabir bulmuşlardır.

“Kafkavari”; gereksiz yere karmaşık ve sinir bozucu olayları tanımlamak için dile girmiştir bu tabir. Mesela bürokrasinin labirentlerinde gezmeye mahkum olmak gibi. Fakat prosedürleri tamamlamak için uzun kuyruklarda beklemek gerçekten de Kafka’nın bakışındaki zenginliği yansıtıyor mu? Kelimenin günlük kullanımının ötesinde, bir şeyi Kafkavari yapan nedir? Franz Kafka’nın hikayeleri aslında modern bürokrasinin çok sıradan ve absürd yönlerini ele alır, 20.yy başlarında Prag’ta sigorta memuru olarak çalıştığı dönemde edindiği tecrübelerden alınmışlardır. Baş kahramanlarının çoğu amacını gerçekleştirmek için engeller ağına karşı mücadele etmek zorunda olan ofis çalışanlarıdır ve genellikle bu çile o kadar kafa karıştırıcı ve mantıksız olur ki, ilk bakışta başarı mantıksız gelir. Örneğin “Poseidon” adlı kısa hikayesindeki Antik Yunan tanrısı bürokrasiye öylesine gömülmüş bir tanrıdır ki, deniz altı ülkesini keşfedecek vakti hiç olmamıştır. Buradaki olay modern iş yerlerinde gerek duyulan bürokratik işlemlerle bir tanrının bile başa çıkamayışıdır. Ancak sebebi tuhaftır. Başka bir kimseyi göreve layık görmediği için işleri devretmekte isteksizdir. Kafka’nın Poseidon’u kendi egosunun mahkumudur. Tıpkı günümüzde koltuk sevdasından ötürü daha

dinamik, daha donanımlı ve daha atılgan insanlara yerini bırakmayanlar gibi. Bu basit hikaye tam bir Kafkavari senaryo oluşturan tüm elementleri kapsamaktadır. Kafka'nın kitaplarında sembolik olan sadece bürokrasinin saçmalıkları değil, buna karşı karakterinin gösterdiği ıstıraplı çıkmaz yargılamadaki ironidir. Mesela Kafka'nın en meşhur hikayesi "Dönüşüm"ü ele alalım. Gregor Samsa, bir sabah uyandığında kendini bir böceğe dönüşmüş olarak bulur. En büyük endişesi ise işe vaktinde gitmektir ki bu hikayenin başında sayfalarca anlatılır. Tabii ki bu imkansızdır. Kafka'ya ilham veren sadece iş yerinin otorite alanı değildi. Bazı baş kahramanlarının içlerinden gelen mücadeleleriydi. "Açlık Sanatçısı" adlı kısa öyküsü, gösterisi uzun açlıklardan oluşan bir sirk cambazını anlatır. Cambaz, sanatındaki yükselişi önler düşüncesiyle sık sahibinin bu açlığı 40 günle sınırlandırmasına üzülür. Fakat sanatı popülerliğini kaybettiğinde açlıktan ölmesi için serbest bırakılır. Kırılma noktası, yalnız bir şekilde ölmek üzereyken başlar, sanatının her zaman bir sahtekarlık olduğunu üzülerek itiraf eder. Kendi iradesiyle değil, aksine, sevdiği yemeğe hiç rastlamadığı için aç kalmıştır.

Bürokrasi konusuna doğrudan odaklandığı görülen "Dava'da" bile, anlaşılması güç kanunlar ve şaşırtıcı prosedürler daha kötüsünü gösterir. Hukuk sisteminin beyhude döngüsünü, etkin olduğu sanılan devlet adamları tarafından bile durdurulamadığını kanıtlar. Bu, adalet hizmet etmeyen fakat tek fonksiyonu kendisini devam ettirmek olan bir sistemdir. Eyleme mantıksızlık tamamıyla hakimdir. Neden ve sonuç ilişkisi güdülmeden amaca teğet bile geçmeyen bir eylem. Siyaset kuramcısı Hannah Arendet Kafka'nın ölümünden yıllar sonra buna 'hiç kimsenin despotluğu' adını vermiştir. Ortada bir despot vardır. Fakat etten kemikten oluşan bir despot değil, muhatabı olmayan sadece bir sistem parçasıdır bu despotluğu yapan. Yine de, Kafka'nın umutsuzluğun eşlik ettiği hikayelerinde tasvir edilen olayların absürd mantığına yerleştirilmiş bir çok mizahi unsur vardır. Dolayısıyla bir yandan günümüz dünyasında Kafkavari olanı fark etmek kolaydır. Hayatlarımızın her safhasında ciddi sonuçları olan, gitgide karmaşık bir hal alan yönetim sistemlerine bel bağlıyız. Ayrıca her sözümüzün, görmediğimiz kimseler tarafından bilmediğimiz kurallara göre yargılandığını görüyoruz. Diğer yandan dikkatimizi absürd olana odaklayarak, Kafka, aramızda kalan eksikliklerimizi de yansıtıyor. Bunu yaparak, içinde yaşadığımız dünyayı bizim yarattığımız ve daha iyisiyle değiştirme gücüne sahip olduğumuzu hatırlatıyor. ...

Tahsin ABALI
İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

Sen

Sen,
Gecenin kutbunda parlayan ay
Ben,
Gözlerinin ışıltısında kavrulan yâr

Parmak uçlarınla dalgalandırdığın yüreğim
Seni düşler hasretle yankılanan her akşam
Göz kapaklarının ağırlığına yenik düşen bedenim
Uzanmış süzölüyor senle şenlenen göz bebeklerimde
Kırpik tanelerini saymaya kalkacak kadar
Resmetmişim seni zihnimin her köşesinde

Dünyanın aşk neferleriyle çarpışsak
Sağ çıkarız o büyük kavgadan
Kainatın en güzel aşkını kazınıyor
Yıllanmış dudak kıvrımlarımıza
Derin bir nefesle kıvılcımlaşan sevgimle
Bırakıyorum imzamı,
Yazısı olduğum alnına.

Sergen GÖK
İktisat 4.Sınıf

Bir Gurbet Kuşu Daha Göçtü Ruhum Gezer Durur Vatan Toprağında

İbrahim! Yıllarca yolunu gözledim.
Almanya'dan iki satır mektubunu bekledim.
Al götür beni yanına, bitsin hasretim.
Yeter artık tükendi sabrım, gençliğim.

Dertler bitecek sandım gelince yanına.
Meğer alışmak ne zormuş Almanya'ya.
Dili başka, kùltürü başka
Ancak katlanılır çocuklarla.

Yıllardır hasretim anne-babama,
Köyüme, kardeşlerime, vatanıma.
Havası suyu tüttü burnumda.
Ruhum gezer durur vatan toprağında.

Annem! Yakalandın geçen sene dermansız derde.
Ansızın gelecektim yanına seherde.
Kırıldı kanadım, uçamadım göklerde.
Kalmadı takatim yürümeye çöllerde.
Seni göremeden ruhun oldu emanet meleklere.

Dökemedim içimi kimselere.
Gömdüm acımı ruhumun derinliklerine.
Aynı derdi buldular ciğerlerimde.
Eridim gittim yaban ellerde.

Eşim, Oğuzhan'ım, Fatma'm! Üzülmeyin.
Yaptınız gerekeni. Ben ettim size hakkımı helal.
Babam! Kardeşlerim! Dünya gözüyle sizleri artık görmek oldu hayal.
Annem! Geldi artık kavuşma vakti. Beni de yanına al.

Vuslat ancak ana kucağında.
Doyamadım hiç kimseye şu fani dünyada.
Bırakmayın soğuk bedenimi Almanya'da.
Ruhum gezer durur vatan toprağında.

Bu şiiri Almanya'da yaşayan bir yakınımın (Rahime Dönmez) vefatından sonra (25 Kasım 2017) kaleme aldım ve seslendirdim. Sizlerle de paylaşmak istedim.

Kıymet AVCI
FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI
YÜKSEK LİSANS

Duvarlar

Herkes mutludur,
Herkes üzgündür,
Herkes güler,
Herkes gülmez,
Ben hepsinden bir fazlayım,
Herkesden bir fazla mutlu
Herkesden bir fazla üzgünüm
Bu yalnızlık çukurumda,
Benim elimde,
Sen dolu bir zihin var
Zihinde gülüşün dolu odalar
Senin oturmanla taçlanmış bir taht
Sevgi diyorlar
Duvarlar çok konuşuyor sevgi adına
Kalbim susuyor
Senin gözlerinin yarattığı etki adına
Günahtan bahsediyor şimdide du-
varlar
Bazen günah yazmakmış,
Bazen günah konuşmakmış
Bazen günah sevmek
Bazen günah aşık olmakmış
Bazen ise günah sadece gözlerine
tapmakmış

Duvarlar şarkıda söylemiş yeni anla-
dım
Onlar söyledikçe eksildiğimi anladım
Her yaptığım senden bir parça eksil-
mekmiş
Sana kalbimi açmam eksilmek
Tahtı taçlandırman eksilmek
Seni kalbimin odalarında gezdirmek
Bazen özlüyorum yalnızlığımın karan-
lığında
Senin yıldız ışıklarını
Duvarlar çok konuştu
Bende susmuyorum
Konuşmamın Tam vaktidir
Şiirler yaşar da Şairler ölür mü?
Aşıklar ölür de Aşklar yaşar mı?
Ben ölürümde yalnızlığım durur mu?
Bayan gökkuşağı Konuşun
Duvarların yüzlerini görelim beraber
Işık tutun karanlığıma.

Şafak ŞENTÜRK
İngilizce Öğretmenliği 1.Sınıf

"Hadi kaderciliği bir yana bırakıp şu gü- zel günler teranesine dokunalım."

Zeki Müren belki imkansız, lakin güzel günler elbet bizi görecek...
Kim bilir? Belki doğru zaman dilimine bakmıyoruz...

Güneş henüz doğum sancılarını çekmeden az evvel, uykumla olan inadıma
tam yenik düşecektim ki
Bir mesaj aldım.

"El alem şunu şunu beğenmiyor,
Biz şuncağızlarla mutlu oluyoruz"

Şöyle bir alıntıyı göndermiş arkadaşım, içinde bulunduğu durumla fazlasıyla
bağdaştırmış olacak ki paylaşma gereği duymuş. Ve ekledi "Hayat mı lan bu?"
Konuşmanın ana başlığı bir anda "GÜZEL GÜNLER" klişesine dönüştü.
Hadi kaderciliği bir yana bırakıp şu güzel günler teranesine dokunalım.
Şahsımca samimi bulmuyorum. Aynı telden konuşmak gerekirse torbada
derine çok inmeden "Anı Yaşamak" cümlesini çıkartır, gardımı alırım.

Radikal düşünüp geleceğe dair hiç bir eylemde bulunmayalım, samanı
saklamayalım yarını gelmez asla demiyorum veya hayaller, hedefler geleğ
dayanan rasyonel adımları... Bunları kesinlikle yabana atmıyorum. Şayet
gardımda "anlık" yaşamak olsaydı hemen teslim olabilirdim. Ben yarını,
ertesi günü hiçe saymaktan değil, içinde bulunduğumuz an büründüğün
o müşkülpesent, miskin ve mağrur düşüncelere karşıyım. Katıldığım bir
konferanstan şu yap-boz parçasını ekleyeceğim.

"Ama insan düşünemesi sayesinde uygarlığını günümüze kadar getirdi, ama düşünemesi yüzünden başını derde soktu."

Arkadaşım alıntı üzerine düşünmüş, ne kadar hoş! Alıntı değil, düşünmesi... (O "an" düşünemesi bu resimde ki can alıcı nokta). O an düşün-
dü, anladı zira takdiri kıyas yapmak değil de, değerlendirip mutlu olabilirdi.
Örneğin bu mutluluğu paylaşabilirdik... Tıpkı bana bu mesajı attığı vakitler
fakat evvelsi günlerde, sırf güneşin doğuşunu izlerken kahve içmek için
dağa çıktığımızda olduğu gibi.

Küçük bir ateş ateşte demlenmiş kahvemizi demleyip, ardından kahvemi-
zi yudumlarken güneşi selamlamış... Ana duyduğumuz saygı ve haz, biz
aslında güzel günleri görmekle kalmamış güzel günlerden birinin doğuşuna
tanıklık etmiştik. O gün herhangi bir günle kıyaslanamazdı, ancak değeri
bilinir, tadına varılır, haz duyulabilir ve bu niteliği taşıyan her kavram...

Aman! Güneş her sabah doğmuyor mu sanki?

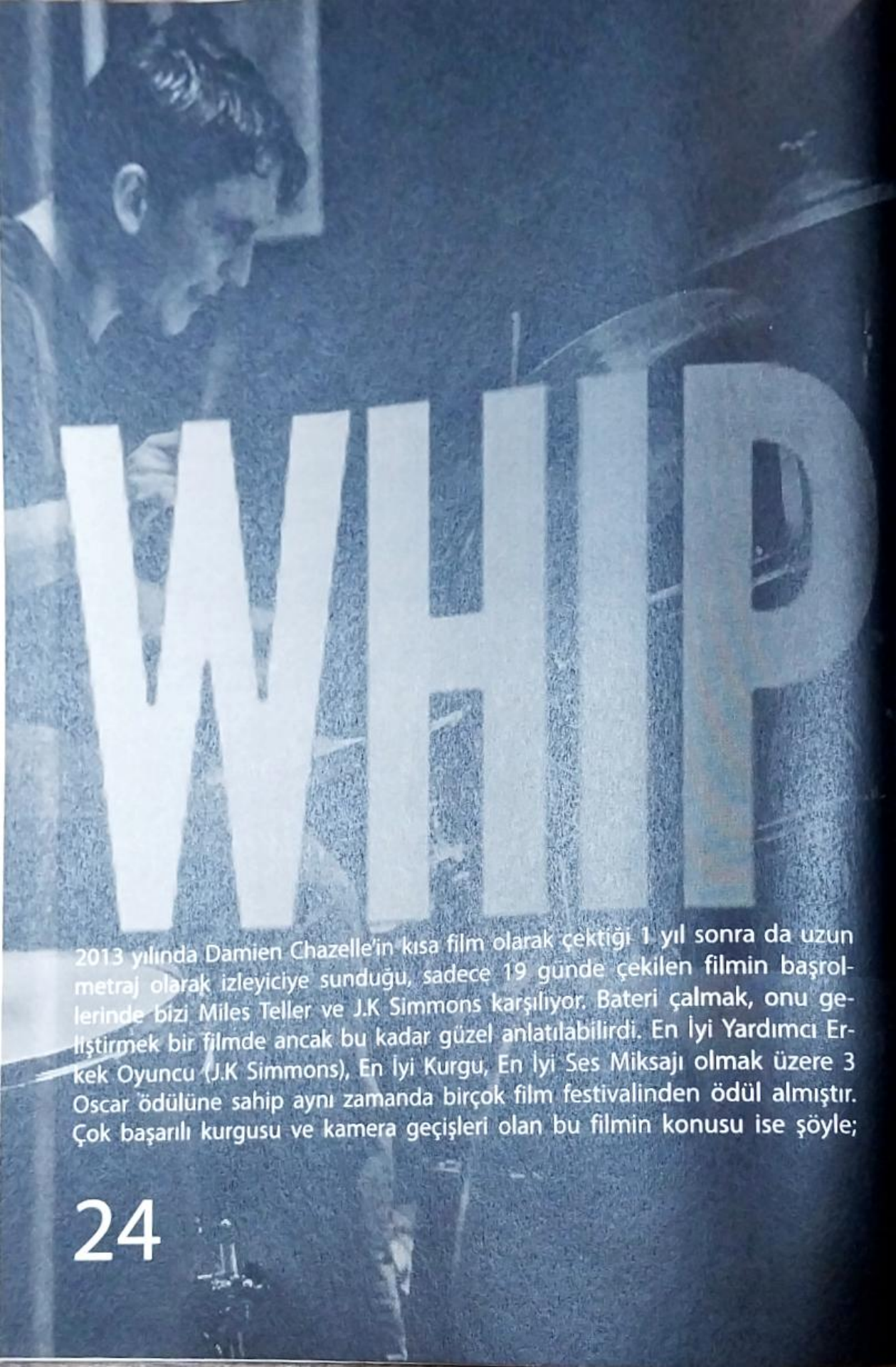
Tabi ki güneş her sabah doğuyor ancak ben her sabah o sahneyi öylesine
bir locadan, kıymetli bir arkadaşımın, odun ateşinde demlenmiş kahvemi
içerek izlemiyordum.

Kendisiyle kısa bir konuşmamızın ardından "Güzel günlerde elbet bizi
görecek fakat o zaman dilimine değin en iyisi yaşadığımız zaman tabi doğru
açıdan bakarsan" diyerek, görüşeceğimiz ana bir soru işareti bıraktım. Aynı
bir sonraki sayıda ki satırlarımda sizlere bıraktığım gibi. "An"sızın satırlarda
görüştük dileyiyle..."

**PERİ ZEKİ
MÜREN'DE
BİZİ
GÖRECEK
Mİ ?**

Alihan YILDIRIM
Fransız Dili ve Edebiyatı 1.Sınıf

A man with dark hair is looking down at large, white, three-dimensional letters that spell out 'WHIP'. The letters are set against a dark, textured background. The man is on the left side of the frame, and the letters are in the center and right. The lighting is dramatic, with the letters being very bright against the dark background.

WHIP

2013 yılında Damien Chazelle'in kısa film olarak çektiği 1 yıl sonra da uzun metraj olarak izleyiciye sunduğu, sadece 19 günde çekilen filmin başrollerinde bizi Miles Teller ve J.K. Simmons karşılıyor. Bateria çalmak, onu geliştirmek bir filmde ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi. En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (J.K. Simmons), En İyi Kurgu, En İyi Ses Miksajı olmak üzere 3 Oscar ödülüne sahip aynı zamanda birçok film festivalinden ödül almıştır. Çok başarılı kurgusu ve kamera geçişleri olan bu filmin konusu ise şöyle;

Fransız Dili ve Edebiyatı 2.Sınıf

Hani Félix ve Aditi

Aditi, bir yakamoz vakti; sivri tırnakları ve parmak uçları buz gibi kumlar arası-na gömülmüş, kara kirpiklerinden akan rüzgâr kucağına düşerken ve yedi du-varı arasında nefesleri bile yankı bulmazken âşık olsaydı, Aditi'nin gözleri usulca kapanıp üzerine yorganlar çekildiği vakit Félix ana kucağında gözlerini açardı.

Aditi'nin gözleri kara, teni kavruk, saçları küle bulanmış pamuk ipliğinden olma-saydı Aditi sarışın olurdu ve güneşi en taze yerinden göğsünde ağırlardı. Görü-şünü karartacak sancılardan çok sıcacık kaburgaları arasında dört serçe yav-rusu büyütürdü. Severdi de yine itelerdi omzundaki kargaları elinin tersiyle. Kadınlığının onuru dört serçesinin kanatları altında değil de bel oyuntusunda yer bulurdu; yaslardı ellerinin tersini o yuvaya ve karşısına kim çıksa gözleri gözle-rinden ayrılmamacasına kükrerdi, Aditi. Aslan değil de aslandan öte olurdu o vakit ve karşısına bir çizgi film çıktı mı gülümserdi. Aditi neden sancı çekerd?

Koyu kahve-belki acı bir espresso-gözü, gönlü, dili, eli, bel; çevirdiği sayfanın ar-dında unuttuğu bir dolu neşesi veyahut kot pantolonuna bulaşmış salça lekesi; Félix işte. İşte"si değişir, yalnız. Ne değişmez? Aditi'nin adımları değişmez mesela, hep birbiri önüner. Ne değişmez? Aditi'nin telefon rehberi. Ya Félix? Félix tanrının lütfudur; güzel şarkılar dinler ve tutturur tahminlerini. Félix değişir mi? Félix de değiş-me; Aditi'nin dizleri üzerinde dikenler biter ve gün geceye kavuşurken koyduğunu unuttuğu çayı bırakıp ince topukları kaldırımları döver de Félix sindiği kuytu köşe-den çekilmez. Nedir o vakit bu sancı; kimin koynundan kopup hangi dağdan öter?

Aditi bir erkek olsaydı, önce, en önce mekanlar değiştirdi mesela; oturduğu ma-halle kuzeye, nehirleri doğuya, gözlerinin Félix'i aradığı saat 3.30'lar metro du-rağına kayardı. Favorilerini uzatırdı, kravatlarını siyah seçerdi, tırnaklarını uzat-mazdı ve Aditi bir erkek olsaydı rast geldiği hoş kadınlara laf atardı. Buna rağmen hiç dayak yemezdi. Ve Aditi bir kadın olsaydı, hiç olmadığı kadar; göz-lerine kalem çeker, diline de bir şarkı takardı; omlet pişirirken bile söyler durur-du aynı şarkıyı. Aditi bambaşka bir kadın olsaydı, emindi, yine Félix'i anardı.

Ne idi onu bu denli kıymetli kılan? Félix'i? Hayır, Aditi'yi! Ne idi Aditi'yi bu denli kıymetli kılan? Kolundan yakalayıp tişörtünü parmakları arasın-da sıkıca sıkıştırdığı vakit yüzünü yüzüne verip Félix'e önce bu soruyu soracaktı zaten. Yanıtı aradığından değil de onu sorunun öznesi kılan Félix olduğundan; belki ve belki.

Aditi uzun yaşardı, öyle umuyordu. Bahçesini günde iki kez sulardı ve

Wyeşeren her bir dalına minnet duyardı. Serçelerinin buğdayı, sözlerinin ricası, tırnaklarının boyası, akşamları üzerinde uyuyakaldığı kanepesinin üç kabarık yastığı hiç eksik olmazdı. Belki Félix'e diye bir bardak fazladan çay koyar ve beklerken kendi çayını yudumlardı. Bekler miydi? Beklerdi. Gerçekten bekler miydi? Félix'in adı geçtiği yerde yaşamak telaşı daha az yorardı.

Aditi, Félix'i bir bar rafında bulsaydı ne hoş olurdu; şöyle zarif, mantar tıpalı bir şişede veyahut kaybettiği anahtarlarını bulduğu çekmece dibinde; Aditi hem mutlu, hem gözbebeklerine dek dolu olurdu. Lakin hayır, aşk olurdu. Gücenecek çok anı, boynunu bukecek pek çok şiir vardı. Aditi, Félix'i şiirlerde aramazdı. Félix'i aramak zor, tuttuğunu sandığı yerde küllerine bölünmek harap olmaktı. Will satırlar fısıldardı kulağına, "Öyle güzelim bir gün vaad edip sanki neden, pelerin giydirmeden yola çıkarttın beni?"

Félix kimdi?

Aditi ilaç sevmezdi. Acı yiyemezdi bağrında yeşertmeye pek bayıldığı bin ota rağmen. Yüzünü aya verdi mi içi açılır, bayat bisküvileri süte bandırır, ayakkağına sık cilalar, saçlarını örmez, Félix'i görmez, onu görmeden de ölmezdi. O kim, ağlamak kimdi.

Félix kimdi?

Félix ya, hani şu bizim Félix; Aditi'nin iliklerine işleyen, zırlı gibi. Dili kara büyüye dönse bir gezegene hükmedecek, ne yaman, ne fena. Hani Félix, Aditi'nin üç saniyesi, beş hatası, iki metre ötesi ve ilk büyük patlaması. Sorsan bilmez. Bilse de söylemez. En son o sokak lambasının altında görmüşler, elini şıklatmak üzere, yürümüş gitmişler.

Aditi, diyorlar, çok yanmış. Canı mı, cananı mı bilmiyorlar. Yine bisküvisini süte banmış; tatlıymış. Şeker acırmış. Félix de kanarmış. Yüzükoyun uzandığı serin kumların kokusu pek bir başkaymış. Aditi, diyorlar, her Salı- neyse. Bazen bazıları bir şeyleri- yine neyse. Anlatmak istemiyorlar. Savaş yeri, diyorlar.

Bir de diyorlar ki; Aditi, ılık bir yakamoz vakti; kırmızı boyalı, sivri tırnakları ve parmak uçları buz gibi kumlar arasına gömülmüş, kara kirpiklerinden akan hin rüzgâr kucağına düşerken ve yedi yıkık duvarı arasında nefesleri bile yankı bulmazken alabildiğine âşık olsaydı, Aditi'nin gözleri usulca kapanıp üzerine tanrıdan armağan yorganlar çekildiği vakit Félix ana kucağında ufacık gözlerini açardı. Belki büyüyünce o da anlardı.

Ayşe Nur KARAĞAÇ
Uluslararası İlişkiler (İngilizce) 1.Sınıf

Le Romantisme En XIX Siecle

Révolution français n'est pas une révolte seulement contre de monarchie, elle est une rébellion meilleur sanglant qu'on voit contre des règles, de la richesse et l'accord de la société.

Le mouvement classisme qui est important avant de la révolution avait quelques idées. Ce sont; la raison, imitation de la nature, imitation des anciens, la vraisemblance, la bienséance, séparation des genres littéraires, la règle des trois unités, instruire et plaire. Voila, cette pensée qui essaie d'apprendre les ouvrages des penseur Latins et Heleniques à la société français, n'avait pas vaincu ni monarchie ni l'église catholique encore.

Quand on est arrivé en 1762, un livre critiquait la société d'homme. Ce livre est Contrat du Social qui a été écrit par Jean-Jacques Rousseau. Contrat du Social qui en influençant aux société d'Europe défendait que l'humain a perdu ses traditions depuis passer à la vie établie, qu'il faut ne pas laisser à un personne ou le groupe l'administration de la société. Alors le meilleur idéal régime est la démocratie.

En 14 juillet 1789 la prison Bastille a été occupé par les révolutionnaires. Louis XVI qui en jugant dans le conseil révolutionnaire s'est exécuté en 21 janvier 1793. Cet événement qui a fermé la nouvelle ère s'est terminé avec construire la première république d'Europe moderne. Comme les changements au régime, à l'économie et militaire de cet nouvel état, il y a des changements de sa littérature. Voila, le romantisme a né dans l'ambiance comme ça. La révolution a encouragé aux auteurs pour qu'ils surmontent des barrières du mouvement du classicisme.

Un autre résultat, la dépression sociale et morale suivie à la révolution française. Cette situation est une autre cause à devenir le romantisme et les guerres de Napoléon aussi. Les auteurs français s'appellent "Mal du Siècle" comme ça. Mme de Staël qui défend qu'il faut devenir la nouvelle littérature dans son ouvrage qui est De La Littérature en pressant en

1800. Ce sont; l'esprit d'homme peut développer et s'enrichir, parmi les départements social de tout le pays et tout le siècle et la littérature, il y a une relation proche aussi, parmi la littérature et la liberté, il y a une relation proche aussi, abandonner de la mythologie à la poésie, pourtant il faut se diriger à la philosophie ou la passion.

Victor Hugo a été le chef du mouvement romantique, en 1827. Après ce temps, il a publié les manifestes sur le romantisme. En général le romantisme est un mouvement qui en défendant la liberté à l'art contre des règles du classism, le romantisme s'en inspirant des littératures des autres pays et des références nationales, selon le romantisme, il faut raconter des sentiments et des émotions personnelles, l'auteur, la littérature ont la fonction social. Les quelques censeur à la période romantique ont défendu l'évaluation objectif avec les nouvelle méthode que la constitution des ouvrages littéraires. Les plus célèbres auteurs du romantisme sont Lamartine, Alfred de Vigny, Victor Hugo, Alfred de Musset, Théophile Gautier...

Doğukan CANBAY
Fransız Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

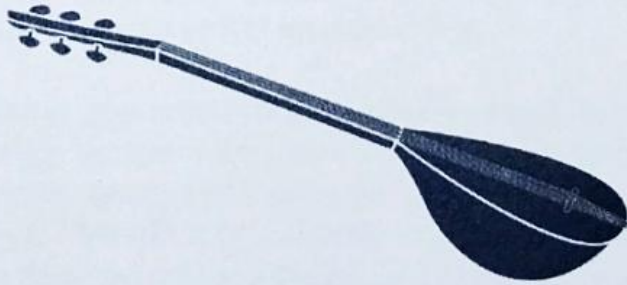
Babuba

Kelime olarak bakıldığında anlam çıkartmak normal değildir, ritim ve melodi itibariyle de neşe dolu gelir ama gelin size Trakyalı Eyüp'ün hikayesini anlatayım.

Edirne'nin köylerinden birinde Eyüp diye bir genç varmış ve köyün ağasının kızını severmiş, kız da onu. Eyüp evlenmek istemiş tabii ki ama koskoca ağa çulsuza kızını vermek istememiş ve sevenleri ayırmak için Yunan köylerinden bir ağanın oğluna vermiş. Eyüp sevdiği kıızı alamayınca meczup olup yollara düşmüş ve kendini kaybetmiş. İki gözüm diye sevdiği kıızı Meriç'in azgın suyunun sınır bellediği Yunan köyüne gelin gitmiş. Acıdan kıvranan aşık Eyüp yarasına tuz biber basmaktan başka bir çare bulamamış ve sevdasını içinde yaşamış.

Tam hikayeyi anlatırken arkadan da tatlı tatlı bir klarnet taksimi gelir ve ardından Eyüp'ün ağzından yazılan Babuba türküsüne girilir. Klarnetinden davuluna kadar türkülerin Mona Lisa'sı kıvamında olan bir eserdir. Hafif tempoda çalındığında o sözler eşliğinde insanı hüzne boğsa da Trakya insanının yıllarca yaşadığı mübadele ve etnik ayrışma kavgaları sonucu yaşadığı acıları içinde yaşama ve nefes alıyor olmak için bile sevinmeleri, hüznün içindeki neşeyi de bulmasına yardımcı olabiliyor.

Bir türkü ya insanın içini yakar ya da neşelendirir, insanı kaldırıp oynatır ikisini birden yaptıran bir türküye ise ancak Trakya'da rastlanır.

Sevdiğim iki gözüm ellere yar oldu Babuba
Kara tren aramıza kara duman ekti de
Göz göre göre yazık Eyub'a

Buraları sevemedim gönül orada
Yanıyorum tuz biber yarada
Deli gönül eremedi eyvah murada
Ölüyorum tuz biber yarada

Gözlerimin karesi kırmızı nar oldu Babuba
Meriç'in azgın suyu aramıza girdi de
Göz göre göre yazık Eyub'a

Buraları sevemedim gönül orada
Yanıyorum tuz biber yarada
Deli gnl eremedi eyvah murada
lyorum tuz biber yarada

Yayın Kurulu

Ananas En Surprise À La Creolé

Recette

1) Choisissez un ananas de forme bien régulière. Coupez-le en 2 dans le sens de la hauteur en laissant les feuilles, de manière à ce que chaque moitié d'ananas conserve la moitié du plumet.

2) Creusez l'ananas avec un couteau pointu, évidez chaque moitié d'ananas en laissant une épaisseur d'environ 1 cm de chair sur l'écorce. Retirez la partie dure du cœur coupez la pulpe obtenue en dés réguliers et recueillez le jus qui s'en écoule. Mettez le jus et les dés de pulpe dans un saladier.

Ingrédients

- 1 bel ananas bien mûr
- 2 mangues
- 4 kiwis
- 3 cuill. à soupe de sucre vanillé
- le jus de 1 citron vert
- 2 cuill. à soupe de rhum (facultatif)

3) Pelez les mangues et les kiwis. Détaillez également la chair de ces fruits en dés. Mettez-les dans saladier avec l'ananas. Ajoutez le sucre vanillé, le jus de citron, éventuellement, le rhum. Mélangez délicatement.

4) Garnissez chaque moitié d'ananas de salade de fruits. Couvrez avec une feuille de papier d'aluminium et mettez à macérer au réfrigérateur pendant au moins 1 h.

Muhammet Ali HANCI
Fransız Dili ve Edebiyatı 2.Sınıf

Cahit Sıtkı Tarancı

4 Ekim 1910'da Diyarbakır'da doğan sanatçı Galatasaray Lisesi'nden mezun olmuştur. Mülkiye Mektebi'ne (Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi) devam etmiş, bir süre de Ankara Yüksek Ticaret Okulu'nda öğrenim görmüştür. Sümerbank'ta memur olarak çalışan Tarancı 1939'da Paris'e gitmiş, Paris Radyosu'nda Türkçe yayınlar spikerliği yapmış ve II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla yurda dönmüştür. Dönüşünde çevirmenlik yapmış ve Çalışma Bakanlığı bünyesinde bir süre görev almıştır. Geçirdiği kısmi felç sonucu konuşma yeteneğini yitiren sanatçı, tedavi için götürüldüğü Viyana'da 12 Ekim 1956'da 46 yaşındayken yaşamını yitirmiştir.

Edebi Kişiliği:

1946 yılında Otuz Beş Yaş şiiriyle şiir yarışmasında birincilik kazanan şair, herkes tarafından ölüm şairi olarak tanınmıştır. Yolun yarısının 35 olduğunu dile getiren şair 46 yaşında ölmüştür.

Cahit Sıtkı hece veznine ve kafiye sonuna kadar bağlı kalmış, şekle düşkün bir sanatçıdır. Hece ölçüsünde değişmeyen kalıpların duraklarını atarak heceye yeni bir bakış açısı getirmeye çalışmıştır. Garipçilerin etkisiyle yazdığı serbest şiirleri de vardır.

Dili son derece canlı, saf ve temiz olan Cahit Sıtkı, uzun cümlelerden kaçmış, bol ve güzel halk deyimleri kullanmış, ahenkli bir dille şiirlerini meydana getirerek başarılı bir üslup oluşturmuştur.

Şiirlerinde günlük aşklar, gençlik, insanlık tasaları, mutluluklar, kısa süreli dertler, yaşama sevinci gibi konuları işleyen sanatçı birçok şiirinde kendisini anlatmış; ölüm korkusunu açığa vuran, karamsar bir ruh hali ile yaşama sevgisi arasında gelgitler yaşadığı şiirler kaleme almıştır. Şiirlerinde derin bir düşünce, fikir ve felsefe bulunmamaktadır.

Baudlaire'e özenen Cahit Sıtkı, sembolizm ve romantizmin etkisinde kalmıştır.

Kısaca özetleyecek olursak;

Sanatta insanı, bireyi ön planda tutmuştur.

Ona göre: "İnsanoğlu, dünyanın en zengin madenidir."

Sanat için sanat anlayışına bağlı kalmıştır.

Şiirde, sanatını toplumsal ideolojinin emrine vermeyi düşünmemiştir.

Başlangıçta şiirleri, Fransız şairlerinin etkisindedir. Daha sonra halk şiirinden de yararlanarak kendine özgü şiir tarzı ortaya koymuştur.

Sembolizmin; özellikle Verlaine, Baudelaire gibi şairlerin etkisinde kalmıştır.

Halk edebiyatının genel öğeleri olan hece ölçüsünü, deyimleri, tekerlemeleri başarıyla kullanmıştır.

"Ölüm", şiirlerinde en çok işlediği temadır. "Yaşama sevinci" şiirlerinde ele aldığı temalardandır.

Otuz Beş Yaş adlı şiiriyle bir şiir yarışmasında birinci olduktan sonra üne kavuşmuştur.

Çok yalın ve ahenkli bir şiir dili kullanmış, konuşma dilini şiire yansıtmıştır.

Yayın Kurulu

Eski Nisan

Ludmila'ya

Canımın yongası, sevdiğim,
Bir kaç gün aldık ilkbahardan
Geçtik yıllardır özlediğim
Erguvan ışıklı kıyılardan

Aşkı sessizlik tanımlar
Gençken tersini düşünrdm
Akşamla dnerken geriye dalgalar
Yalnızlığı çırılçıplak gördüm

Durduktu nnde Ege Denizi'nin
Gözleri mayıs bulanığı,
Kuytulugunda eski evlerin
Dolaştıktı Ayvalığı

Eski nisan, her şey gibi,
Kalbim de, rüzgar da eski,
Çırpınıp duruyor havada
Yitik anıların kelebeğı

Ataol BEHRAMOĞLU (1942 -)

Avril D'Antan

A Ludmila

Ma bien-aimée, ma puce de mon âme
On a dérobé quelques jours au printemps
On a erré sur les rives inconnues
Pleines de lumières mourrant

L'amour était silence au début
Tout était inverse à ma jeunesse
Quand les vagues regagnaient le rivage
La nuit, j'ai vu toute nue la nonchalance

On avait fait escale en Egé
Ses yeux étaient d'un ton foncé
A Ayvalık, on s'est promené en mai
Sur les lieux écartés des maisons délabrées

Mon cœur et le vent sont usés
Tout était abimé comme un avril passé
Tout palpitait en l'air à tout instant
Comme un papillon des souvenirs partant

Ataol BEHRAMOĞLU
(1942 -)

Traduit par Galip BALDIRAN

adimkultursanat

adim.dergi@hotmail.com

ABULİ ÜTÜ TOST

DOYACAKSIN

Gsm: 0533 404 9405

Tel: (0332) 241 3700

Bosna Hersek Mh. Soner Sk. NO:3/A1

Adım.

Selçuk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

© adimkultursanat

SAYI 50

Adım.

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Alihan YILDIRIM

Yayın Yönetmeni
Alihan YILDIRIM

Yayın Kurulu
Esra Nur AYDEMİR
Merve TUNCAY
Emre CEYLAN

Kurumsal İletişim
S.Ü Halk ve
İlişkiler Topluluğu

Yayın Koordinatörü
Hüseyin Çağatay KOÇ

Dizgi
Hüseyin Çağatay KOÇ
Alihan YILDIRIM

Kapak Tasarım
Arzu CİRİT

Yazışma Adresi

Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adim.dergi@hotmail.com

Satış Yeri

- Susam Sokağı Kafe - Baş Çarşı Aras Kargo
Yanı İdeal Erkek Öğrenci Yurdu Altı
- Makro Kitapevi - Selçuk Üniversitesi Gökkuşluğu AVM girişi

Her hakkı Saklıdır.
Derginin izni olmadan hiçbir yazı başka bir yerde yayınlanamaz.
Alınan yazılar yayınlanmasa bile iade edilemez.
Yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Baskı & Cilt:

Aybil Dijital Baskı Reklam Mühendislik Turizm Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Ferhuniye Mh. Sultansah Cd. No:30/A KONYA
Tel: 0.332 350 21 71 Fax: 0.332 350 71 21
Aybil Basımevi Sertifika No : 31790

KONYA-ARALIK-2018

İçindekiler

Editörden - Alihan YILDIRIM.....	2
Şehir - Ezgi ERDİNÇ.....	3
İhtar - Merve TUNCAY.....	4
Zamanlar / Les Temps - Melih Cevdet Anday	
Traduit par Serap Sayit.....	5
O An - Burak YILMAZ.....	6
Aşk Meclisi / Odamdaki Soğukluk -	
Sergen GÖK / Serkan Baş.....	8
Evrensel Dil Alfabetesi: Notalar - Yayın Kurulu.....	9
Öyle Uzaktan Seviyorum Seni / Je t'aime de loin -	
Cemal SÜREYA / Traduit par Kıymet AVCI	10
Ufkumuza Vurulan Prangalar - Ayça TAŞ.....	12
Kaliforniya Sendromu - Esra Nur AYDEMİR.....	14
Felaket - Tashin ABALI.....	15
ÖĞRETMEN'im - Samet KIR.....	18
Marguerite Duras ve Yeni Roman	
- Doğukan CANBAY	19
Kadınlara Yönelik Şiddet - Sümeyra AYDEMİR.....	20
Hayal-i Fişekler - Alihan YILDIRIM.....	22
Pulp Fiction - Tahir ŞENTOSUN.....	24
İzmirli Dario - Senem OKUMUŞ.....	26
Mahsundu - Yayın Kurulu.....	28
İki Keklik Türküsü - Yayın Kurulu.....	29
Sessiz - Elanur Cezlan.....	30
Mesela Yani - Emre Ceylan.....	31
Tarihi Asansör - Aslı BACAKSIZ.....	32
Akşam Musikisi / Musique Nocturne -	
Yahya Kemal BEYATLI /	
Traduit par Galip BALDIRAN.....	35

Editör -den

50. Sayımızda sizleri saygı ve gururla selamlıyorum.

50, her zaman istatistiksel birim çizgisi, bir sınıflandırma sınırı gibi kullanıldı. En iyi 50, ilk 50 kavramları bunu kanıtlar. Elinizde tuttuğunuz derginin 50. sayısının sorumluluğunda çıkmasının haklı gururunu yaşıyorum. Bu gurur ve mutluluğu satırlarda işlemek şahsım ve "Adım" ekibine engin duygular yaşıyor.

İyi ki diyorum...

İyi ki 2009-2010 yıllarında Sayın Leyla ÇALIŞKAN ve Ramazan YAZICI bu derginin temellerini atmış, dahi olarak minnet, "Adım" ekibi olarak kendilerine teşekkürü borç biliniz. Ve bu kıymetli yolda ilk günden, bugüne başında olan Prof. Dr. Galip BALDIRAN'a şapkamı çıkartıyor, tüm iyi dileklerimi sunuyor, teşekkür ediyorum. Var olun.

Dergimiz 50. sayısında adeta bir doğum günü edasında, 50'nin verdiği yarım asır olgunluğu, ilk günkü heyecan, 50'nin üretkenliği ile yoluna devam ediyor...

Elinizde müspet varlığımız, dilinizde değerli harflerimiz ve siz "nefâsetimiz". Hepinize ziyâdesiyle şükran..

Ve unutmayın!

Her harf büyük bir "Adım"dır.

ŞEHİR

Şiirler doğuran kadınlar gördüm
Şehrin izbe sokaklarında.
Babaları olmayan yalnızlıklar ölüyordu,
Yanıbaşlarında.
İki sokak ötede
Gül kokuyordu cesetler.
Ve bir sarhoş sessiz sedasız...
Bir şarkı mırıldanıyordu.
Bir adam işten çıkmış
Yokluğa yürüyordu acele acele.
Yarını dününden güzel olmayacak hayallerle...
Vapur kaçmış,
Martılar peşinden sürüklenip gitmişti.
Bir dilenci aşk dileniyordu gördüm.

Geceleri daha soğuktu şehir bildim.
Ve yalnızlıklar,
Her zamankinden büyüktü
Denize bakarken.
Şiirler içmek istiyordu insan
Gazete kağıdına sarılı.
Şişe de durduğu gibi durmasa da hayat...
Bir adam öfkeyle küfretti Tanrı'ya,
Kaldırımından rimelleri akmış bir kadın geçti,
Bir gölge kendini bıraktı köprüden.
Ve boşluk yuttu bir hikayeyi daha
Sustu deniz,
Şehir unuttu.
Bir ürperti kaldı her şeyden geriye
Bu ıssızlık ölümden doğdu bildim.

Ezgi ERDİNÇ
İstanbul Üniversitesi
Hukuk 4.Sınıf
3

İHTAR

Pek kıymetli âkil okurlarımız;

Siz hürmetli okur, elinizde tuttuğunuz bu mecmuanın “edebiyat, kùltür ve sanat” dergisi olduğunu bilen fakat “edebiyat, kùltür ve sanat” ‘ın ne olduğunu bilmeyen nadide şahıslarsınız. Katti suretle inkar edebilirsiniz bu ithamı fakat ne yazık ki öylesiniz ve dahi öyleyiz. Çünkü bizler sanatı sanatçının kabiliyetinde, edebiyatı yazarın dil bilgisi ve hitabetinde kùltürü ise lüzumsuz bilgiler külliyyatı sayılabilecek tecrübelerde saklı zannederiz. Bu vaziyetten hiçbirimiz mesul değil zira bize sanatın ortaya konulan bir eserden ziyade hiçbirimiz bir eserin olduğunu edebiyatın muhteşem kâfiyelere sahip bir şiir veya yazıdan ziyade anlaşılabilen bir fikir veya aktarılabilen bir his olduğunu kùltürün ise herkesin yaşam biçimine vâkıf olmaktan ziyade herkesin yaşam biçimine nasıl saygı gösterileceğini bilmek olduğunu öğretmediler...

Biz bilmiyor olmaktan değilsekte öğrenmiyor olmaktan mesulüz pek sevgili okur.

Biz eser çıkartma kabiliyetine sahip olmamaktan değilsekte eseri görmüyor olmaktan mesulüz pek kıymetli okur.

Biz cehâletimizden değilsekte cehâletimizin câhili olmaktan mesulüz pek nadide okur.

Sizlerin beğenisine sunduğumuz bu nacizâne dergimizde bizler kendi eser sunma kâbiliyetimizden ziyade sizin görebilme ve anlayabilme kâbiliyetlerinizi kullanıyoruz .

Hâsılı bu yazıyı okuyup anlayıp kendi içsel derinliğinizle doğru orantılı olan edebî bir metin haline getirdiğiniz için her birinize müteşekkirim pek verimli okur.

Merve TUNCAY
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı 1.Sınıf

ZAMANLAR

Hepsini gördüm ayrı ayrı,
Kuşların zamanı tunç rengindedir.
Tanrılardır taşın zamanı,
Denizin zamanı ölür dirilir.

Göğü tanıyamadım, yok ki,
Sahipsiz zamanlarla doldurmuşlar,
Ama ordan iner o eski
Ölümsüz sevdaların zamanı kar

Ve havlamayan dev köpekleriyle
İnsanın zamanı... Olmayan
Ama hayalet bir yasemin gibi kokan,
Toprağımız eşelendikçe.

Melih Cevdet Anday

LES TEMPS

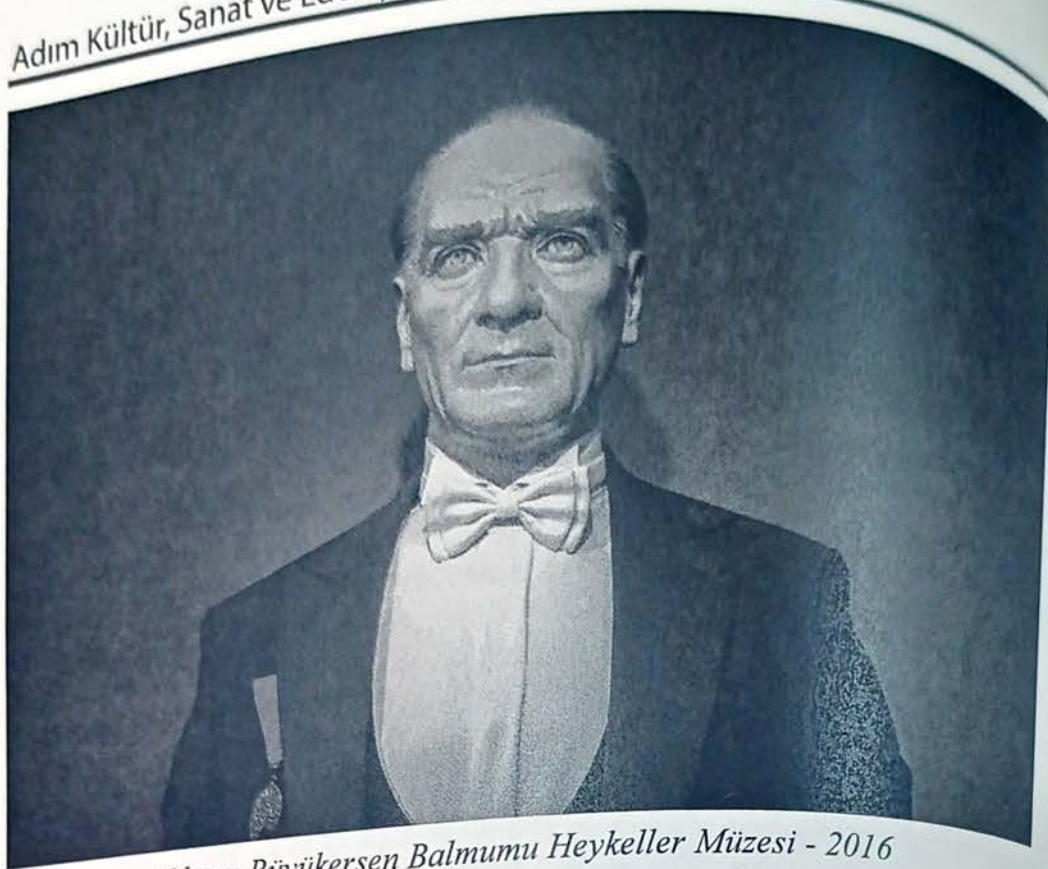
J'ai vu tous un par un ;
Le temps des oiseaux est en cuivre
jaune.
C'est les Dieux, le temps de la pierre.
Il meurt et renaît, le temps de la mer.

Je n'ai pas rencontré le ciel, il n'existe
pas ;
Il est rempli par des temps abandonnés.
La neige, le temps des amours immor-
tels
Descend de là-bas pourtant.

Et avec ses chiens énormes qui
n'aboient pas,
Le temps de l'humain...qui n'existe
pas
Mais qui sent comme un jasmin imag-
inaire
Alors qu'elle est creusée, notre terre.

Traduit par Serap SAYIT

Yılmaz Büyükerşen Balmumu Heykeller Müzesi - 2016

O AN

Aylardan Nisan, yıllardan 2016. Bu zamana kadar pek çok fotoğraf çektim, lakin böylesi kuvvetli bir hissi daha önceki hiçbir fotoğrafımda hatırlamıyorum. İnsanları, manzaraları, yeşillikleri, çiçekleri veya böcekleri... Fotoğraf çekmek istediğiniz zaman çekebileceğiniz şeylerin sınırı yoktur, dünya çok büyük, fotoğraflanabilecek milyonlarca konu, obje veya nesne artık adına her ne dersek diyelim hiçbirisi bana bu denli yoğun duygular yaşatmadı.

Dediğim gibi aylardan Nisan, yıllardan 2016.

Küçük bir okul gezisiydi bizimkisi. Güzel bir şehirde gezerken güzel kareler yakalamayı umuyordum sadece. Sonra bir anda onu gördüm. İçeride onlarca farklı değerli sanatçımız yaşatılıyordu. Ancak o bambaşkaydı, masmavi gözleriyle kendisini gören herkesi etkilemeyi başarmıştı. Bir insan ki ülkedeki bütün umutlar tükenmiş baştakiler düşman ile işbirliği içerisinde bu durumdan nasıl en karlı çıkabileceklerini düşünüyor.

Halk perişan, düşman ülkenin her tarafında ve hepsinin ağızında bir cümle
"Türklere artık bir mucize lazım" Lakin bütün dünyanın unuttuğu bir gerçek
vardı;

Bu millet tarihi boyunca hiçbir zaman esir kalmamış. Esir kalmaya zor-
landıklarında ölüm pahasına savaşmayı yeğlemişti. Böyle bir milletin içerisin-
den çıkan o mavi gözlü dev bütün bir ulusun kaderini değiştirecek ve kendisi-
nin nesiller boyunca hatırlanmasını sağlayacak o büyük emri verir:

"Ordular! İlk hedefiniz Akdeniz'dir! İleri!"

Ne kadar zamandır onu izlediğimi bilmiyorum, birisinin yanlışlıkla bana çarp-
ması beni derin düşüncelerimden uyandırdı. İyi Wde oldu böylesi, çünkü biraz
daha öyle hareketsiz durmuş olsaydım, onun fotoğrafını çekmek için yeterli
vaktim olmayabilirdi. Bu fotoğraf benim için bir fotoğraftan çok daha fazlası
ve her baktığımda aynı duyguları yaşatmayı başaran ender fotoğraflarımdan
birisidir oldu.

Aramızdan sadece bedenlen ayrılışının 80.Yılındayız lakin içimizdeki zlem
ilk gün ki kadar taze. Fakat bu zlem bizi sadece anmaya değil, onu anlama-
ya, fikirleri üzerine gitmeye, büyüyüp gelişmeye itmelidir. Bu satırlar üzerine
sanıyorum ki kendisinin şu sözü tam anlamıyla denk düşecektir;

"İki Mustafa Kemal vardır: Biri ben, et ve kemik, geçici Mustafa Kemal...
İkinci Mustafa Kemal, onu "ben" kelimesiyle ifade edemem; o, ben değil,
bizdir! O,memleketin her köşesinde yeni fikir, yeni hayat ve büyük lk için
uğraşan aydın ve savaşçı bir topluluktur. Ben, onların rüyasını temsil ediy-
rum. Benim teşebbüslerim, onların özlemini çektikleri şeyleri tatmin içindir.
O Mustafa Kemal sizsiniz, hepinizsiniz. Geçici olmayan, yaşaması ve başarılı
olması gereken Mustafa Kemal odur!"

BURAK YILMAZ
Fotoğraf Sanatçısı
Tekirdağ

Aşk Meclisi

Aşkı tasvir için kurulan mecliste
Sakilere sığındık her nefeste
Şarabın lezzeti dillerde
Aşkın keliması gönüllerde

Aşkı tasvir için kurulan mecliste
Eskilere dayandık bir nebze
Söylediler gamlı dizilerle
Anladık aşk keliması beyhude

Aşkı tasvir için kurulan mecliste
Leyla mı gördüm her dilde
Şaşırdım her namede
Lal oldum, ne gezer dize dize

Aşkı tasvir için kurlan mecliste
Her yürek dervişi köşk bahçesinde
Aşk ezelden beri çöllerde
Mecnun olmak sırta ermekte

Aşkı tasvir için kurulan mecliste
Vuslatın selamı üzerimizde
Ölümün kudreti tane tane
Rahmet yağdırıyor üzerimize

Aşkı tasvir için kurulan mecliste
Bizimkisi hoş latife
Aşkı sor yaşamış, ölümlere
Derdi aşk olana derman ahirette

Odamdaki Soğukluk

Dört duvarı bana bakan yalnızlıktır gece
Rüzgar bir ıssızlıktır ürperti veren
Sobalarda çekilen ateştir odamdaki soğukluk
Aralıktır beni bu zamanlarda yalnız bırakıp
giden

Sanki ölüm koğuşunun kapısı önündeyim
Bir tek haziranın hadi kalk gidelim demesi
kurtarır günü

Sabahleyin gözünü açar açmaz yeşili görmek
Nar çiçekleri patlamıştır belki de
Ya da yemyeşil zerdali yaprakları sararmaya
başlamıştır

Yere düşer düşmez patlayan incirler
İncirleri kuşların gagasından almak
Özlem getirir bu soğuklar, sinirli rüzgar
Bir de karla örtülmüş günlerde ki yalnızlık
Pencerenin seni türen kahvenle ağrılması
Kafanda karmakarışık düşünceler
Bazı duyguları hikmeti anlaşılır
Düşünceler ve yalnız dökülen gözyaşlarıyla
Bahardır karanlık ömrüne ay ışığı

Yıldızlardır refakatçi dostlar
Vişnenin içindeki büyük çekirdek
Daha da büyümeyişkilli düşünceler
Kar rahmettir, gözünü aydınlatır
Rüzgara sinirlenmemektir mutluluk
Kışı sevmektir yaşamak
İlkbahardaki tulu gözyaşlarıdır yağmur
Toprak kokusudur aşk

Sergen GÖK
Sekçuk Üniversitesi
İktisat 4.Sınıf

Serkan BAŞ
Selçuk Üniversitesi
İktisat 4.Sınıf

Serdar Ortaç'ın dediği gibi “Topu topu 7 nota var, kaç farklı beste yapılabilir ki?”

Genel mi kültür?

Evrensel Dilin Alfabeti: NOTALAR...

İlk olarak Milattan Sonra 480-524 yılları arasında yaşamış Filozof Boethius tarafından isimlendirilen bu sesler, birçok kültürde (özellikle Eski Yunan ve Roma medeniyetlerinde) yine farklı farklı biçimlerde yazım dilinde “işaretlenmişti”. 1030 yılında Arezzo Katedrali’nin rahibi Guido D’arezzo adlı din adamı ve müzik ustası tarafından, bir şiirin ilk hecelerinden türetilerek son halini alıp günümüzün belki de tek evrensel dili haline gelmiştir.

Manastırında verdiği müzik dersleri için pratik bir nota sistemi geliştiren din adamı, Aziz Johanna ilahisinin ilk hecelerinden yola çıkarak notaları isimlendiriyor. (Bir rivayete göre çocukları çalıştırdığı bir gün, kolaylık olsun diye parmak boğumlarına bu ilahinin sözlerini yazar, parmak diplerine denk gelen ilk hecelerden ise notaların isimleri türer)

991-1033 yılları arasında yaşamış olan Milanolu keşiş, şiirden yola çıkarak (ve çok küçük 2 oynama ile) son halini verdiği, sonrasında Arezzolu Guido’nun Eliolarak anılacak olan notalar aslında şöyle;

Do: Dominus (yaradan, mutlak)

Re: Rerum (madde)

Mi: Miraculum (mucize)

Fa: Familias planetarium (gezegenler ailesi/güneş sistemi)

Sol: Solis (güneş)

La: Lactea via (samanyolu)

Si: Siderae (gökler)

Yayın Kurulu

Öyle Uzaktan Seviyorum Seni

Uzaktan seviyorum seni
Kokunu alamadan
Boynuna sarılamadan
Yüzüne dokunamadan
Sadece seviyorum

Öyle uzaktan seviyorum seni
Elini tutmadan
Yüreğine dokunmadan
Gözlerinde dalıp dalıp gitmeden
Şu üç günlük sevdalara inat
Serserice değil adam gibi seviyorum

Öyle uzaktan seviyorum seni
Yanaklarına sızan iki damla yaşını silmeden
En çılgın kahkahalarına ortak olmadan
En sevdiğin şarkıyı beraber mırıldanmadan

Öyle uzaktan seviyorum seni
Kırmadan
Dökmeden
Parçalamadan
Üzmeden
Ağlatmadan uzaktan seviyorum

Öyle uzaktan seviyorum seni
Sana söylemek istediğim her kelimeyi
Dilimde parçalayarak seviyorum
Damla damla dökülürken kelimelerim
Masum beyaz bir kağıtta seviyorum

Cemal SÜREYA (1931-1990)

Je t'aime de loin

Je t'aime de loin
Sans pouvoir te sentir
Sans pouvoir t'embrasser au cou
Sans pouvoir toucher ton visage
Je n'aime que toi

Je t'aime de loin comme ça
Sans tenir ta main
Sans toucher ton cœur
Sans me plonger dans tes yeux
Malgré ces amours éphémères
Je t'aime comme il le faut

Je t'aime de loin comme ça
Sans essuyer tes larmes coulant sur tes joues
Sans partager tes fous rires
Sans fredonner avec toi ta chanson préférée

Je t'aime de loin comme ça
Sans casser
Sans renverser
Sans briser
Sans te rendre titre
Sans te faire pleurer je t'aime de loin

Je t'aime de loin comme ça
Je t'aime en morcelant chaque mot
Que je voudrais te dire
Je t'aime sur un papier tout blanc
Alors que mes mots tombent goutte à goutte

Cemal SÜREYA (1931-1990)

Traduit par Kıymet AVCI

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Yüksek lisans

Ufkumuza Vurulan Prangalar,

“Herkesin konuştuğu gibi konuşmayı öğreniriz, herkesin düşündüğü gibi düşünmeyi de tanıtmaya örgüsü ile birlikte benimseriz; içimize yerleşen bu sağlam örgüyü artık sarsamayız, doğruluğundan şüphe edemeyiz.” Der Montaigne.

Antropoloji ’de bunu “kùltürlenme” olarak tanımlarız. Kùltürlenme kavramı kişinin doğumundan ölümüne kadar kendi kùltürüne uygun şekilde bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde dönüştürüldüğü bir süreçtir ve kùltürlenmeyi uygulamaya geçirmek için eğitime ihtiyaç vardır.

Eğitim, evrenin başlangıcından bugüne farklı formlarda karşımıza çıkan önemli bir kurumdur. Birey, çocukluğundan itibaren kendini ailesi ve hemen ardından “okul” tarafından şekillendirmeye tabi tutulurken bulur. Günümüzde eğitimin en çok görülen formu örgün eğitimidir. Öğrencilerin belirli zaman ve mekânlarda verilen derslere katılımı zorunludur, devamsızlık sınırlıdır.

Okullara şöyle bir baktığımızda göreceğimiz ilk şey öğrencilerdeki bireysellik ve farklılığın zaman ilerledikçe kayboluşudur. İlkokulda resim çizmekten, astronot olmaktan bahseden, gözleri parlak çocukları görmek mümkünken on ikinci sınıfta olan bir öğrenciden bu cevapları duymak neredeyse imkânsızdır. Hâlbuki resim çizmek, renkli ve harika beyinlere verilmiş bir hazinedir. Zaman içinde çocukların beyinleri ve haliyle bu renkli fikirleri eğitimle köreltilir. Öğrenciler kendilerine para kazandıracak mesleklere yönelirler. Öyle ki hayal kurmayı unutan ve gerçekliğin hapisanesine tıkalı kalmış mahkûmlar olup çıkarlar karşımıza. Hayal gücü zayıf insanları gördüğümde Küçük Prens gibi yakınırım. Büyükleri tarafından bu eğitimle şekillenip yetişen çocuklar, büyüklerinden aldıkları bu yöntemi hiç sorgulamadan kendi çocuklarına da aktarırlar.

Asya'nın eski zamanlarında kadınlar ayakları küçük ve narin kalsın diye demir ayakkabılar giyerlermiş. Bunu şimdiki durumumuzla kolaylıkla bağdaştırabiliriz. Gelişen dünyaya uygun eleman yetiştirebilmek için bireylerin zihinlerine demir prangalar geçiriyor ve onların sınırsız hayal güçlerinin büyümesini önleyerek kısıtlı bir perspektife sahip olmalarına neden oluyoruz.

Cengiz Aytmatov'un edebiyatımıza kazandırdığı değerli kelimedenden bahsetmek istiyorum size: Mankurt. Cengiz Aytmatov'un "Gün Olur Asra Bedel" kitabında geçen Nayman efsanesindeki bir işkence yöntemidir Mankurtma. Korkunç bir yöntemle insanların geçmişleri yok edilir. Hatta ve hatta mankurtulmuş bireyler ailelerini bile tanımaz hale gelirler. Efendileri ailelerini öldürmesini isterse mankurt birey ailesini bile öldürebilir. Efsaneye dayalı uç bir örnek olsa da Mankurtma bazı yönlerden kültürlenmeye ve seküler eğitime benzetilebilir.

Bireylerin Batı'ya ait eğitim sistemiyle köklerinden ve kültürlerinden kopartılarak, gerçek potansiyellerine göre değil de istedikleri standartlara göre insan seçen, bireyselliği yok sayan bir düzen sonucunda mankurtlaşıyor olması görmezden gelinemeyecek bir gerçektir.

Montaigne ile açtığım yazımı yine Montaigne ile sonlandırmak istiyorum.

"Bizi eylemlerimiz ve davranışlarımızla ölçecek olsalar bilgisizler arasında bilgililerden daha çok sayıda iyi insan çıkar."

Diyebileceğim odur ki sevgili okur, asla not sistemiyle belirlenen kişiler değiliz, bundan daha fazlasıyız. Ufkumuzu açmak tamamen bizim elimizde...

Ayça TAŞ
Selçuk Üniversitesi
Sosyoloji 3.Sınıf

KALİFORNİYA SENDROMU

Anahtarlarını her zaman ki yere bıraktı adam. Lüks döşenmiş salonuna baktı. Yüzündeki yorgunluğu görmemek için altın kaplamalı aynasını es geçerek bir aylık maaşını verdiği oturma grubuna doğru ilerleyip kendini üçlü koltuğa bıraktı. Kıravatını gevşetip ceketini çıkardı. Son model televizyonunu açtı. Dizileri es geçerek bir haber kanalında durdu. Yine bir savaş haberi vardı. Ölmüş insanlar ve ailelerini gördü. Perişan haldeki insanlara bakarken 'Neden kaçıp gitmiyorlar ki?' diye düşündü ve kanalı değiştirdi. Bir diğer kanalda belgesel vardı. Alkole başladıktan sonra ailesi terketmiş ve sokağa düşmüş bir adamı anlatıyordu. 'Durmasını bilmiyorsan içmeyeceksin' dedi ve yine kanalı değiştirdi. Ekranda ki "Genetiği değiştirilmiş organizmalı ürünlere yine izin verildi" başlığını okudu. 'Neden insanlar bu kadar şikayetçi? Sadece hayatlarını yaşasalar ya!' Dedi. Televizyonu kapattı ve boş evin sıkıcılığından biraz da olsa soyutlanmak için arkadaşlarını arayıp bir gece kulübünde buluşma planı ayarladı. Eğer hiç eğlenemeyecekse ne için yaşıyordu ki?

Hepimizin hayatında var olan, hatta bizim bile yaşadığımız bir günü yaşadık adam. Peki hiç sorguladık mı? Yaşam dediğimiz şey sadece doğup, büyüyüp, yiyip, içip, gezip, ölmek mi?

Psikoloji de buna Kaliforniya Sendromu deniyor. Eğlencenin, sinemanın, internetin ve sosyetenin kalbi olan Kaliforniya eyaletinin ismi bu sebeplerden dolayı bu sendromla bağdaşmaktadır. Kişi kendisi dışındaki kişiler hakkında kaygı hissetmemeye başlıyor.

Daha çok bir hayat tarzı olan Kaliforniya sendromunun ayırt edici özellikleri, eğlencenin, tüketmenin, bedensel hazların, para kazanmanın ve harcamanın hayatın temel felsefesi olarak algılandığı, insanların hayatı tüketmek için yaşadığı, üretirken ve tüketirken hatta eğlenirken ortaya çıkan yorgunluğunu tekrar eğlenerek atmaya çalıştığı, sürekli sefahat ve zevküsefa anlayışın zamanla ruhunda oluşturduğu yaraları ortadan kaldırmak için de daha çok tüketmesinin ve eğlenmesinin gerektiğini düşündüğü her defasında tüketimin ve dünyevi zevkin dozunu artırıp şeklini değiştirdiği israfa dayalı anlayış şeklinde sıralanabilir.

3 ana belirtisi ve bir neticesi vardır:

- Zevke düşkünlük - Bencillik - yalnızlık
- Mutsuzluk

İnsanların empatiden yoksun bu halleri, etraflarında gördükleri olayların kendi başlarına gelebileceği gerçeğini düşünmeden yaşamalarına neden oluyor. Ve en sonunda ateş sadece düştüğü yeri yakıyor.

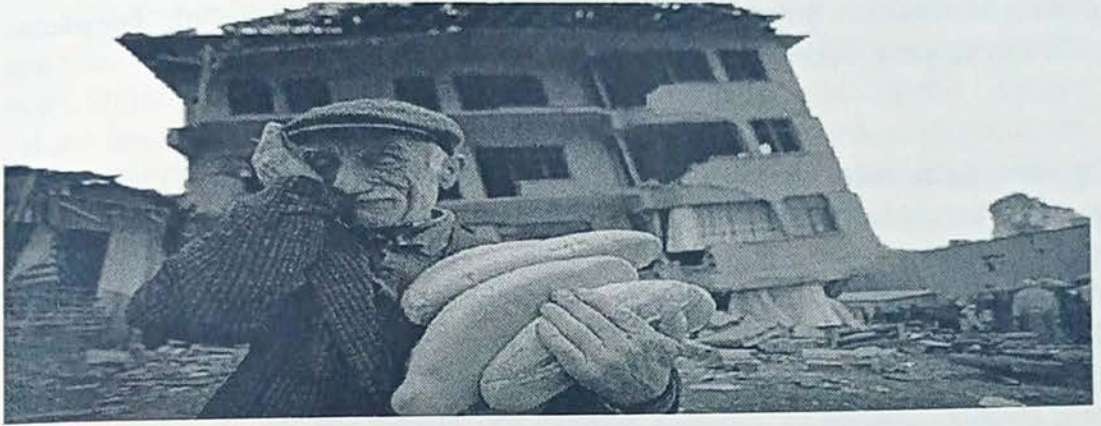
Esra Nur AYDEMİR

Selçuk Üniversitesi

İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

FELAKET

Çocuktum, evet kelimenin gerçek manasıyla çocuktum. Hayata, dünyaya, hatta kendime bile kayıtsız kaldığım dönemlerdi. Henüz dokuz yaşımdaydım. Dokuz yaşımdaki bir çocuktan ne beklenebilirdi ki zaten. Oyun çağının gerektirdiği gibi, okulumuzdan çıkar çıkmaz hurra koşuştururduk evlere. Mavi önlükleri bir yana, abc'li yakalıklarımızı bir yana, klasörlerimizi de diğer bir yana atar, bir güzel de karnımızı doyurduk mu hazırdık sokağa fırlamaya.

Tilki Selim, Topal Mehmet, Dandini Alican, Cingöz Ersin, Kemik kıran Semih, Roket Basri hepsi sınıf arkadaşlarımdı. Küçük kasabamızın tek okulu olan Yıldırım Bayezid ilk öğretim okulunun üçüncü sınıf talebeleriydik. Havanın erkenden kararmaya başladığı vakitlerdi.

12 Kasım 1999'du tarih. Bilirdik hava karardıktan sonra eve girdiğimiz zaman tam tamına bir hafta çıkamazdık oyuna ceza olarak. İşimiz aceleydi. Tarlaların arasında kalan harman yeri dediğimiz yerde toplanıp tek kale maç yapacaktık. Evime yakın olduğundan önce ben varmışım. Ardından yakın olanlar bir bir gelmeye başladılar. En son topu getiren Tilki Selim de geldikten sonra maçımızı yapmaya hazırдық. Akşam soğuşunu hissetmemiştik bile, o hızla oynadığımız oyunda. Bittiğinde hepimiz kan ter içinde evlere dağılacakken bir poşet misketle Kemik kıran Semih çıkageldi. Elimizle küçük bir kuyu kazıp misketle oynanan kuyu oyununu oynadık. Semih misket devrinin kralıydı, kasabada herkesi üterdi, gaflik adını verdiği misketi gözdesiydi, herkesin misketini onunla üterdi uğurlusuydu adeta. Fakat her ne hikmetse o gün uğursuzu olmuştu o misket, attığını vuramaz olmuştu. Sebebini de havanın hiç görmediğimiz kadar o gün kızıl olmasına vermişti.

‘Oğlum gökyüzüne bak ya k pk rmızı, bu ne böyle uğursuzluk getirdi bu hava bana, attığımı vuramıyorum’ demişti. Zaten köpekler de bir farklı ulumaya başlamıştı o gün. Herkesin ruh hali bir farklı hale b r nm şti. Ne yaptık et-tik evlere dağılma kararı almıştık. Hali hazırda en sevdiğimiz çizgi film olan şirinler de birazdan başlamak üzereydi. Babam annemle birlikte kasabaya yakın olan köyümüze çift sürmeye gitmişlerdi. Evde bir tek benden on yaş büyük olan ağabeyim vardı. O da işten gelmiş çayını yudumluyordu. Kumandasız eski tüplü televizyonumuzdan şirinler çizgi filminin olduğu kanalı açmıştım. Karşısına yüzü koyun yatıp ödevlerimi yapmaktaydım.

Öğretmenimiz bolca da  dev vermişti o günün ertesine. Beşer defa yazılması gereken kelimeler, ardından ezberlenilmesi gereken çarpım tablosunun basamakları vesaire vesaire. Önümde en sevdiğim kaplıklarla kaplanmış defterlerim ve kitaplarım ilgi alanım dışı olmuş televizyondaki gözde çizgi filmime bir ke-dinin fareye odaklandığı gibi odaklanmış durumdaydım. Birden bire hiç duymadığım kadar kuvvetli bir ses adeta yer altından çıkmıştı ve uzandığım yerden beni itmeye çalışıyordu. Salonda bulunan vitrinler ve içindekiler masanın üzerinde kalan tabaklar ve çanaklar hepsi şakır şakır kımıldıyorlardı. Etrafımda olan hiçbir şeye anlam veremediğim saniyeler içerisindeydim. Yanımda yanmaktan olan sobadan gümbür gümbür sesler geliyordu. Fen bilgisi dersinde işlemiştik volkan patlamasını hatta okulun laboratuvarında çekilmiş bir vidyosunu göstermişlerdi onun gibi bir şeydi yaşadıklarım. Bir yanardağ patlıyordu ve ben çok yakındayım diyordum kendime. Böyle bir şey galiba şu an gerçekleşen derken ağabeyimin gidip gelen elektrik kesintisi arasında kapıda silüetini fark etmiştim. Bağırıyordu bana ama ben duymuyordum.

Eliyle gel yaptığını görebilmiştim fakat eylemsiz bir şekilde ona bakıyordum. Sonunda beni kucağına almıştı. Evden çıkmaya çalışıyorduk. Karanlık, aydınlık, karanlık ardından bir daha aydınlık saniyelik elektrik kesintisinde görebildiklerim devrilmekte olan dolap aydınlık geldiğinde devrilmiş olan dolap. Yere yayılmış olan cam parçaları, evin sıkışmış dış kapısı, açmaya çalışan ağabeyim ve bir hışım ile ilk katta olan evimizin dışına çıkarken yerde yuvarlanmamız. Evden birkaç adım ötede ağabeyime sımsıkı sarılmış ve tüm vücudum titrer şekilde olanlara kayıtsız etrafa bakınmamla gördüklerim; köşedeki beş katlı apartmanın bitmemiş çatısından düşen tuğlalar, etrafta bir birine çarpışan arabalar, feryat fıgan koşuşturan komşularımız. Evlerin pencerelerinden çıkmaya çalışan insanlar, kucağında bebekleriyle sığınacak yer bulmaya çalışan anneler. Hayatımda yaşadığım en dokunaklı, en korkutucu, tanımını henüz bilemediğim ama hissettiğim ölüme olan en yakın otuz saniyeyi yaşamıştım o an.

Depremmiş yaşadığımız. Yaşadıklarımın birkaç saat sonra öğrenmiştim. Annem babam alelacele inmişti köyden. Onlar geldiğinde çoktan komşularla birlikte ortaya yakılmış ateşin etrafında ısınmaya çalışıyor vaziyetteydik. Yaşadığım şok birkaç saat geçmesine rağmen hala üzerimdeydi. Titremelerim geçmemişti henüz. Kimse oturduğu eve giremiyordu. Sığındığımız o yuvalarımız önümüzdeki birkaç ay boyunca kabus yeriydi bizim için. Çok geçmeden bölgeye yardım kamyonları gelmişti. Çadırlar kurulmuş, kış vakti çadırlarda konaklıyorduk. Okula bir dönem gidememiştik. Tüm o sevdiğim sınıf arkadaşlarımla okulda görüşemez olmuştuk. Çadırdan kurulan kentlerin arasında görüşmeye başlamıştık. Ortak alanlara yakılan ateşlerin etrafında toplanır, o korkunç otuz saniye içinde yaşadıklarımızı anlatırdık. 12 Kasım 1999 günü yaşayan herkes için hayat boyu unutamayacağı acı bir tecrübeydi.

Depremde ölen insanların anısına. . .

Tahsin ABALI
Selçuk Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

MARGUERITE DURAS ve YENİ ROMAN

Koca bir fakültenin küçük bir sınıfında Edebiyat ve Sanat dersini alıyorduk... Bir çift gözlüğün ardından Ahmet Gögercin şöyle dedi; "Bugün konumuz Marguerite Duras. Onu ya seversiniz ya da sevmezsiniz... Bir fikriniz yoksa da anlamamışsınız demektir." İşte o kuşluk vaktinde sıramda doğrulurken ne kadar ciddi bir konunun içinde olduğumu fark ettim... "Yirminci yüzyılın düşünce dünyasını etkileyen en önemli şey nedir?" diye sordu, hepimiz düşündük. "Teknoloji mi, savaşlar mı, kirlilik mi?" Hayır bunların hiçbirisi değil. Yirminci yüzyılın düşünce dünyasını etkileyen en önemli olay SİNEMA'ydı... Hepimiz durulduk. Artık bilgi sadece kitaplarda yazmıyor, apaçık karşımızda duruyor, hareket ediyor, gözümüzün içine bakıyordu! Marguerite Duras'da bundan etkilenmiş olacak ki kendi hayatını anlattığını L'Amant adlı eserinde sık sık "l'image" ifadesini kullanıyordu. Olayları sadece okumuyorduk; gözümüzde canlandırıyorduk, duyuyorduk. Yıllar sonra Marguerite Duras'a "Neden o Çinli ile birlikte oldunuz?" diye sorduklarında hiç çekinmeden "Büyük bir Limousine'i vardı..." diye cevap vermişti. Herhalde Asya'nın bir ucunda, Vietnam adlı kolonide yoksul bir ailenin on-beş buçuk yaşındaki kızı için daha cazip bir şey olamazdı. İşte kişisel gerçeğin romantik bir dille, sık sık kelime, ifade tekrarlarıyla gözümüzde canlandırmaya çalışılan anlatım tekniğine edebiyatta Yeni Roman diyoruz. Klasik edebiyatın, hatta sanatın sonuç odaklı anlayışı yirminci yüzyılın ortasında böyle terk ediliyordu. Aslında bir romanın nasıl biteceğine yazarı karar vermiyordu. Çünkü o verdiği hisler, hatırlattığı duygular gereği yaşayan bir varlıktı. Dil artık bir araç değil, amaçtı... Sınıftaki tek erkektim. Dersin bitiminde Ahmet Gögercin ile göz göze geldiğimizi hatırlıyorum. Sanki şöyle diyordu bakışları;

"Bir daha hiçbir derisi bu kadar dikkatli dinlemeyecekler..."

DOĞUKAN CANBAY

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

KADINLARA YÖNELİK ŞİDDET

Günümüzde her haber kanalında ya da gazetelerde hiç eksik olmayan ne yazık ki kadına şiddet haberleri yer almaktadır.

Kadına yönelik şiddet kültürel, coğrafi, dini, toplumsal ve ekonomik sınır tanımayan bir insan hakları ihlali olarak varlığını sürdüren dünyanın en büyük sorunlarından biridir. Dünya'da 1960'lardan itibaren, Türkiye'de ise 1980'li yılların sonunda kadına yönelik şiddet toplumların gündemine girmeye başlamış ve son 30 yılda en önemli insan hakları ihlalinin biri olarak sayılmıştır. Önemli toplumsal bir sorun olan kadına yönelik şiddet, kadını sadece fiziksel ve psikolojik olarak etkilemez, aynı zaman da hukuki, sosyal ve ekonomik statülerinin de gelişmesini engellemektedir.

Toplum içinde iyice yaygınlaşmış olan kadına şiddeti sadece fiziksel olarak algılamak yanlıştır. Fiziksel, psikolojik, cinsel ve ekonomik şiddet olarak türleri bulunmaktadır. Bilindiği gibi, fiziksel şiddet, kişinin bedensel olarak zarar görmesine hatta ölümüne yol açan eylemlerdir. Kadınları ikinci sınıf olarak görülmesi bu durumu daha da yaygınlaştırmıştır.

Halk arasında yaygın olarak bilinen "kadının karnından sıpayı, sırtından sopayı eksik etmemeli." deyişi bile durumun ne kadar içler acısı olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, fiziksel şiddet, yaş grubu, eğitim ve refah düzeyi açısından farklılık göstermektedir. Eğitim düzeyinin artması fiziksel şiddetin yaşanma yüzdesini azaltmaktadır.

Kadına şiddetin bir diğer boyutu da psikolojik şiddettir. Psikolojik şiddete duygusal, sözlü şiddette diyebiliriz. Kadının düşüncelerine önem vermemek, söz hakkı kullandırmamak, küçük düşürücü davranışlarda bulunmak, aşağılamak, tehdit etmek, korkutmak özgüvenini sarsmakta ve benliğini kaybetmesine neden olmaktadır. Bunun sonucunda ise kadın tek başına hareket edemeyen bir bireye dönüşmekte ve erkeğe muhtaç hale gelmektedir.

Cinsel şiddet hakkında konuşmak diğer şiddet türleri hakkında konuşmaktan daha zordur. Çünkü bu tür şiddet, konuşulması uygun görülmeyen bir türdür. Bu şiddete maruz kalan kadınların çoğu utanarak bu durumu saklamaktadır. Peki, Nedir bu cinsel şiddet? Evli olduğu kişi olsa bile kadını istemediği yerde, istemediği zamanda ve istemediği biçimde cinsel ilişkiye zorlamak, cinsel içerikli sözcükler söylemek, davranışlarda bulunmak cinsel şiddetin tanımı içerisinde-

Bu şiddeti uygulayan erkek, kadın üzerinde her hakka sahip olduğunu düşünür. Cinsel şiddetle, fiziksel şiddet iç içe yaşanmaktadır. Bunun aksinin söyleneceği durumlar ise yok denecek kadar azdır.

Ekonomik gücün kullanılarak kişinin maddi haklarının elinden alınmasına ekonomik şiddet denir. Ekonomik şiddet yalnızca eşler arasında olmamaktadır. Aile- akrabalık ilişkilerinde de yaşanabilmektedir. Örneğin, kadın olduğu için mirastan mahrum bırakılabilmektedir. Sahip olduğu malları erkek kontrol etmeye çalışmaktadır ya da kazandığı paraya el konulmaktadır. Ekonomik şiddeti sadece bunlarla örneklendirmek yanlış olur zira kadının iş hayatındaki eşitsizlikler, ayrımcılıklar da birer ekonomik şiddettir.

Peki, Neden kadınlara şiddet uygulanıyor? Bu şiddetin altında ne yatıyor? diye sordüğümüzda “erkeğin yetiştirilmesi” cevap olarak verilebilir. Ülkemizde hatta dünya’da erkekler kendilerini kadınlardan üstün görmektedir. Daha anne karnında bu ayrımcılık baş gösterir. Çocuk doğduktan itibaren erkekliğine vurgu yapılarak, sanki kadınlardan üstün bir varlıkmiş gibi büyütülür. Zamanla bu, çocuğun beyninde yer edinir ve bu yanlış bilgiyle büyür. Aslında bu durum, yüzyıllardan beri süregelen yanlış bir durumdur.

Kişinin, aile içerisinde şiddete maruz kalması, çocukluk çağlarında travmatik bir olay yaşamış olması da şiddet göstermesinin nedenlerinden biri olarak kabul edilebilir. Bu kişilerin merhamet ve acıma duyguları körelir. Bu yüzden şiddete daha meyilli olurlar. Ayrıca kadına yönelik şiddetin diğer nedenleri hatta en bilinen nedenleri kıskançlık, reddedilme, toplumda kabul görmediğini düşünmek ileri gelmektedir.

Nedeni ne olursa olsun kadına şiddet kabul edilemez bir suçtur. Bu davranışların önlenmesi gerekmektedir. Kadına yönelik şiddetin önlenmesinde öncelikle yapılması gereken bu sorunun var olduğunun kabul edilmesidir. Sonrasında ise aileye düşen rol çok önemlidir. Anne babalar erkek çocuklarına toplumda erkeklere biçilen role göre değil de eşitlikçi bir eğitim vermelidir. Ayrıca kadına yönelik şiddete karşı toplumun bilinçlenmesini, kadının da bir birey olduğunu kabul etmelerini sağlamak gerekmektedir. Burada devlete düşen görev de büyüktür. Bu ciddi sorunu ele almalı, gerekli politikaları üretmelidir. Ama her şeyin temeli en önemlidir. Ne demiş atalarımız, “ağaç yaşken eğilir.”

SümeYra AYDEMİR

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı 2.Sınıf

Bir çift gözün, ben yetilerinin telakki ettiğı kadarı ile doğmuş, geçmişte yarım bıraktığım soru işaretimden (bittabi nice soru işaretlerime) ve kıymetli üç noktalarımaya hoş geldiniz!

Hayal-i Fişekler...

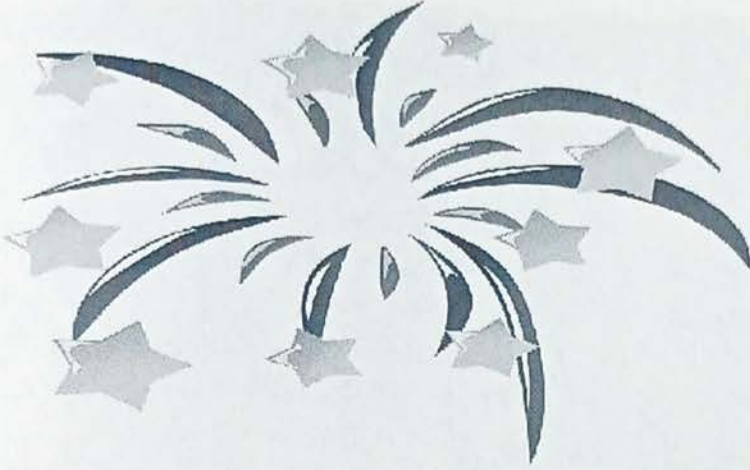
Bazen sabahları uyanmak için bile bir neden bulamadınız değil mi? Fakat uyanmış, "günaydın".

-İnanamıyorum o sivilce de ne öyle?

-KESTİİK!

Lütfen sahne dursun. Ketumluğumdan vazgeçiyor, izinle aynada ki odak noktasını değiştiriyorum. O minik şeyi fark ettiğine göre, görüyorsun...Ben dokunduğün zaman yüzündeki hafif acıyı gördüm buna binâen sen hissediyorsun...Lavaboya giderken açtığın müziğı dahi duyuyorum (-ki bunu bende yaparım) sen açtığına göre, duyuyorsun...Mermeritten yapılmış lavabonun üzerindeki lavanta sabununun havaya yaydığı kokuyu almış olmalısın ki, derin bir nefes aldın. Yüzüne çarptığın soğuk su hafiften bir titretti seni, en sevdiğin filmin simgesinin işenmiş olduğı havlun ile yüzünü sildin, başını aynaya doğru kaldırırken ve havlunun görevine son verdiğin an... Ah gaybana şey! Bırak şimdi onu, baksana satırlarıma birkaç dakikalık rutin eylemin bile kazandırdığı doluluğa.

-Ben zıvanadan çıktım, patlasın “Hayal-i Fişekler”.

*Çinliler, havai fişegın icadından yani 2000 yıl öncesinden bu yana, fişegın patlama seslerinin hayaletlerin ve kötü ruhları kovduğuna inanırlarmış...

Siz bugün hayalinize doğru alacağınız yola, belki de yaşadığınız hayalinizin devamı için gideceğiniz ortama aynada gördüğünüz minik bir sivilceden ötürü menfi düşüncelere büründünüz hatta abarttınız o gün evden çıkmadınız! Sivilce spesifik bir örnek. Fakat hiçbir hayalet ve kötü ruh hayaliniz için ilerlediğiniz yola yahut hayalinize kaldığınız yerden devam etmeye engel olmasın. Elzem yolda alınan mesafe veya yaşanan devam...Evden çıkmanız bu havai fişegın fitiline dokunan minik bir kıvılcım olacaktır! Hiç evden çıkmayanlar mı?

Siz patlamayı bekleyen yıldızlar¹, fitilinizi yakın, ancak o vakittir ki göğeyi yükseleceksiniz ve bundan mütevellit patlamanız ışık saçacak.

Alihan YILDIRIM
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı 1.Sınıf

¹ Havai fişek fitilinin içinde bulunan, kıvılcımın gökte parlattığı şey, yıldız.

PULP FICTION

Sadece 8,5 milyon dolar gibi komik bir rakamla çekilen Samuel L. Jackson'ın saçlarının olduğu bu film bana göre ve herkesçe kabul edilen en kùlt yapımlardan biridir. Filmin en ilgi çekici yanı kronolojik sıraya sahip olmaması. 7 bölümden oluşan yapımda hikâye karışık olarak veriyor ve film bittikten sonra parçaları biz birleştiriyoruz. Tabii ki de bunu Quentin Tarantino gibi az sayıda yönetmen başarabilir.

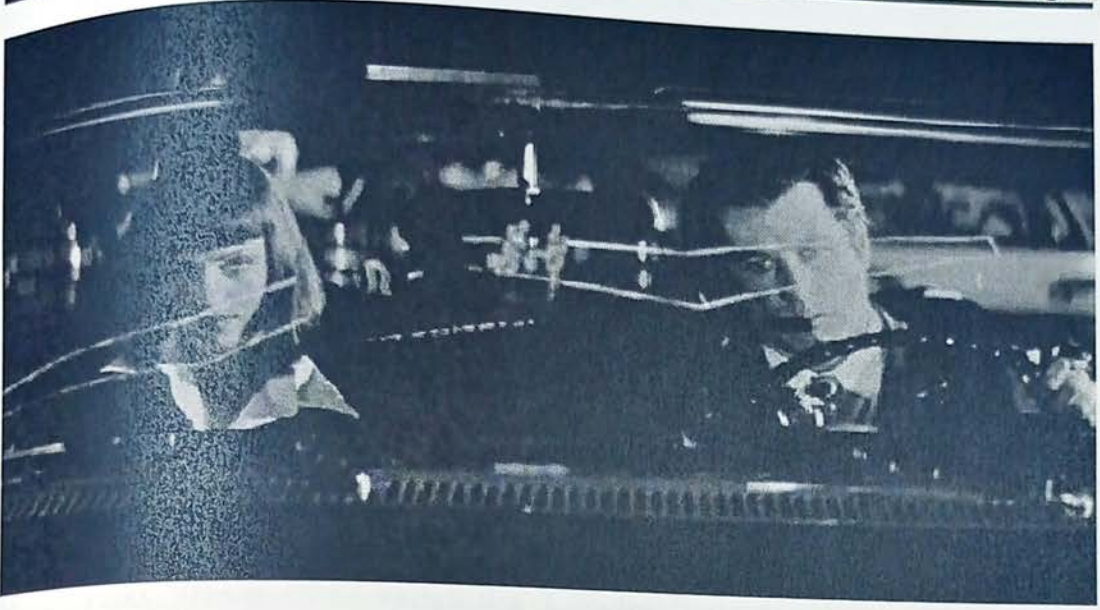
Senaryosu ile alışla gelmiş yapımlardan çok farklı olduğu için bununla ilgilide çok fazla ödùl ve övgü almıştır. Orjinlinde bir festival filmi olan ve birçok ödùl alan Pulp Fiction Akademi Ödüllerinde toplam 7 dalda aday gösterilen film sadece En İyi Özgün Senaryo Oscar'ını alabilmiştir.

Cast kısmında çoğu yapımda aynı oyuncularla çalışmayı seven Tarantino, John Travolta, Samuel L. Jackson, Uma Thurman ve Harvey Keitel gibi usta oyuncularını tercih etmiştir.

Konusuna gelecek olursak;

Ödùl avcısı Butch Coolidge şeytanla yaptığı bir anlaşmada ödemeyi durdurmaya karar verir. Honey Bunny ve Pumpkin, hayatlarına biraz hareket katmak isteyen genç ve birbirlerine aşık bir çift soyguncudur. Bu arada iki işi iyi bilen gangster, Vincent Vega ve Jules, günlük işlerinden biri olarak, patronlarına ödemeyi geciktiren birkaç sahtekâr genci vurmaya giderler.

Vincent patronun genç ve güzel karısına bebek bakıcılığı yapmakla da görevlendirilirken ortağı suç yaşamına son vermeye karar verir. Cesur bir boksör ise para karşılığı hile yapmayı reddederek şehirden kaçır. Kader bu aykırı tipleri muhteşem bir rastlantı sonucu bir araya getirecektir.

Yayın tarihi: 12 Mayıs 1994 (Cannes)

14 Ekim 1994 (ABD)

Yönetmen: Quentin Tarantino

Süre: 154 dakika

Ülke: ABD

Dil: İngilizce

Bütçe: \$8,5 milyon

Hasılat: \$213,9 milyon

IMDb: 8,9

Rotten Tomatoes: %94

Tahir ŞENTOSUN

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı 2. Sınıf

Kaynak: sinemalar.com

İZMİRLİ DARIO

Bu yazımda sizlere yahudi asıllı Türk gitarist, sinema oyuncusu asıl adı David Arugete olan İzmir aşığı Dario Moreno'nun hayatından bahsedeceğim. Dario Moreno 3 Nisan 1921 yılında Aydın'da doğdu. Tren istasyonunda şimendifer işçisi olarak çalışan babasının bir kaza kurşunuyla vurulup öldürülmesinden sonra küçük yaşta yetim kaldı. Aydın'daki evleri bir yangında kül olduktan sonra annesi Roza Hanım diğer oğlu Avra ve Moreno ile İzmir'e yerleşti. İzmir'de önce Tilkilik, daha sonra Karantina semtinde, Tarihi Asansör'e gidilen, adının verildiği Dario Moreno Sokağı'ndaki evde yaşadı. Moreno, annesi Madam Roza tarafından geçim sıkıntısından dolayı yetimhaneye bırakıldı. 4 yaşına kadar yetimhanede kalan Moreno daha sonra Yahudi İlkokulunu bitirdi. Annesi sonraları başkasıyla evlenip İsrail'e gitti.

Gençlik yıllarında pek çok farklı işte çalıştı. Çalıştığı yıllarda kendini yetiştirdi ve İzmir Kardıçalı İşhanı'nda yanında getir götür işlerinde çalıştığı İzmir'in ünlü avukatlarından birinin katipliğine yükseldi. Ayrıca geceleri Milli Kütüphane'ye gidip Fransızca çalışıyordu. Yine bu sıralarda başlayan gitar merakını eline geçen bir gitar aracılığı ile Bahribaba Parkı'nda geliştirdi. Aynı dönemlerde Bar-Mitsvah törenlerinde şarkı söylemeye başladı.

Moreno askerliğini II.Dünya Savaşı sırasında piyade olarak Akhisar Ordu evi'nde gerçekleştirdi. Burada caz orkestrasında solistlik yaptı ve yine Konya ile Adana'daki askeri yerlerde sahneye çıktı. Dario Moreno ilk konserini Konak vapur iskelesinin üzerindeki gazonoda verdi. Askerlik sonrası bir süre İstanbul Fenerbahçe'deki Belvu Gazinosu'nda sahne aldı. Daha sonra yine sahne almak üzere iki gün için gittiği Ankara'da iki yıl kaldı. Ankara'da kaldığı dönemde Dario'nun oda arkadaşı Orhan Veli idi. İstanbul'a döndükten sonra Fritz Kerten'in orkestrasına solist olarak girdi. İstanbul'da bir yıl çalıştıktan sonra 1946 yılında Atina'ya gitti ve kısa bir süre kaldı. Burada çalışırken Paris'te bulunan bir menajerle iletişim kurdu ve böylece Paris yolculuğu başladı. Dario burada ilk olarak Perto Del Sol Müzikholü'nde sahneye çıktı ancak Pariste'ki ilk yılları başarısızlıkla geçti. Almanya'daki Amerikan askeri kulüplerinde bir müddet şarkı söyledikten sonra Fransa'da ilk defa "Jezabel" şarkısı ile olağanüstü bir başarı elde etmeye başladı. Daha sonra Cannes'da bulunan Palm Beach Oteli'nde şarkı söyleyen Moreno seslendirdiği "Adieu Lisbon" ve "Cou courou Cou Cou" isimli kalipsolar ile ününü pekiştirdi.

Sezen Cumhuri Önal ve Fecri Ebcioğlu, Moreno'nun şarkılarına Türkçe söz yazmışlardır. Moreno, Jacques Brel'in yazıp sahneye koyduğu ve başrolde oynadığı L'Homme de la Mancha adlı müzikal eserde Sancho Pancho rolünü üstlendi. Dario Moreno ayrıca 32 filmde rol aldı.

Onu fanatik bir İzmir'li ve bu toprakların insanı yapan en ilginç hareketlerinden birini 1968 yılında Paris'te düzenlenen Latin Amerika Şarkıları Festivali'nde yaptı. Fransa adına yarıştırlıp 1. Seçildiğinde göklere Fransız bayrağı çekilirken, müdahale edip göğsünden Türk bayrağı çıkarmış "Ben Türk'üm ve İzmir'liyim." demiştir.

Yedi dili gayet iyi konuşan Dario Moreno ; Fransızca , Türkçe , İtalyanca , İspanyolca (Ladino) dillerinde birbirinden güzel şarkılara harika sesi ile hayat vermiştir. "İstanbul'un kızları, Canım İzmir,

Deniz ve Mehtap , Yavaş Yavaş , Hatıralar Hayal Oldu, Her Akşam sarhoş" gibi eserleri seslendirmiştir ve şarkıları bir çok filmde kullanılmıştır.

Dario Moreno 1 Aralık 1968 günü Paris'e gitmek üzere Yeşilköy Hava Alanı'na gitme hazırlığında bulunurken İstanbul Hilton Oteli'nde geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetmiştir. İstanbul'da vefat eden Dario Moreno öldüğünde İzmir'de gömülmesini vasiyet etmiş ve İzmir'e olan sevgisini şu şekilde dile getirmiştir 'Beni unutmasınlar İzmir'in kucağında yaşayacağım'. Fakat İzmir'den İsrail'e yerleşmiş olan annesi Madam Roza, oğlu Dario Moreno'yu gömülmek üzere İsrail'deki Telaviv/Holon kenti mezarlığına götürmüş ve Moreno orada toprağa verilmiştir.

Dario Moreno Türkiye Cumhuriyeti'ne ait pasaportunu , Avrupa'da mesleğinin zirvesindeyken bile değiştirmeyen, ömrü boyunca hep İzmir'li Dario olarak kendini tanıtan örnek bir vatandaş olarak yerini tarih sayfalarına yazdırmıştır.

KAYNAKLAR:

-dariomoreno.org

-www.biyografi.info

-www.biyografya.com

Senem OKUMUŞ

Selçuk Üniversitesi

Fransız Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

Orhan Veli, sonuncu aşkı Nahit Hanım'la bir sonbahar sabahında, Boğaziçi Vapuru'nda tanışır. Nahit Hanım'ın Zeynep Oral ile yaptığı röportajda Orhan Veli hakkında anlattıkları:

Mahsundu

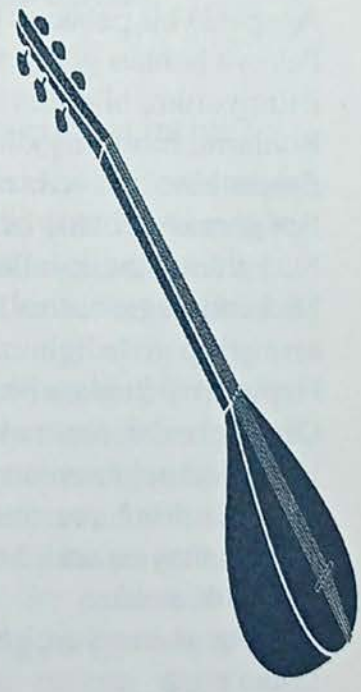
“O’nu tek kelimeyle anlatmaya çalışsam, hüznüydü derim. Hüznüydü... Mahzundu... Neden? Bence... Tabii başkasına, başkalarına göre başka türlü olabilir. Ama bana soruyorsunuz. Onun için bana göre, benim düşündüğümü söylemek zorundayım. Yapısından geliyordu bu hüznü... Her şeyi ama, her şeyi içine atmasından... Fiziğinden... Öfkesini bile içine atardı. Sıkıntılarını da... Hüznüydü. Ve sessizliğe gömülürdü. Konuşmazdı. Sıkıldığında, üzüldüğünde konuşmazdı. Şimdi gelirim, der; kalkar gider, ya yarım saat sonra, ya üç gün sonra gelirdi. Örneğin, Mahzun Durmak şiiri, O’nun tavrına çok uygun bir şiirdir.”

**“Sevdiğim insanlara
Kızabilirdim,
Eğer sevmek bana
Mahzun durmayı
Öğretmeseydi.”**

Yayın Kurulu

İki Keklik Türküsü

Balıkesir'e bağlı Edremit ilçesinin, Güre köyünün halkından kahveci Mehmet şevket efendinin karısı şöhret hanım tarafından oğluna yazılmış bir türküdür. Şöhret hanım, zamanın zenginlerinden olduğu için zeytin toplamaya giderken cam topuklu ve rügan ayakkabılar giyermiş, elbiseleri de oldukça güzel ve diğer köylülerden farklıymış, oğulları Zekeriya Sarıkamış'a Enver Paşa komutasında askerliğini yapmaya gitmiştir. Bu sırada ortam karlı olduğu için yol almak amaçlı karları teperlermiş. Zekeriya, kar teperlerken kar kuyusuna düşüp şehit olmuştur. Şöhret hanımda ovada kekliklerle söyleşirken bu kötü haberi almıştır. Keklikler öterken şöhret hanımda oğlunun acısı ile bu türküyü yazmıştır.

İki keklik bir kayada ötüyor
Ötmede keklik derdim bana yetiyor
Aman aman yetiyo
Annesine karada haber gidiyor
Yazması onaylı kundurası boyalı
Yar benim aman aman yar benim
Uzunda geceler yar boynuma
Sar benim aman aman sar benim
İki keklik bir dereden su iç
Dertlide keklik dertsizlere dert açar
Aman aman dert açar
Buna yanık sevdâ derler tez gec
Yazması onaylı kundurası boyalı
Yar benim aman aman yar benim
Uzunda geceler yar boynuma
Yar benim aman aman yar benim

Yöresi: *Balıkesir*

Kaynak kişi: Mustafa Sarı
Derleyen ve notaya alan : Muzaffer Sarısözen

SESSİZ

Ruhumun sindiği bu kainat
Birgün başkasına ev olur mu
Açar mı kapılarını gökyüzüne,
Bastırır mı içindeki hayalet yangını
Saçar mı küllerini etrafa
Duyar mı sessizliğinde yankılanan,
Nefesimle çarpışan kelimeleri
Gökkuşağından bir parça bize de verir mi?
Bir çiçek gibi topraktan yeşerip güneşle dönmemize ya da
Arkamızda saklanan gecenin sessizliğini ayın gölgesi ile doldurabilir miyiz?
Bedeniyle ruhunu başkasının evine hapsedmiş bir kadına özgürlüğünü verir mi?
Kızının mezarı başında taşla dayanıp soluklanan bananın kelimelerinin bulutlar-
dan dökülmesine izin verir mi?
Ayağında bir pabucu olmadan sokakta kalan çocuğun umudunu geri verir mi?
Peki ya bunları görüp sessiz kalanların vicdanını konuşturabilir mi?
Bilmiyorum, bildiğim tek şey
Ruhlarını bastırmış gün yüzü göstermeyen insanların artık burası
Burası bize izin verir mi bilemem ama
Biz görmek için hiç izin vermedik kendimize
Ne yürüdüğümüz yollarda taşlarla bütünleşen gölgelerimize
Ne de toprağın ardına hapsettiğimiz, duymaktan kaçtığımız üstüne kum taneleri
serpiştirip gizlediğimiz gerçekliğimize
Hapsettik betonlara benliğimizi
Olanlar ondan sonra oldu zaten
Biz kainatın güneşini söndürdük
O da bizim ruhumuzun kanadını kırdı
Yeraltı dünyası artık burası
Karanlık, sessiz
Bakıpta göremeyen, görse de anlamayan, anlasa da duymazlıktan gelenlerin
taştan yüzü
Hala insanlıktan kalan şey nedir diye soracak olursan eğer sadece kocamanan
bir;
Hiçlik...

Elanur Cezlan
İngilizce Öğretmeni
İstanbul

Mesela Yani

Bir ses var kafamın içindeki şeytan üçgeninde, bir rüzgâr fısıltısı, düşsel bir uğultu. Kayıtsız kaldıkça daha da derinden gelen bir ses. Ne zaman kendimi yalnız hissetsem, değildim. İçten içe biliyordum bunu. Benim gibi hisseden, hissetmiş ve hissedecek olanlar vardı.

*Merakla başladı her şey,
ilk adımları her atışın sebebi
ve o adımla son buldu merak.
Yola varıldı diye yol bitmedi.
Durmadı insan;
Yürüdü, koştu, yazdı, çizdi
inşa etti kendine yeni yollar.
Keşfedildiğindeyse dünya,
yeni dünyalar aradı ve buldu.
Bulduğunda, kendini kendi dünyasına kapatıp durdu.
Kayboldu yarattığı gerçeklikte.
Adını unuttu.*

Kendi yarattığın gerçeklikte kendine gelmeye çalıştın mı hiç?

Ben geledim, merhaba, sadece ben. Bu kadar sadece miyiz ki? Sadecesi olur mu varlığın? Bu denli yalnız. Daha fazlasıyken bile, bile bile sığıyoruz kalıbına kelimenin. Saçmalamak daima belirli bir esneklik doğuruyor. Sıradanlığın kamuflajı, tuhafliklara da doğal bir görünüm kazandırıyor.

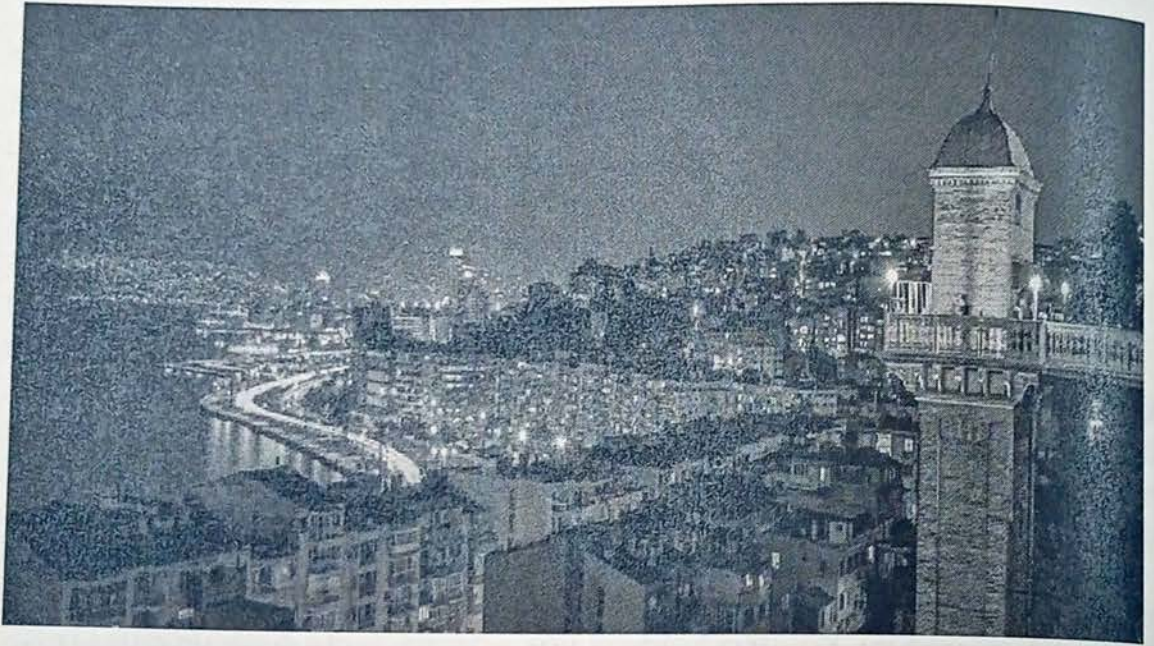
Herkes biraz biraz ölmek istiyor. Hayat, maliyetleri karşılamayan bir iş ancak bu beden içinde müebbet mahkûmiyetimi artık işleme koymam gerekiyor. Kayıtsız kalarak yok edemediğim sese ulaştığımda masalsı bir yumuşaklık hissediyorum. Bu hayatta her şey belli dozda alınmalı. Dakikalar süren bir beş saniye boyunca baş başa kalıyoruz, zaman mide bulandırıcı bir yavaşlık içinde ilerliyor. Bir anlık bile olsa yitip gitmek istiyorum, hiçliğin göz kamaştırıcı notaları beni boşluğa çekiyor. "İnsan bir an önce kargaşasını, kendine anlam veren bir düzene çevirmese, yıldız doğurtmazsa, karanlığında yok olacaktır." Diyor Nietzsche.

Olur ya... Ya olmazsa.

Emre Ceylan
Selçuk Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf
31

TARİHİ ASANSÖR

Ege'nin incisi, insanlık tarihinin 8-9 bin yılına tanıklık eden İzmir, geçmişte Hitit, Lidya, Pers, Roma, Bizans ve Osmanlı gibi birçok medeniyetlere ev sahipliği yapmıştır. İzmir hem tarihi eserleri hem de turistik gezi noktalarıyla turizm sektörü için çok önemli bir kenttir. İzmir deyince akla ilk gelen yerlerden birisi de hiç kuşkusuz Tarihi Asansördür. Ülkemizin tek sokak asansörü olup, günümüzde, nostaljik şarkılar eşliğinde ulaşım ve sosyal eğlence amacıyla kullanılmaktadır. Güzel havalarda güneşin batışını ve İzmir'in muhteşem manzarasını buradan seyretmek, çok keyiflidir.

Musevilerin yoğun olarak yaşadığı Mithatpaşa caddesi ile Halil Rıfat Paşa caddesi arasındaki 155 basamaklı olan ve taşlarının rengi nedeniyle "Karataş Merdivenleri" adı verilen sokak merdiveni ile sağlanan ulaşımı kolaylaştırmak için 1907 yılında Musevi iş adamı Nissim Levy tarafından kule yapı tekniği ile inşa ettirilmiştir. Merdivenlere, museviler ise Devidas Merdivenleri adını vermişlerdir.

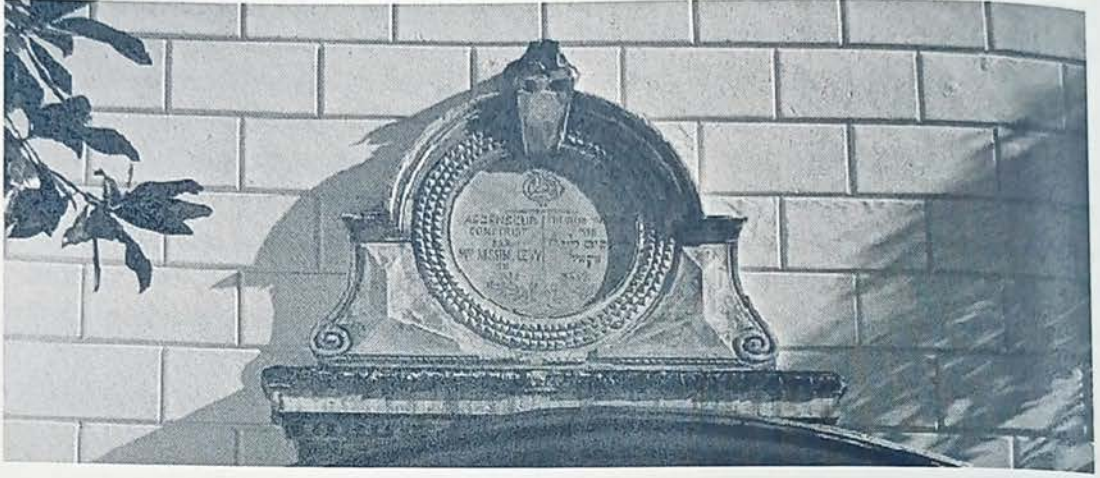
Devidas Ailesi'nin büyüğü bir gün merdivenlerden düşerek ayağını kırar. Merdivenlerin indiğı noktada ise aile dostları Nissim Levy oturmaktadır. Bu olaydan sonra Nissim Levy'nin hem arkadaşının hayatını kolaylaştırmak, hem de hasta ve yaşlıların iki yerleşim arasındaki yaya ulaşımını kolaylaştırmak amacıyla asansörü yaptırmaya karar verdiğı söylenir.

İtalya ve Fransa'dan gelen mühendisler ve Marsilya'dan gelen tuğlalarla asansörü kule tekniğı ile yaptırmıştır. İlk yapıldığı yıllarda buhar ve su gücüyle çalışan asansörde, kullanılan ilk hidrolik sistem 1867 yılında Uluslararası Paris sergisi için Fransız mühendis Edoux tarafından yapılmış, sonradan elektrikle çalışır hale getirilmiştir. 1930 larda şimdi otopark olan alt katı kumarhane, üst katı sinema olarak kullanılmış bir dönem de bir spor kulübünün merkezi olarak kullanılmıştır.

1983 yılında sahibi Ayla ÖKMEN tarafından belediyeye bağışlanan yapı, 1985 yılında restore edilerek, 1992 yılında dönemin belediye başkanı Ahmet PİRİŞTİNAN'ın katkılarıyla bugünkü halini almıştır.

Asansörün giriş kapısı üzerinde bulunan kitabesin de hem İbranice hem de Fransızca “ Asansör 1907 yılında Nissim Levy tarafından inşa ettirilmiştir” ibaresine yer verilmiştir.

Karataş semtinde bulunan ve Nissim Levy'e ait bir yazlık ev ise şimdi Doğum Hastanesi binası olarak kullanılmaktadır.

İzmir'i çok seven ve İzmirliilerin büyük beğenisini kazanan söz yazarı, besteci, müzisyen Dario Moreno'da Asansör Sokağı Çıkmazında Yunan Sakız (Chios) adası mimarisiyle inşa edilmiş evlerden birinde büyümüştür. Onun anısına bu sokağın ismi “Dario Moreno Sokağı” olarak değiştirilmiştir.

Aslı BACAKSIZ
Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı 4.Sınıf

AKŞAM MÛSİKÎSİ

Kandilli'de, eski bahçelerde,
Akşam kapanınca perde perde,
Bir hatıra zevki var kederde.

Artık ne gelen, ne beklenen var;
Tenha yolun ortasında rüzgâr
Teşrin yapraklarıyla oynar.

Gittikçe derinleşir saatler,
Rikkatle, yavaş yavaş ve yer yer
Sessizlik daima ilerler.

Ürperme verir hayâle sık sık,
Hep bir kapıdan giren karanlık,
Çok belli ayak sesinden artık.

Gözlerden uzaklaşınca dünya
Bin bir geceden birinde gûya
Başlar rü'yâ içinde rüyâ.

Yahya Kemal BEYATLI
(1884- 1958)

MUSIQUE NOCTURNE

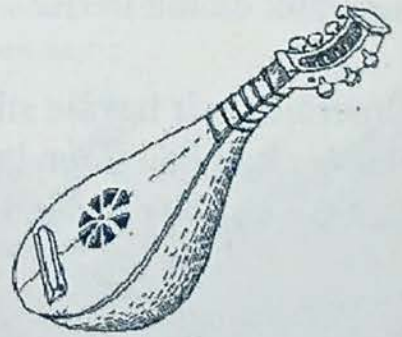
A Kandilli, dans les jardins d'antan,
Lorsque la nuit se ferme par un voile
Il existe une joie de souvenir dans le chagrin.

Il n'existe plus celui qui vient, qui attend ;
Le vent joue avec les feuilles d'automne
Juste au milieu d'un chemin lointain

Les heures deviennent plus profondes
A quelque part, avec une finesse de la paresse
Le silence s'avance sans cesse.

L'obscurité pénètre du même couloir
Elle fait frémir souvent la rêverie
Elle s'avère de la voix de ses pas

Quand le monde s'éloigne des yeux
Dans l'une des mille et une nuits
Un songe se déclenche dans un songe.

Yahya Kemal Beyath
(1884- 1958)

Traduit par Galip BALDIRAN

HESAPLI VE KALİTELİ BASKI BURADA!

info@aybildijital.com

Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Aktif İş Merkezi
No: 30/A Selçuklu / KONYA

T: 0332 350 21 71 F: 0332 350 71 21
Gsm: 0507 617 04 78
www.aybildijital.com

- Grafik Tasarım
- Broşür - Katalog
- Kartvizit
- Cepli Dosya
- Antetli Kağıt
- Kupa - Tişört - Şapka
- Plaket
- Bez Çanta
- Davetiye
- Sempozyum - Kongre Baskı ve Organizasyonu
- Yayın Dosyası Çoğaltma (Profesörlük ve Doçentlik vs.)
- Tez Basımı ve Cilt
- Siyah-Beyaz ve Renkli Fotokopi
- A0 Plan Kopya
- Büyük Ebat Renkli Tarama
- Fuar Standı - Rollup
- Fotoblok
- Laminasyon

ÇITAYI YÜKSELTTİK

Ricoh C9100 ile Alışkanlıkları Değiştirme Zamanı

33x70 cm

1200x4800 dpi

400 gr çift yön baskı imkanı

DAHA HIZLI, ÇOK HESAPLI

Hayallerinize Kanat Açın!

15+ 1000 6
ÜLKE OKUL DİL

15'den Fazla Ülkede Yurt Dışı Eğitim Programları, 1000'in Üzerinde Okul ve 6 Farklı Dil Eğitimi ile Yabancı Dil Öğrenirken Mümkün Olan En İyi Deneyimi Yaşayın.

Language MASTER

Dil Okulları & Yurtdışı Eğitim Danışmanlığı

Kampüs Şube
Selçuk Üniversitesi Kampüsü
Gökkuşluğu AVM

•www.languagemaster.com.tr

Meram Şube
Armağan Mah.
Yenice Sk No:1/1 Meram

•info@languagemaster.com.tr

T:0332 323 02 02 F:0332 323 02 03

Adım.

Selçuk Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

@adimkultursanat

SAYI 51

☞ kahva1517

☞ hayalhanecafe

☞ cafemiaofficial

☞ miaburger42

Bir sonraki sayıda siz de bu sayfada
yer almak istiyorsanız, instagram
adresimizi ziyaret ediniz.

☞ adimkultursanat

☞ bariskrell

☞ kampusgocoffeeteasnack

☞ susamsokagicafe

Bosnamm.com
Türkiye'nin En Büyük Öğrenci Mahallesi

☞ bosnammsosyal

Adım.

Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Alihan YILDIRIM

Yayın Yönetmeni
Alihan YILDIRIM

Yayın Koordinatörü
Hüseyin Çağatay KOÇ

Yayın Kurulu
Esra Nur AYDEMİR
Merve TUNCAY
Ayşenur GÜÇLÜ

Dizgi
Hüseyin Çağatay KOÇ
Hilal ÇAKIRMELİKOĞLU

Kurumsal İletişim
S.Ü Halkla
İlişkiler Topluluğu

Kapak Tasarım
Arzu CİRİT

Yazışma Adresi

Selçuk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adim.dergi@hotmail.com

 adimkultursanat

Adım Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi Sosyal Medya Sponsoru

Bosnamm.com

Türkiye'nin En Büyük Öğrenci Mahalləsi

Her hakkı Saklıdır.

Derginin izni olmadan hiçbir yazı başka bir yerde yayınlanamaz.

Alınan yazılar yayınlanmasa bile iade edilemez.

Yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

KONYA-MART-2019

İçindekiler

Editörden - Alihan YILDIRIM.....	3
Kendimce - Ezgi ERDİNÇ.....	4
Yaklaşık 300 metre yükseklikten yeni bir güne merhaba - Halit Mevlana KAFADAR.....	5
Pek Kıymetli Akil Okurlarımız - Merve TUNCAY.....	6
Hayata Pençe Vuran Kartallar - Sabri DENİZ.....	9
Üçüncü Şahsın Şiiri / Poème de la Troisième Personne Atilla İLHAN - Traudit par Serap SAYIT.....	12
Androjen Yapıya Bakış Açısı - Betül KILIÇ.....	13
Büyük Sahne - Selen MUTLU.....	16
Psikolojik Adım - Esra Nur AYDEMİR.....	18
Umutlu Adımlar - Alihan YILDIRIM.....	20
Balkan Geleneği Martanička - Yayın Kurulu.....	22
Le Lieu De Boileau Au Classicisme - Doğukan CANBAY.....	24
Masumiyet - Tahir ŞENTOSUN.....	26
“Goriot Baba” ve “Kral Lear” Arasındaki İlişki Üzerine - Yasin TULUM.....	28
Yöresel Adım - Yayın Kurulu.....	30
Sultan / Sultan Cahit ZARİFOĞLU - Traduit par Kıymet AVCI.....	32
Dostum Karadeniz - Hilal ÇAKIRMELİKOĞLU.....	33
Memento Mori-Memento Vivere - Ayşenur GÜÇLÜ.....	34
LA ROCHEFOUCAULD - Müsebbiye Nur ÖZCAN.....	36
Tıp Bayramı - Yayın Kurulu.....	37
18 Mart Çanakkale Zaferi - Yayın Kurulu.....	38
Bir Titrek Damla / Une Goutte Fremissante Ahmet Muhip DRANAS - Traudit par Galip BALDIRAN.....	39

Editör -den

51. Sayımızda sizleri;

Edebiyatın estetiği, Kültürün duyuş ve düşünüş birliği içerisinde, sanatımızın d şavurmuş somut biçiminde hassasiyetle selamlıyoruz...

Bizler "Adım."larımızın kalemini tutanlar olarak, insanlık tarihinin perdesini araladığımızda, sinemanın, telefonun icadından, ilk uzay gemisinin aya inişini tutunda Boğaz içi köprüsünün temelini atılmasına ve Gazi Mustafa Kemal Atatürk' n İstanbul'un fahri hemşerisi oluşuna, kadınların kıymetli gününe, dünyada Tıp Bayramı kutlayan tek ülke oluşumuza ve Çanakkale Zaferimiz gibi büyük adımlara denk geldik...

Atılmış adımların, atılan ve atılacak olan her "Adım'ı" muhtevayla işlediğimiz satırları sizlerle paylaşmaktan büyük haz duyuyor, keyifli okumalar diliyoruz...

Ve unutmayın!

Her harf büyük bir "Adım"dır.

KENDİMCE...

Doğru zamanda doğmayı beceremedim,
Doğru yerde de değildim çoğu zaman.
Bir aşığın sigara dumanı
Boğaz'a nazır bir meyhanede
Rakı şişesinde balık da olmadım.
Peçete köşesine karalanmış
Yürekli bir mısra da bulamadım.
Tatmadım hiç kaybedilme korkusunu,
Kaybetmekteydi işim gücüm.
Terk etmedim hiçbir zaman, hiçbir yeri.
Gitmeyi öğrenmedim ayrılıklardan
Paylaşacak kadar sevmedim yalnızlığımı...
Yakacak bir şehri baştan sona
Cesur da değildim deli de.
Aldatmadım hiç hayatımda kendimi,
Bir anlık sevmelerim dışında, başkalarını da...
Aldatılmanın dibinde yaşadım.
Bir anlık sevişmelerin
Unuttuğu, yıprattığını, yıktığıydım...
Karanlığı da gördüm mehtabı da
Başka başka memleketleri de...
Yüreğim hep deniz kenarında çakılıydı.
Biraz orman çıplaklığı, güneş ıssızlığı,
Milyonlarca insan yalnızlığı...
Rakı masalarında anılan biri olmadım.
Bu saatten sonra olur muyum?
Aşkı bulursam bir ihtimal..
Hiç içmeden sarhoş da oldum
Zil zurna sarhoşken unutamadım da...

Vazgeçtiklerine dönmedim geri,
Tilki de değilim kürkçü dükkânı da...
Posta kutum dolup taşmadı mektuplarla,
Çok arkadaşım olmadı
Çat kapı gelen.
Birkaç dostla,
Birkaç mısrayla idare ettim hep.
Adına şiirler yazılan bir kadın olmadım.
Bir şaire aşık da...
Bazen yapayalnız dolaştım sokaklarda
Bir çocuğun mavi gözlerinde kayboldum.
Bazense hep birlikte söylenen bir şarkının
Yüreklere işlenen ezgisinde...
Sözün bittiği yerdeydim yanlış zamanlarda,
Yanlış işler de yaptım.
İlçkiyi daha çocukluğumda öğrendim
Sohbeti bitmeyen masalarda.
Sigarayı eski bir dosttan
Çıkamaz bir sokakta...
Kırpiklerim sislenene kadar dumandım...
Kumar da oynadım her şeyimi koyarak ortaya
Kazanmama ihtimalim yanı başımda otururken hem de
Deniz kenarında batırdım genellikle güneşi
Ayuçlarımda hiçbir şey yokken...
Yıldızları da ilk kez o zaman seyrettim
Dalgalar kıyılarla usulca öpüşürken...

Ezgi ERDİNÇ
İstanbul Üniversitesi
Hukuk 4.Sınıf

Yaklaşık 300 metre yükseklikten yeni bir güne merhaba...

Çocukluğumdan beri süre gelen Fransa'ya olan merakım ve Fransızca'yı öğrenme isteği beni önce Paris ile ardından Fransız Dil ve Edebiyatıyla tanıştırdı. 2015 yazının Haziran ayında hayalimi, mimarisini Georges-Eugène Haussmann'a borçlu olduğu Paris'in tarih kokulu sokaklarından geçerken gerçekleştirdim. Öyle ki; ne kadar yorgun olsanız bile, Eyfel kulesinin altından Champs-Élysées (şanzelize) caddesindeki Zafer Takı'na, Opera binasından, Louvre Müzesi'ne yürüdüğümde kaybolmanın bu denli keyif verdiğini düşünmemiştim. Dünyanın en çok turist çeken başkentlerinden biri olan bu şehirde günün yorgunluğunu atmak için şehir boyunca uzanan Seine Nehri'nin kenarında kısa bir mola verip usuleca akan nehri seyre dalmak benim için yeterli oldu. Saymakla bitiremeyeceğimiz Paris'in o tarihi yapılarını doyusya görmek için bir gün yetmiyor haliyle. Latin mahallesinde bulunan Pantheon, Bastille Meydanı ve gotik mimarisinin en önemli eserlerinden olan, adını Meryem Ana'dan alan Notre-Dame (nötre dam) katedrali arasında bir üçgen çizerek turuma devam ederken Fransızları ve onların kültürlerini yakından tanıma fırsatı buldum, yol sormak için

durdurduğum birkaç 'Parisien' (Parisli) acelelerine rağmen samimiyetle sizi selamlayıp yardımcı olmaktan çekinmiyorlar. Öğle vakti, çalışmaya ara verdikleri zaman bir cafede oturup bir şeyler yiyip, yorgunluk kahvesi içme keyfinden ödün vermiyorlar. Dolup taşan kafelerdeki çatal bıçak sesleri insanın kulağına adeta bir müzik gibi geliyor. Kahvaltı kültürümüz pek uyuşmasa da bu benim için sorun olmadı, zira kahvaltıya vakit ayırıp Eyfel kulesinin en tepesine çıkmak için sabahın erken saatlerinde dumanı üstünde tüten bir kruvasan ve sert bir kahve eşliğinde sıraya girmek çok daha keyifliydi. Yaklaşık 300 metre yükseklikten yeni bir güne merhaba diyen bu şehri seyretmekse ruhumu doyurmama yetti. Hava karardıktan sonra her saat başı ışıltılı olan kuleyi izlemek için en güzel adreslerden birisi ise Ressamlar Tepesi oldu benim için... Nihayetinde hangi köşesinde olursanız olun, her açıdan insana sunduğu eşsiz seyir keyfiyle "Paris" en keyifli seyahatlerimden biriydi.

Başka bir ülke "Adım." larım da görüşmek dileğiyle

Halit Mevlana KAFADAR
Fransız Dili ve Edebiyatı

Au-revoir...

2.Sınıf

5

Pek kıymetli âkil okurlarımız;

Yorulmuş gözüküyor herkes, dinlendirmiyor mu serçelerin uçuşu ruhlarını acaba? Fazlasını mı istiyorlar sahiden?

-Peki ya kimden?

Nedir bu kadar üzen?

Daha dünyaya gelmeden katledilmek mi istendiler onları dünyaya getirecek olan tarafından? Zannetmiyorum zira öyle bir durumda savaşmayı bilirlerdi.

Peki ne oldu zorunlu sevgi kaynakları ilk andan itibaren istifa hakkını mı kullandı?

Zannetmiyorum zira böyle bir durumda hissetme kabiliyetlerini yitirirlerdi.

Ne oldu, çocuk olmayı öğrenmeye fırsat bulamayacak bir hızla mı, gerçek kötülerle yüzleştiler?

Sanmam aksi takdirde hata yapabilme hakları olduğunu kanıksamazlardı bu denli.

NE OLDU... Çocuk yaşta, bir canavarın hem eşcinsel hem pedofili olarak tanımlanabileceğini mi öğrendiler? İhtimal dahilinde değil çünkü sevgi göstermek için kalkan ellerden dahi istemsizce tiksindir gibi gözüküyorlar.

Merakımı gereksiz yere fazla meşgul ediyor bu soru, neden bu kadar mutsuz bu insanlar, neden bu kadar yorgun?

Hayatta kalmak için değil de hayatlarını istedikleri detayların dahilinde yaşamak için verdikleri savaştan mağlup mu ayrılmışlar?

Affınıza sığınarak söylüyorum ama bu ne çeşit bir şımarıklık? Bu nasıl bir lüks düşkünü zengin züppe alışkanlığı da herkes edinip mutsuz gözükme çabası içinde?

“Bizden insanlara bir çok anı kaldı, gülüşler kaldı, sözler kaldı. Bunu bilmek bana hoşnutluk veriyor.”

Gözünü doldurup gezenlerin yüzsüzlüğünün inandırıcı olabileceği ihtimaline inandıkları için mi bu ajitasyon yarışı?

Karşımda o veya bu şekilde nefes alabiliyorsa bir insan, bu hayatta kalabilmeye muvaffak olmuş demektir . Sonrası bir şekilde halledilir .

Yeter ki hayatta olduklarının farkına varsınlar.

Yeter ki sonucu iyi veya kötü ne olursa olsun hâlâ bir şeyler yapma fırsatına sahip olduklarını bilsinler.

Fakat pek kıymetli âkil okur bu insanların tarafımca gizemini ustalıklı koruyan dertleri ne kadar amansız bir dert ise hepsi 5 dakikadan uzun süre mutlu kalamıyor.

Seyrettim, uzun uzun seyrettim, her şeye sahipler, güzel bir yüz, güzel pahalı kıyafetler, iyi bir eğitim imkanı, kendilerini seven ebeveynler, genel olarak iyi bir fizyolojik sağlık, iyi insan ilişkileri vs...

Sonra belki sorun budur dedim,

Başta bu fikri üreten zihnime dahi saçma geldi bir insanın her şeye sahip olduğu için dertleniyor olabileceği fakat belki onlarda bu kronik olmaya aday derdin kaynağını bilmiyorlardır.

İnsan doğduğu andan itibaren bir şeyleri anlamlandırmaya başlar, renk görür onu tanımlar, elini kesen bir cisim görür onu tehlikeli olarak anlamlandırır, her şeyi merak eder ve sonucunda hepsini bir şey ile anlamlandırır zira soru sorma kabiliyeti bir budalaya eşdeğer olsa dahi etrafta bu kabiliyete ihtiyaç duymayacak kadar öğrenilmemiş şey vardır.

Biraz büyüüp mektebe gitmenin de bir sonucu olarak gözleri ile görüp kulakları ile duydukları her şeye kısmen bir anlam verebildiklerinde hangi soruyu ne şekilde nerede ne zaman ve daha da önemlisi neden soracakları konusunda gözü açılmamış sığırçık yavrusu tecrübesizliği ile dumura uğruyorlar.

-Hayatta idealiniz var mı?

+İdealim yok.

Televizyonun taksidi bitsin inşallah onu da alacağız.

“Hatırlanmak istemem hiç. Hatırlanmayı sevmem ben. Hatıralardan nefret ederim. İleriye bakmak lazım. Hep ileriye bakmak lazım...”

Aysen Gruda

Pek kıymetli büyüklerimizden “bu çocuğun amacı yok bundan bir şey olmaz” telkinini çok kez duymuşsunuzdur, bilinçli olarak mı söylerler yoksa ağız alışkanlığı mıdır bilmem lakin idrak edebilen için gerekli bir anlam taşır bu cümle.

Herkesin ulvi bir gayesi olmalı demiyorum, herkes kendi küçük gayelerinin ne çeşit ulvi bir amaca hizmet edebileceği üzerine biraz kafa yorsa bu kadar mutsuz olmaktan kurtulabilir diyorum.

Bizim ufku geniş okurlarımızın asla ihtiyaç duymayacağından eminim fakat kendi işgüzarlığımın sonucu olarak bir örnek vermek istiyorum:

-Herkesin topluma ne kadar etkisi olduğundan bihaber olduğu “ev hanımları” bir anne evladına küçük yaşta “kişisel alan özgürlüğü”nün ne demek olduğunu veya “adab-ı muaşeretin” ne olduğunu öğretse bu herkese sıradan, bireysel bir annelik sorumluluğunun yerine getirilmiş olması gibi gelir şayet o annede bunu bu şekilde algılasa bunu layıkıyla yerine getirmekte de bunu bir külfet olarak görmemekte de zorlanacaktır.

Fakat o kadın o çocuğun ilerde ülkenin hiç ihtiyaç duymadığı bir maganda, bir tacizci, bir katil , bir vatan haini, bir tecavüzcü olmasını engellemiş ve daha da ileri gidecek olursak bir ulusu kurtarmış olur zira hitlere annesi tarafından insani vasıf ve kavramların hepsi sağlıklı ve doğru bir şekilde empoze edilmiş olsa idi bir ülkenin herkes tarafından bilinen ve silinmesi mümkün olmayan bir kara lekesi olmazdı.

Merve TUNCAY
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

-Şimdi neden hiçbir iş yapmıyorsun?
+Yapıyorum.
-Ne yapıyorsun?
+İş yapıyorum.
-Ne işi yapıyorsun?
+Düşünüyorum.

Frederik Dostoyevski

Suç ve Ceza

HAYATA PENÇE VURAN KARTALLAR

“2018 yılı verilerine göre ÷lkemizde ortalama insan yaşanı 78 yıldır.”

Göklerin hâkimi, kuşların kralı olan kartallar kuş türleri arasında en uzun yaşayanlarındandır. Kartallarda yaşam süresi 70 yıla kadar ulaşabilmektedir. Ancak bu yaşa ulaşabilmek adına 40 yaşındayken çok ciddi ve bir o kadar da zor bir karar vermek zorundadırlar. Kartalın yaşı 40'a vardığında güçlü pençeleri sertleşir ve esnekliğini yitirir. Bu nedenle avlarını kavrayıp tutamaz hale gelir. Gagası uzar göğsüne doğru kıvrılır, tüyleri kartlaşır, kanatları yaşlanır ve ağırlaşır. Yaşlılığa dair tüm belirtiler ortaya çıkar.

Artık kartal için uçmak ve avlanmak oldukça zor bir hal alır. Bu kadar çok dezavantaja sahipken hayatta kalması da bir o kadar zorlaşır. Dolayısıyla kartal ömrünün bu noktasında karşısına gelen iki seçimden birini yapmak zorundadır:

Ya ölümü seçecektir,

Ya da 150 gün kadar sürecek olan yeniden doğuşun acılı ve zorlu sürecini göğüsleyecektir.

Tabi ki gücün, asaletin ve özgürlüğün simgesi olan kartalın hayata karşı pes ederek ölümü tercih etmesi beklenemezdi. Onun için önemli olan hayatın getirdiği ve getirebileceği tüm zorluklara karşı yılmadan göğüs gerebilmektir. Bu doğrultuda kartal öncelikle bir dağın tepesine uçar. Artık uçmasına gerek olmayan bir bölgede sarp yamaçlarda yuvasını yapar ve inzivaya çekilir. Yeniden doğuş sürecini burada başlatır. İlk önce gagasını sert bir şekilde kayalara vurmaya başlar. Uzun uğraşlar sonucu gagası yerinden sökülür ve düşer. Bir süre yeni gagasının çıkmasını bekler

Bu bekleme sürecinde açlığa karşı da bir savaş verir. Yeni gagasına kavuştuğunda ise eski pençelerini yerinden söker atar ve bu kez yeni pençelerinin çıkmasını bekler. Bir süre sonra yeni pençelerine kavuşan kartal eski tüylerini teker teker yolmaya başlar. Böylece yeni ve daha parlak tüyleri olacaktır. Bu yeni tüyler onun uçuşunu büyük ölçüde kolaylaştıracaktır. Yaptığı tüm bu yenilenme çabaları çok acı veren bir iştir. 5 ay boyunca çok canı yanar katalın. Ama yeniden doğmuş gibi olur sonunda. Kendisine 20 yıldan fazla yaşam katarak o meşhur yeniden doğuş uçuşunu yapmaya hazır duruma gelir. Çektiği onca acıya rağmen kartal tekrar dimdik ayaktaadır. Ölümle yaşam arasında gidip gelen sınavını başarıyla tamamlamıştır.

Birçoğunuz bu hikâyenin bir efsaneden ibaret olduğunu düşünebilirsiniz. Özellikle vahşi hayvanları doğal yaşam alanlarından ve kendilerine özgü yaşam tarzlarından uzaklaştırarak yapılan bilimsel araştırmalara göre evet, bu hikâye bir efsane olabilir. –Belki de daha önce hiç bilim insanına rastlamamış ve doğal hayatında 170 yıl yaşayan kartallar vardır– Ancak bu hikâye yalnızca bir efsane değil, hayatın ta kendisidir! Dünya hayatının en acımasız yönlerinden birisi de evrenin bizlere oynadığı oyunlar, bizi tabii tuttuğu sınavlar değil midir? Bir gün en değer verdiğiniz varlığınızı, en güçlü yetinizi, en güvendiğiniz insanı elinizden alır, ertesi gün, henüz matem havası dahi geçmemişken tutunacak bir dal uzatır. Ve siz o dalın ne kadar sağlam olduğunu ve ne zaman kırılacağını bilmemenize rağmen sımsıkı sarılıp hayata kaldığı yerden devam edersiniz. Öyle de yapınız, pekiyi edersiniz!

M a d e m k i
doğal şartlarda
yaşayabileceğimiz
ortalama 78 yıl
ömrümüz var; o halde
son nefesimize kadar
hayatla mücadele
etmek değil midir
en doğrusu? Tabii ki
dönüm noktalarınız
olacaktır. Hayat
sizi her zaman
olduğu gibi en
boş, en zayıf ve en
savunmasız anınızda
yakalayacaktır.

Peki, şimdi ne yapacaksınız? Hayata karşı kaybeden taraf mı, yoksa 40 yaşına ulaşmasına rağmen asla pes etmeyen savaşçı bir kartal mı olacaksınız? Gelin her birimiz hayat mücadelemizde birer güçlü kartal olalım. Karşımıza çıkan bütün olumsuzluklara karşı gözlerini kırpmadan güneşe bakabilen tek canlı olan kartallar gibi olalım. Başarıya giden yolda saatte 350 kilometreyi bulan hızımız ile avlarımıza yani hedeflerimize uçalım!

“Ne tuhaf şu insan denen mahlûk, yüksekte uçan kartal olabilecekken, ağaçkakan kalmayı tercih ediyor! Ne tuhaf şey su insan!”

Gelin şu sözlerin sahibi Ayşe Kulin’i haksız çıkaralım, yükseklerde uçan, hayata pençesini vuran asil ve cesur kartallar olalım!

Sabri DENİZ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

Üçüncü Şahsın Şiiri

Gözlerin gözlerime değince
Felaketim olurdu, ağlardım
Beni sevmiyordun, bilirdim
Bir sevdiğin vardı, duyardım
Çöp gibi bir oğlan, ipince
Hayırsızın biriydi fikrimce
Ne vakit karşımda görsem
Öldürecekümden korkardım
Felaketim olurdu, ağlardım
Ne vakit Maçka'dan geçsem
Limanda hep gemiler olurdu
Ağaçlar kuş gibi gülerdi
Sessizce bir cigara yakardın
Parmaklarımın ucunu yakardın
Kırpıklarını eğerdin, bakardın
Üşürdüm, içim ürperirdi
Felaketim olurdu, ağlardım
Akşamlar bir roman gibi bitirdi
Jezabel kan içinde yatardı
Limandan bir gemi giderdi
Sen kalkıp ona giderdin
Benzin mum gibi giderdin
Sabaha kadar kalırdın
Hayırsızın biriydi fikrimce
Güldü mü cenazeye benzerdi
Hele seni kollarına aldı mı
Felaketim olurdu, ağlardım.

Poème de la Troisième Personne

Quand tes yeux ont touché les miens,
C'était mon désastre, je pleurais
Tu ne m'aimais pas, je le savais
Tu avais un bien-aimé, je l'entendais
Un garçon tout mince, comme un fil
Un bon à rien, je le croyais
Chaque fois que je le voyais
Je craignais de le tuer
C'était mon désastre, je pleurais.
Chaque fois que je suis passé par Machka
Il y avait toujours des bateaux dans le port
Comme des oiseaux riaient les arbres
Tu allumais une clope dans le silence
Tu brulais les bouts de mes doigts
Tu courbais tes cils, tu me regardais
J'avais froid, je tremblais
C'était mon désastre, je pleurais.
Les nuits prenaient fin comme un roman
Jezabel s'allongeait dans le sang
Un bateau s'en allait
Tu t'en allais chez lui
Toi blanche comme un linge
Tu y restais jusqu'au matin
Un bon à rien, je le croyais
Quand il souriait, il ressemblait à un cadavre
Surtout quand il t'a prise dans ses bras
C'était mon désastre, je pleurais.

Atila İLHAN
Traduit par Serap SAVIT

Androjen yapıya bakış açısı

Ülkemizde okurların daha çok Kendine Ait Bir Oda ve Mrs. Dalloway ile tanıdığı Virginia Woolf, 1928 yılında ilk kez yayımlanan Orlando ile birçok yönden farklı bir boyut kazandırmıştır. Yüzyıllardır insanların cinsiyet tercihleri problem olmaktadır. Bu problemler, insanların doğuştan sahip olduğu cinsiyet ve toplum tarafından tasarlanan cinsiyet rollerinden kaynaklanmaktadır. Problemlere azda olsa ışık tutabilecek ve karşı cinslerin birbirini daha iyi anlamasını sağlayabilecek şekilde Woolf'un özellikle vurguladığı şey cinsiyet kutuplaşmasına ve kutuplaşmış cinsiyet rollerinin kısıtlayıcı ve boğucu etkilerine bir çözüm olarak önerdiği androjenlik kavramıdır. Kitabın ana karakteri Orlando ile dört yüzyıllık bir macera ve hayat hikayesine tanıklık ederek, 30'na kadar erkek olarak yaşayıp

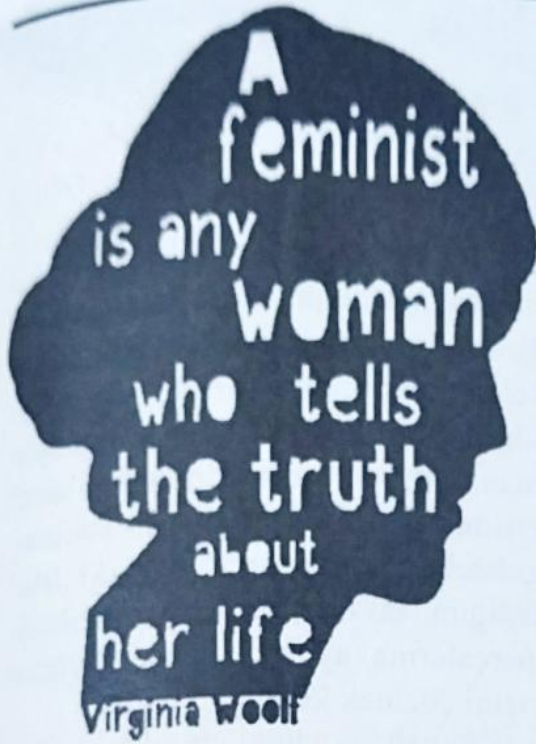
bir haftalık uykunun ardından kadın olarak hayatına devam edişine şahit oluruz. Erkek iken ayran gönüllü olan Orlando, cinsiyeti değiştikten sonra kadına yüklenen rollere sert eleştiriler yapması, kadın ve erkeği sadece psikolojik değil aynı zamanda fizyolojik olarak anlamaya başlamıştır. Orlando'nun geçirdiği bu değişim, toplumsal olarak daha baskın ve güçlü olduğu düşünülen cinsiyetten, yani erkekten daha zayıf olarak tasvir edilen cinsiyete, yani kadına dönüşmesi ondan hiçbir şey götürmediği gibi, takip eden olaylarda gözlemlenebileceği üzere,

**Orlando kadın olmuştu;
bunu yadsımak olanaksız.**

Orlando'da zihinsel bir aydınlanmaya da yol açar. Tek bedende iki cinsin empati yaparak veya bizzat onu yaşayarak insanlığın birbirine yüklediği rollerin ne kadar gereksiz ve zorlayıcı olduğunu bire bir Orlando tarafından dillendirilmiştir. "Orlando kadın olmuştu; bunu yadsımak olanaksız. Ancak başka her bakımdan eskiden ne ise oydu. Cinsiyet değişimi geleceğini değiştirse de kimliğini hiç değiştirmemişti.

**Kutuplaşmış cinsiyet
rolleri tamamen
toplumsal yapılardır.**

Erkek ve kadın Orlando'ların yüzleri, portrelerinin de kanıtladığı gibi hemen tümüyle aynıydı". Buradan açıkça anlaşılabileceği gibi, Woolf'a göre, kadın ve erkek cinsini iki karşıt kutup olarak tanımlayan geleneksel düşünceden farklı olarak, cinsler özleri itibariyle aralarında keskin sınırlar oluşturan asli birtakım özelliklere ve rollere sahip değildirler. Woolf, insanın kutuplaşmış cinsiyet özelliklerine doğuştan sahip olduğu ve bu özelliklerin değişmez ya da biyolojik olduğu görüşünü reddederek kadınlık ya da erkeklik özelliklerinin toplum tarafından belirlendiği ve bireylerin bu kimliklerden birini ya da diğerini benimsemeye yönlendirildiği ve hatta zorlandığı fikrini savunur. Woolf'a göre kutuplaşmış cinsiyet rolleri tamamen toplumsal yapılardır ve insanlar tıpkı giysileri gibi toplumun talepleri doğrultusunda bu rolleri giyinirler. Woolf'a göre kutuplaşmış cinsiyet rolleri bireyleri sınırlandırır ve toplumsal bir hiyerarşinin ortaya çıkmasına neden olur.

zevkler artmış hem de deneyimleri ikiye katlanmış. Pantolonun doğruluğuyula etekliğin baştan çıkarıcılığını değişerek her iki cinsin sevgisini eşit ölçüde tatmış' dolayısıyla Orlando, kadın ve erkeğin eşsiz bir bütünlüğü ve geleneksel cinsiyet kavramlarının tüm sınırlarından bağımsız yeni bir bakış açısı, bilgelik, zenginlik ve umuttur Woolf'a göre. Bu romanda, ne anlatıcı ne de Orlando zaman ve cinsiyete dair geleneksel algılarla kısıtlanmışlardır. Woolf'un kutuplaşmış cinsiyet rollerinin insan doğasının özsel bir niteliğı olmadığına yönelik çok güçlü argümanlar öne sürdüğüne daha önce de dikkat çekmiştik. Ona göre, bizler bu rolleri giysiler gibi üzerimize giyeriz ya da giymeye zorlanırız. Dolayısıyla bunlar bizim değişmez biyolojik parçalarımız değil, daha ziyade üzerimize geçirdiğimiz toplumsal kalıplardır ve insan doğası cinsel olarak kutuplaşmış değil androjen bir yapıya sahiptir. Kısacası, kadın ve erkek birbirinden fizyolojik bağlamda farklı yapıya sahip olmasına rağmen, yaratılışları gereğı birbirini tamamlayıcıdır.

Oysa androjenlik özgürleştirici ve zenginleştiricidir. Kâh biri kâh diğeri ortaya çıkan kadın ve erkek özellikleri, Orlando'nun hayatı tüm yönleriyle deneyimlemesine olanak yaratan, ona her iki cinsin de sırlarının, güçlerinin ve zayıflıklarının bilgisini sunan özellikleridir ve dolayısıyla da ona bir nevi zenginlik, bilgelik ve çok yönlülük katar. Woolf'un cümleleriyle ortaya konulacak olursa, 'Görüldüğü kadarıyla Orlando farklı rolleri oynarken hiç zorlanmamış; çünkü ömürleri boyunca tek giyim tipini seçenlerin akıllarının almayacağı sıklıkta cinsiyet değiştirmiş; üstelik bu hileyle bir taşla iki kuş vurduğundan da kuşku yok; hem yaşamdan aldığı

Betül KILIÇ
İngiliz Dili ve Edebiyatı

4.Sınıf
15

BÜYÜK SAHNE

İnsan fizyolojisi; atomların bir araya gelmesiyle oluşan moleküllerden, bu moleküllerin birbiriyle olan ilişkileri sonucu ortaya çıkan organellerden, organel dediğimiz yapının başka organellerle birleşmesi sonucu ortaya çıkan hücrelerden, hücrelerin birbirleriyle kurduğu bağların nihai sonucu dokulardan, birçok dokunun bir araya gelmiş olmasının sonucu organlardan, hemen ardından organların çalışmasını sağlayan sistemlerden ve nihayetinde tüm bunların sonucu olarak bir organizmadan meydana gelmektedir. Konumuz tabi ki lise bir biyoloji dersi değil. Söylemek istediğim; insanı yalnızca bir fiziksel yapılar bütünü olarak düşünürsek parçalarına ayırmak, sistemlerinin neden-sonuç ilişkisi kapsamında işleyişini çözmek kolaydır.

Peki, insan yalnızca fiziksel bir yapı mıdır?

Her gece uyuduğunuzda gördüğünüz rüyaları, en sevdiğiniz filmi izlerken müziği dinlerken duyduğunuz heyecanı, ulaşamayacağınızı düşündüğünüz şeylerin hayalini kurmayı, korkularınızı, acılarınızı, hatta belki gün içinde yaşadığınız dejavuları düşünürsek insanın bir et yığınının ibaret olması fikri size oldukça saçma gelecektir.

Peki insanı insan yapan iki yapıyı fiziksel ve ruhsal yapı olarak ele alırsak aralarındaki en büyük fark nedir?

Bu sorunun birçok cevabı olabilir ve bu cevaplar öznellik gösterebilir. Bana göre en büyük fark fiziksel yapıyı (en temel ana hatlarını) değiştirmek mümkün değilken, ruhani yapının kontrolü tamamen insanın kendi elindedir.

Mutlu olmak istediğiniz kadar mutlusunuzdur; sizi mutlu edecek şeyler sizin o şey üzerindeki çabanıza bağlıdır. Üzüntüden kurtulmak sizin elinizdedir; kimse siz reddettikten sonra sizi üzemez ve hiçbir şey siz istemedikçe moralinizi bozamaz. Sevinçleriniz siz paylaştıkça çoğalır; pozitif duyguların büyüklüğü çok daha fazla insanla paylaşmakla doğru orantılıdır. Korkularınızı yenmek de sizin elinizde; üzerine gittiğinizde inanın aşamayacağınız sorun yoktur. Ruhani yapınızın sizin elinizde olmasındaki belki de en büyük kanıt hayalleriniz. Hayalleriniz sizin fiziki dünyayla aranıza koyduğunuz düşüncelerdir ve isterseniz hepsini gerçekleştirebilirsiniz. Yapmanız gereken tek şey inanmak. Rüyalarınızı bile yönetebilmek bilinçli şekilde yapabileceğiniz naçizane hediyedir sizin için. Rüyalarınızı bilinçli görebileceğiniz ve yönetebileceğiniz birçok yöntem var.

Peki, şimdi tüm bunlar ne demek?

Tüm bunlar normal şartlarda ortalama 70-80 yıllık yaşamınızı en iyi şekilde geçirebileceğinizin ipuçları. Fiziki yapınızı bir nebze kadar şekillendirebilirsiniz ama kalıplarınız bellidir, en nihayetinde 2 kol 2 bacak. Ancak fiziki yapınız elinizde olmayan nedenlerle çöküntüye uğradığında, diğer bir deyişle hasta vs. olduğunuzda çözümler de tıbbın el verdiği ölçüde mümkündür. Gel gelelim ruhani yapınızı değiştirip bambaşka biri olabilir, hayatınızı istediğiniz yöne sürükleyebilir, olmak istediğiniz insan olabilirsiniz. Ruh sağlığınıza bozmak da sizin elinizdedir, tedavisi de.

Kim olduğunuza yalnızca siz karar verebilirsiniz. Çevrenizdeki insanlar yalnızca sahnedeki dekorlar. Siz tek kişilik bir oyunun başrolüsünüz.

Selen MUTLU
İstanbul Üniversitesi
İngilizce Öğretmenliği
3. Sınıf

Dostoyevski Sendromu (Hipergrafi)

Elindeki kalemi ahşap masanın üzerine bıraktı... Kalemi saatlerdir tutuyor olmasından dolayı parmağında yer etmişti. Umursamadı ve kalemi yeniden eline aldı. Durmaması gerektiğini düşündüğünden kalemi kısa süreliğine de olsa elinden bıraktığına pişman olmuştu. Yeni kâğıda geçti. De neme yazısına kaldığı yerden devam edecekti ki kalemnin ucu kırıldı. Bir küfür savurdu ve

sandalyesinden kalkıp başka bir kalem aradı etrafta. Bulamayınca hidetlendi ve bir daha kontrol etti aceleyle, şimdiden çok zaman kaybetmişti. Yazı odasından çıktı ve diğer odalara yöneldi yerdeki kâğıtları es geçerek. Eli boş dönerken gözü mutfığa takıldı, son bir umut mutfığa girdi. Burada da yoktu, kapıya yönelmişti ki tezgâhın üstündeki bıçak takımına takıldı gözleri. Kafasını iki yana salladı düşüncesini savuşturmak ister gibi günah, sevap ve ölüm kavramları aklına geldi ve dışarı çıktı fakat anlık bir kararla geri dönüp uzun ve keskin bıçağı alıp yazı odasına koşar adımlarla ilerledi. Masasının başına geçip bir yarım kalan yazısına bir de elindeki bıçağı baktı. Yazmaya devam etmeliyim diye düşündü ve bıçağın keskin tarafını etinde gezdirdi. Ve mürekkep hazırды...

Yaşama evrene hangi açıdan bakıyoruz? Tek doğru bizim yaşamımız mı? İmgelediğimiz dünya aslında algıladığımız veya hayal ettiğimizden ibaret değil, daha fazlası var... Yukarıdaki hikâyede de yaşanan birçok ünlü düşünür, yazar, ressam ve bilim adamının da sahip olduğu bir rahatsızlık; Dostoyevski Sendromu. Bilimdeki ismiyle Geschwind Sendromu. Beyindeki temporal lobda oluşan epilepsi haliyle ortaya çıkar. Bu epileptik nöbetler esnasında bilişsel fonksiyonlarda farklılaşma olur;

Hipergrafi (aşırı yazı yazma), aniden ortaya çıkan ve aşırıya kaçan dinsel düşünceler veya işitsel sanrılar gibi anormal bulgular görülür.

Bu hastalıktan muzdarip bir kişi yazmak için kitapları, duvarları ve hatta mobilyaları bile kullanabilir. Kalem ve

kâğıdı yoksa şayet vücudunu yaralayarak kendi kanı ile ve hatta buna cesaret edemiyorsa dışkıyla bile yazmaya başlar. Rus yazar Dostoyevski

hipergrafinin tüm belirtilerini taşıdığından Norman Geschwind bu sendroma "Dostoyevski Sendromu" demiştir. Bu sendroma yakalanmış en ünlü sanatçı, Hollandalı ressam Vincent Van Gogh'dur. Kardeşi Theo'ya en kısıtlı 6-7 sayfa uzunluğunda 200'e yakın mektup yazmıştır. Amerikalı yazar Arthur Crew Inman 17 milyon kelimelik günlüğü ile bu sendromu taşıdığı düşünülen yazarlardan. Edgar Allan Poe ve 98000 tane mektup yazmış olan Lewis Carroll'un da bu epilepsiden muzdarip olduğu biliniyor.

Gerçeklik, algılarımız, sanat, yaşamı ve evreni yorumlama biçimimiz tamamen zihinsel bir süreçtir. Belki de yaşamı bize en iyi betimleyen ve sanatı sanat yapan insanların beyinleri farklı bir şekilde çalışmasaydı, yaşam daha tek düze olacaktı ve bakış açımız sonsuza dek aynı kalacaktı... Belki de yaşamı farklılıklara borçluyuz. Kim bilir...

Esra Nur AYDEMİR
İngiliz Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

Dedesinden tıraşı, Cızlavalatları tamam!

“Yazayım biraz” dedim. “Zor yazarsın” dedi.

“Bir dur yahu! Yeni geldim on beş sene evvelden.” Dedim

-Sustu.

Küçük bir velet düşünün -şehir alıp başını gitmiş... Bacak kadar bir şeye çalsın gözünüz,

Harmanı yeni gelmiş buğday, teni turunç, yandan taralı saçları kıyak bir amerikan tıraşı, dedesi öyle severdi çünkü...

Henüz ayrılmış otomobil, tekerleğin avluda ki ince kuma bıraktığı ize ağlamış bizim hanım evladı, çelimsiz olduğuna bakmayın siz bizim sütlünün, yeni tayin oldu köye, dedesinden tıraşı, cızlavat lastiği tamam. -yalnız bu kurabiye tavırlar ile bir süre coğrafyayı yadırgayacak belli, eh o kadar kusur kadı kızında da olur. Bir de beyaza atılmış mercimek taneleri düşünün bizimkinin iki yanağına öyle serpiştirmişler. -ki palyaçolar kalemle meraklısı ise dövmesini ettiriyormuş yüzüne, bu çillerin. Giden otomobilin arkasından ağlarken bizimkinin düşmedi hiç yanağından gözyaşları, herhalde mercimekler emmiş olacak yerli elma gibiydi yanakları, ilk sillesini de burada yedi tabi o yanaklar neyse kelek atmayayım size, bir vakit onu da pişiririz... Acıtasyon yapmıyorum he yanlış anlaşılmasın bizimkinin kazana düştüğü devirler...

Giden otomobil neler getirmezdi ki? Oyunağın kralı öyle salı pazarından falanda değil sonra bunun akranları kumaş pantollan gezerken bizimkinin afillisinden pazen, hatta köyde sırtımasın diye altına cızlavatlari çekerdi sözüm ona oda buradan, hoş tohum buranın da tomurcuk buranın değil, o tomurcuk bu havalara açmamıştı.

-Fakat kum gibidir bizimkisi...

Sonra...Bizimkine getirdiklerini saysak n'olur. Erkenden uyuyordu bizimkinin neşesi n'apsın el mahkum, yataklar kuruluyor, ışıklar tavuklarla açılıyor lakin tavuklardan önce kapanıyordu, nede olsa köyde refakatçilerin sevgisi vardı ama biraz kırıkmıştı, o da otomobil ile birlikte gelenlerin arasından biraz alırdı, karanlıkta içine içine çekerdi ama hiçte bilmezdi katık etmesini, hem bir otomobilin bagajına ne kadar sığabilirse hasret gideren, elle tutulamayan ne varsa, o kadar getiriyordu otomobil...

Alihan YILDIRIM
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

Balkan geleneđi Martenička

Genel mi Kùltür?

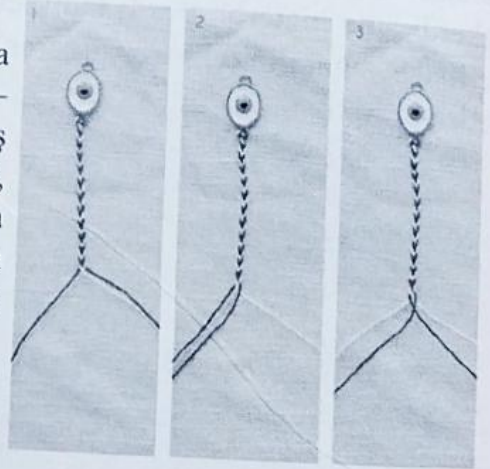
MARTENİÇKA NEDİR?

Martenitsa, 1 Mart'tan başlayarak martın sonuna kadar takılan, beyaz ve kırmızı yünden yapılan bir süstür. Baharın gelişı münasebetiyle geleneksel Baba Marta (Marta Nine) günleri başlar. Çok eskilere dayanan Baba Marta, Bulgaristan'a has bir gelenektir. Bu günde Bulgarlar yakınlarına ve arkadaşlarına "martenitsa" olarak adlandırılan sembolleri, yıl boyu sağlık ve güç dileğiyle hediye ederler. Âdete göre, martenitsalar kırlangıç veya leylek görünceye kadar taşınırlar.

Marteniçkalar el yapımıdır, asla alınamaz, yalnızca hediye edilebilir, mütevazı bir dilekle bileğe bağlanır, baharda çiçek açan ilk ağaç dalına bağlanır ve yeterince beklenirse dilek mutlaka gerçekleşir.

Bu gelenek Bulgarcada "Çestita Baba Marta!" şeklinde kutlanır. Baba Marta – Marta Nine, günümüze kadar korunmuş en saygın geleneklerden biridir. Bu takılar, meyve ağaçlarına, evlere, ev hayvanlarına da takılırlar. Bu şekilde yeni başlayan tarım yılının da bereketli ve verimli olması için dilekler tutulur.

MARTENİÇKALARDA BEYAZ RENK UZUN ÖMRÜ İFADE EDİYOR

İlk martenitsalar, başka takı ve detaylar kullanmadan, sadece kırmızı beyaz ipliklerden yapılmış ve nazardan korunmak için insanlara ve hayvanlara takılmış. Bazı bölgelerde bu bükülmüş kırmızı-beyaz sicime altın veya gümüş para bağlanmış, bu da hastalıklardan korunmak için bir simge olarak kullanılmış.

Orantik bir sanat niteliğinde olan halkın güzellik ve estetik duygusu daha geç dönemlerde martenitsalarda da kendini gösterir. Önceleri kırmızı-beyaz yünden yapılan martenitsalara, püskül, top, insan gibi değişik şekiller verilir. Martenitsaların gelmiş geçmiş tarihinde en önemli yere sahip olan şekiller ise; "Pljo ve Penda" adıyla bilinen kırmızı ve beyaz ipten yapılmış kuklalar.

Martenitsalarda kullanılan beyaz renk uzun ömrü, kırmızı renk ise sağlık ve gücü temsil eder.

Ülkemizde bu gelenek Trakya bölgesinde yaşatılmaktadır.

Le Lieu De Boileau Au Classicisme

Boileau qui est auteur d'Art Poétique a déterminé les principaux du Classicisme. On sait que le classicisme est la réflexion à la zone littéraire du besoin des règles. Louis XIV avait gardé les artistes (les poètes, les dramaturges etc...) et Boileau était l'un d'eux. En effet, le but du roi est contrôler l'art aussi.

L'idée rationalisme du mouvement Renaissance a trouvé sa définition littéraire grâce à Boileau. Il dit que "Aimez donc la Raison: que toujours vos écrits, empruntent d'elle seule lustre et leur prix" sur l'idée premier la Raison. Ici, l'auteur s'oppose les nouveaux et ses compréhension littéraire désordée. Mais cette pensée ne signifie pas ignorer l'imagination. Selon Boileau, l'homme trouvera la bonne manière grâce à la Raison.

Un autre sujet l'Art Poétique est pouvoir "imiter la nature". Ici, le mot "nature" signifie le monde intérieur d'homme, ses sentiments et pensées. Alors un écrivain qualifié connaît bien la nature d'homme. Dans Chant III de l'oeuvre, cette s'explique très bien par Boileau. "Que la nature donc soit votre étude unique, quiconque voit bien l'homme, et d'un esprit profond, de tout de coeurs cachés a pénétré fond; qui sait bien ce que c'est qu'un prodige, un avare, un honette home, un fait, un jaloux, un bizarre, sur une scène heureuse il peut les étaler, et les faire à nos yeux vivre, agir et parler."

Le dësir imitation des Anciens qui commence avec Renaissance, continue à La Pléiade et jusqu'à Boileau est venu. Parce que ceux auteurs font état de la Raison et a imité de la meilleure façon la nature. Cette règle valoi les deux premiers. Dans la même oeuvre, Boileau dit que "Suivez, pour la trouver, Théocrite et Virgile: que leurs tendres écrits, par les Graces dictés, ne quittent point vos mains, jour et nuit feuilletés."

Voilà toutes règles après cela voudra le complément précédent. Pour exemple "La Vraisemblance" prend sa source de nouveau de "La Raison" et elle défend de raconter de façon que l'action semblera réel. Cette idée premièrement a soulevé par Aristo et elle est arrivée sa condition définitive à Boileau. Art Poétique, Chant III: "Jamais au spectateur n'offrez rien d'incroyable, Le vrai peut quelque fois n'être pas vraisemblable. Une merveille absurde est pour moi sans appas, L'esprit n'est point ému ce qu'il ne croit pas."

Dans la littérature XVIIIème siècle, les genres littéraires devaient se séparer absolument. Pour "La règle des trois unités" qui est une règle importante au théâtre, Boileau dit "qu'en lieu, qu'en un jour, un seul fait accompli tienne jusqu'à la fin le théâtre rempli." Si nous ouvrons cette règle, les trois différentes règles paraissent. Ce sont "Unité d'action", "Unité de lieu" et "Unité de temps."

Finalement, il y a un dernier règle que Molière fait attention particulièrement est "Instruire, Plaire". Cette idée qui s'est ajoutée par Molière et Racine est en instance aussi par Boileau. Chant I: "N'offrez rien au lecteur que ce qui peut lui plaire."

Doğukan CANBAY
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

“Çocuk neden sakat abi...”

Bu şekilde başlayan ve Türk sinema tarihinin belki de en güzel tiradına sahip olan bu film Zeki Demirkubuz'un büyük imkansızlıklarla çekilmiş en güzel filmlerindendir. Büyük imkansızlıklar diyorum çünkü film tamamen sessiz çekilmiş ve oyuncular tekrardan filmin üzerine dublaj yapmışlar. Haluk Bilginer'in 7 dakikalık tiradında ne güzel iş çıkarttıklarını görebilirsiniz.

MASUMİYET

“

Uğur güçlü bir hayat kadınıdır, Bekir ise ona saplantılı bir adam.

”

Filmin konusu ise şöyle;

Namus cinayeti nedeniyle girdiği hapishaneden çıkan Yusuf amaçsız bir hayata sahiptir artık. İzbe bir pansiyon köşesinde yolu Bekir ve Uğur'la kesiştikten sonra hikayedeki tüm kişilerin hayatlarını derdinden sarsan hadiseler yaşanacak, herkes kendi masumiyetinin peşinden gidecek; bu seçimler de hepsinde derin yaralar açacaktır. Uğur güçlü bir hayat kadınıdır, Bekir ise ona saplantılı bir adam. Fakat Uğur'un gönlünde Zagor vardır...

Filmi bitirdikten sonra dünyanın aslında ne kadar küçük olduğunu anladım. Nereye gidersek gidelim kaderin bizimle geldiğini peşimizi bırakmadığını gördüm. Belki de yönetmen, Zagar Uğur ve Bekir'in geçmişini konu alan Kader adlı filmin ismine karar verirken, buradan yola çıkmıştır.

1997 yılı yapımı olan bu filmde Haluk Bilginer, Derya Alabora ve Güven Kıraç karşımıza çıkıyor. O dönem aldığı sayısız ödül ile unutulmaz bir film olan Masumiyet'i en kısa zamanda izlemenizi tavsiye ederim.

Yönetmen: Zeki Demirkubuz

Yayın tarihi: 24 Ekim 1997
(Türkiye)

Süre: 110 dakika

Tür: Dram

Ülke: Türkiye

Dil: Türkçe

IMDb: 8,3

Rotten Tomatoes: %97

Kaynak: beyazperde.com

Tahir ŞENTOSUN
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

“Goriot Baba” ve “Kral Lear” Arasındaki İlişki Üzerine

“Kral Lear” İngiliz tiyatro yazarı William Shakespeare’in 1607 yılında yazmış olduğu ve onun en karmaşık, en zor ve en katmanlı tiyatro oyunu olarak görülen eseridir. İçinde dram ve komedi gibi iki uç duyguyu barındırır. “Goriot Baba” ise 1819 yılında yazılmıştır ve Honoré de Balzac’ın bir toplum romancısı olarak bilinmesini sağlayan “İnsanlık Komedyası” roman dizisine bir giriş kitabı olarak görülür. Bu yazımızda aralarında yüzyıllar bulunan ve yazıldıkları dönemi günümüze yansıtan bu iki kitap arasındaki ilişkiyi inceleyeceğiz.

Goriot ve Lear gerçek dünyada tutunamayan iki romantik karakterdir. Bir yanda artık yaşlandığı için hüküm sürdüğü Britanya topraklarını üç kızına pay etmek isteyen güçlü ve otoriter Kral Lear, diğer yanda

çalıştığı erişte fabrikasını satın alan ve çok iyi bir ekonomisyen olması sayesinde çok zengin olmuş Goriot Baba. Bu iki karakterin onca zenginliğine rağmen tek istekleri kendi kızlarının mutluluklarını görmektir ve bunun için her şeyi yaparlar. Ama dediğimiz gibi, yaşadığımız gerçek dünya için çok duygusal ve saf kişilikleri vardır. Ve iki karakterimizi de bitiren şey sağduyularını kaybedip, gerçek dünyaya gözlerini kapayıp sadece kızlarının mutluluğu için hayatlarını harcamaları olur.

Hikâyeleri kısaca özetlersek, Kral Lear yaşlılığından ve yorgunluğundan dolayı toprakları kızlarına paylaştırmaya niyetlidir ama bundan önce kızlarının onu ne kadar çok sevdiğini öğrenmek ister. Lear, üç kızını huzuruna çağırır ve sorar;

‐Söyleyin kızlarım, mademki hükmetmekten,

Ülkemizden ve devlet i lerinden

Mahrum etmekteyiz kendimizi,

Söyleyin bakalım, hanginiz en çok seviyor bizi? ‐(sf.3)

En büyük ve ortanca kardeşler romantik babayı gayet romantik sözlerle onu sevdiklerine ikna ederler ve paylarına d  en Britanya topraklarının yeni sahipleri olurlar. Bu adeta bir güzel konuşma yari masıdır ve oyuna en büyük kardeş ba lar;

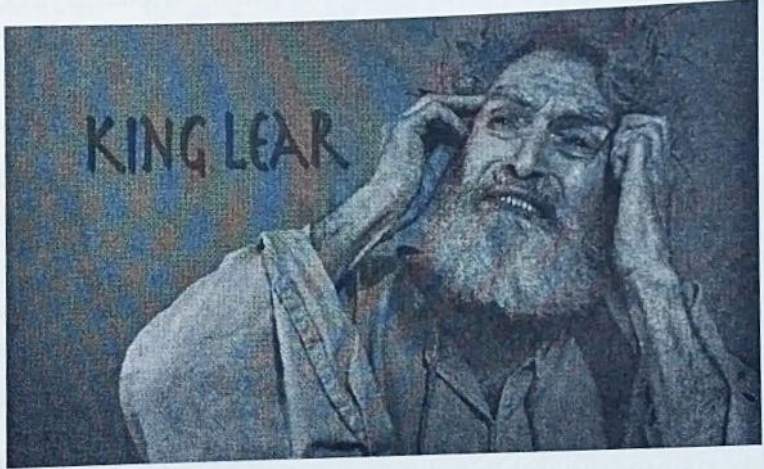
GONERIL

‐Size olan sevgimi anlatmak için solu um cılız, sözlerim güçsüz.

Sizi var olan her şeyden çok seviyorum.‑

REGAN

‐Kendimi, benli imin en ince, en duyarlı yanının duyabileceği

Bütün  teki hazların düşmanı görüyorum

Ve mutlulu umu yalnızca siz aziz efendimin sevgisinde buluyorum.‑ (sf.4)

Konuşma sırası en k  k kardeş Cordelia'ya geldiğinde Lear yıkılır. Çünkü onun diğer kardeşleri gibi tumturaklı ve duygusal cümleleri yoktur, o babasını en saf duygularla sever.

(Devamı gelecek sayıda...)

Yasin TULUM
Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf
29

Anadolu'nun bir köyünde sakin bir akşam karı koca uyumak için yatağa girerler.. Kadının gözüne bir türlü uyku girmez, çünkü o gece özeldir. O gece kocasını terk edecektir. Hem de sevgilisi ile köyden kaçarak.

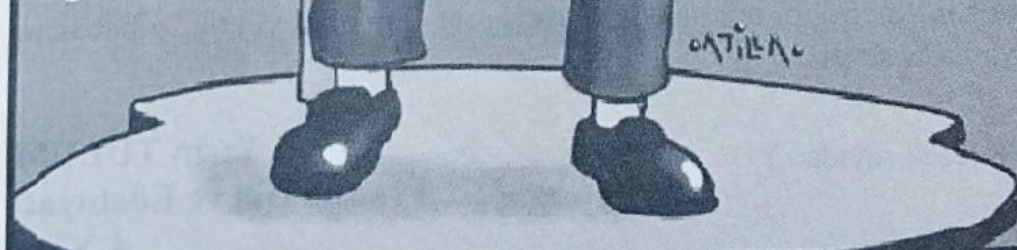
Kocasının uyumasından bayağı bir zaman sonra pencerede beklediği taşın sesini duyar kadın. Ayakkabılarını giyip, önceden hazırladığı eşyalarını alıp bahçede bekleyen sevgilisinin yanına gider ve koşarak oradan kaçarlar. Koşarlarken kadının ayağını bir şey rahatsız eder, ayakkabısının içinde bir şey vardır ama kadın mecburdur koşmaya ayağını rahatsız eden şey için durma lüksü yoktur. Anadolu'dur burası. Töredir, cinayettir geride bıraktıkları. Belli bir mesafe uzaklaştıktan sonra nefeslenmek için dururlar.

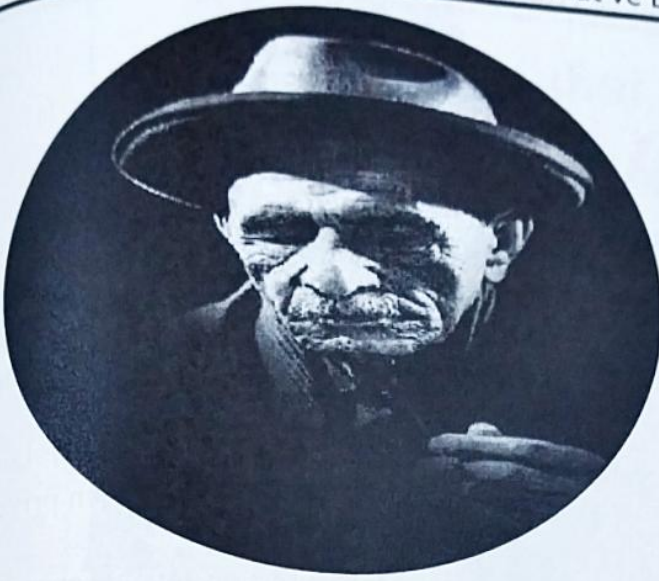
Kadın duraksamayı fırsat bilip nefes nefese der ki : "Evden çıktığımdan beri, ayakkabımın içinde bir şey var beni rahatsız ediyor, çıkartıp bakar. O da ne? Ayakkabısının içinde bir tomar para! Kocası her şeyin farkında. Biliyor ki gidecek, "Beni terk edecek ama bunca yıl çorbasını içtim, çamaşırlarımı yıkadı, ütiledi. Bana emeği geçti."

O Yoksul köylü; bütün parasını; başka bir adam için kendisini terk eden karısının, giderek kendinden uzaklaşan adımlarını attığı ayakkabısının içine koymuştur.

Bu hareketi yapan kişi ne üniversite mezunudur ne de yüksek lisans yapmıştır. Hatta hayatında tek bir kitap bile okumamış, okuyamamıştır.

O güzel insanı, O onurlu davranışı sergileyen, O terk edilen adamı;

Uzun ince bir yoldayım
Gidiyorum gündüz gece
Bilmiyorum ne haldeyim
Gidiyorum gündüz gece

Uykuda dahi yürüyom
Kalmaya sebep arıyom
Gidenleri hep görüyom
Gidiyorum gündüz gece

Dünyaya geldiğim anda
Yürüdüm aynı zamanda
İki kapılı bir handa
Gidiyorum gündüz gece

Kırk dokuz yıl bu yollarda
Ovada dağda çöllerde
Düşmüşüm gurbet ellerde
Gidiyorum gündüz gece

Şaşar Veysel işbu hale
Gah ağlayan gahi güle
Yetişmek için menzile
Gidiyorum gündüz gece

Yayın Kurulu

SULTAN

Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harfleri acz tutuyor
Bağışlamamı dilerim

Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat bir boş rüyaymış
Geçen ibadetler özürlü
Eski günahlar dipdiri
Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harflerinde kimliğim
Bağışlanmamı dilerim

Sana zorsa yanmaya razıyım
Kolaysa affı esirgeme

Hayat boş geçti
Geri kalan korkulu
Her adımım dolu olsa
İşe yaramaz katında
Biliyorum

Bağışlanmamı diliyorum.

SULTAN

Je ne suis pas une personne distinguée
Mes initiaux reflètent ma faiblesse.
Je te supplie de me pardonner

Si c'est difficile pour toi, laisse-moi brûler
Si c'est facile, ne m'en prive pas

La vie est un rêve insensé
Les prières du passé ont des défauts
Les anciens péchés sont tout vivants
Je ne suis pas une personne distinguée
Dans mes initiaux est cachée mon identité
Je désire être pardonné

Si c'est difficile pour toi, je consens à brûler
Si c'est facile, ne m'en prive pas

J'ai passé ma vie en vain
Le reste est terrifiant
Même si tous mes actes sont favorables
A tes yeux, ça ne sert à rien
Je le sais

Je désire être pardonné

Cahit ZARİFOĞLU (1940-1987)
Traduit par Kıymet AVCI

Giresun-İstanbul Seferi (Sultan Gazi) 2016

Oysa ne kadar sakin
bu sokaklar
ve bu kent
ne kadar dingin
görünüyor bana
şimdi gökyüzü

Gidenler nerde
kaldılar,
özledim
gülüşlerini.
bir kentin
güzelleştiren
yalnız onlardı
sanki.

Ahmet TELLİ

-Baba bu şarkıyı dinlerken ne hissettin? *Çok sık müzik dinlemeyen adam, yavaşça kulaklığın diğer tekini de çıkardı. -Bu hayatta ki huzur bir kadının saçlarından yakalanmış bahar kadar imkansızdır kızım, bazen yakaladığını zannedersin, artık elimde dersin. Belki de gerçekten yakalamışsındır. Artık acı yok, huzurlu bir gelecek beni bekliyor diye umarsın ve öylece devam ederken o ellerinden kayıp gitmeye başlar.

*Yaşlı adam şarkı sözlerinden, dar vakitte olsa derin hissiyata kapılmıştı, hoş. Genç kız babasının bu duygusal anına şahit olduğu için mutlu fakat aynı zamanda üzgündü.

+ Mutluydu; Duygularını paylaşmayan adamdan ulvi cümleler almıştı. - Üzgündü; Genç kızın gözünde engin bir çınar olan babası cümlelerinde, artık yorulduğuna dem vurmıştı... Bir şeye uzun süre katlanamayan adam telefonu çıkarıp haberlere göz atmaya başladı.

*Kulaklıkları takıp fark etmeksizin bir serüvene doğru yazmaya başladı genç kız...

Hilal ÇAKIRMELİKÇOLU
Fransız Dili ve Edebiyatı
Hazırlık Sınıfı

Memento Mori- Memento Vivere

“Öleceğini unutma” ve “Hayattasın unutma” anlamlarına gelen latince sözler ve kendimce ekstra anlamlar yüklediğim hayat felsefelerim.

Aslında “Memento mori” tam anlamıyla “fani olduğunu hatırla” yada “öleceğini hatırla” demektir. Rivayete göre zamanın birinde Romalı general sokaklarda zaferini kutlarken, kölelerden biri arkasından söylüyor bu ünlü sözleri.

***Memento mori, memento te hominem esse. Respice post te! Hominem te esse memento.**

**** Fani olduğunu hatırla. Sadece bir insan olduğunu hatırla. Arkana bak! Sadece bir insansın, hatırla!**

Basit bir kölenin sözleri, büyük bir generalin zaferini gölgede bırakarak zamanın bütün sınırlarını aşmış şimdi bizim dillerimizde, hala söyleniyor. O görkemli generalden ise haberimiz yok. Sözün temeli de bu zaten. Ölüm en büyük eşitleyicidir. Generalde ölecek, kölede...

Benim yüklediğim anlamlar ise şöyle “öleceğini unutma” bu hayatta kısıtlı bir zamanın var ve doyasıya yaşa. “Hayattasın unutma” henüz hiçbir şey için geç değil. Yolumda gitmeyen, içine sinmeyen ne varsa değiştirmek için hala fırsatın var.

Zaman zaman hepimiz bir şekilde bitmiş hissediyoruz. Toparlanamaz ve belki de hayatta geride kalmış. İşte böyle zamanlarda hatırlatmalı insan kendine bu sözleri.

Neden pes ediyorsun? Neden vazge yorsun ki? Sen hala hayattasın. İnsanın ne kadar zamanı kaldığını bilmiyor olması acı verici evet ama sırf bu yüzden daha da bağlanılmalı hayata. Eğer 40 yaşındaysan ve 80 yaşında öleceğini varsayarsak daha yarısındasın hayatın. Bir şeyleri değiştirmek için yada kendini geliştirmek için vaktin var. Hiçbir zaman geç değil işte. Ne kadar doğru bilmiyorum ama internette bir şey okudum geçtiğimiz günlerde. İddiaya göre Tolstoy bisiklet sürmeyi öğrendiğinde 67 yaşındaymış. Bu yüzden Tolstoyun bisikleti kavramı “Hiçbir şey için geç değil” anlamına geliyormuş. İnsanın kendine hatırlatması gereken bir başka şeyde bu olmalı kesinlikle .

Özellikle Nietzsche gibi ölümden sonraki yaşama inanmıyorsanız daha da anlamlı gelecektir. En büyük ilham kaynaklarımdan birisi olan Nietzsche’nin delirmesine rağmen edebi tutkusu hep devam etmiş. Okuyamaz, yazamaz hale gelene kadar da kopmamış edebiyattan, felsefeden. Bunu duyduğum da sadece tek bir sebebe bağlayabildim. Nietzsche diğer yaşama inanmadığı için buyaşama son dakikasına kadar tutunmuş. Yaşamına sahip  ık!

“Yalvarırım kardeşlerim, yeryüzüne sadık kalın ve size yerüstü umutlarından söz edenlere inanmayın.” Diye eklemiş Nietzsche. Hayat dünyada geçirdiğimiz birkaç günden ibaret, dahası yok. Bu yüzden kardeşlerim Memento mori, memento vivere.

Ayşenur GÜÇLÜ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Hazırlık Sınıfı

LA ROCHEFOUCAULD

(15 Eylül 1613 – 17 Mart 1680, Paris, Fransa)

Tanınmış bir Fransız fikir adamıdır. Paris'te doğmuştur. Ünlü kimseler yetiştirmiş, asilzade bir ailenin oğludur. Pek sağlam bir öğrenim görmemiş olsa da, kibar çevrelerde ve sarayda tanınmıştır.

La Rochefoucauld'nun hayatının büyük bir kısmı «La Fronde» denen iç savaşlarda mücadele ederek geçmiştir. Bu arada birkaç kere yaralanmış ve bir gözünü kaybetmiştir. Yaşlanınca kendini edebiyata, fikir çalışmalarına vermiş, mektuplarını, hatıralarını toplayarak yayınlamıştır. En önemli eseri «Maximes» dir. Bu kitabı, ahlâka, toplum hayatına dair yazdığı özlü sözlerden meydana gelmiştir.

-Derin anlamlar içeren, okuyanın üzerinde derin bir etki bırakan, akılda uzun düşüncelere yol açan ve öyle çabuk akıldan çıkmayacak büyük sözler yaratmak kolay değildir.

*Yanıldığını asla kabul etmeyenler aslında en çok yanılanlardır.

*Küçük kusurlarımızı itiraf edişimiz, büyük kusurlarımız olmadığına herkesi inandırmak içindir.

*Pişmanlık, yaptıklarımızdan duyulan acı değil, yaptıklarımızın sonucu olarak başımıza gelecekler karşı duyulan korkudur.

Müsebbiye Nur ÖZCAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

TIP BAYRAMI

1950'li-1960'lı yıllarda 14 Martlarda Tıp Fakülteleri'nin öğrenci dernekleri tarafından bir dergi çıkartılması gelenek haline gelmişti. Bu dergilerde öğrencilerin ve hekimlerin sorunları ön plana çıkartılıyordu. 1960 tarihli bu derginin kapağında da fakülte dersleriyle boğuşan tıp öğrencisi karikatürize edilmiş.

14 Mart 1827'de, II. Mahmut döneminde, Hekimbaşı Mustafa Behçet'in önerisiyle ilk cerrahhanenin, Şehzadebaşı'daki Tulumbacıbaşı Konağı'nda Tıphane-i Amire ve Cerrahhane-i Amire adıyla kurulması, Türkiye'de modern tıp eğitiminin başladığı gün olarak kabul edilir. Okulun kuruluş günü olan 14 Mart, "Tıp Bayramı" olarak kutlanmaktadır.

İlk kutlama, 1919 yılının 14 Mart'ında işgal altındaki İstanbul'da gerçekleşmiştir. O gün, tıbbiye 3. sınıf öğrencisi Hikmet Boran'ın önderliğinde, tıp okulu öğrencileri işgali protesto için toplanmış ve onlara devrin ünlü doktorları da destek vermişti. Böylece tıp bayramı, tıp mesleği mensuplarının yurt savunma hareketi olarak başlamıştır.

İnsanla uğraşıp, insanı yaşatmayı, acısını azaltmayı, derdine derman olmayı, mesleği olarak seçen Tüm Sağlık çalışanlarımızın "14 Mart Tıp Bayramı" kutlu olsun.

"Beni Türk hekimlerine emanet edin." M. Kemal ATATÜRK

Yayın Kurulu

18 MART ÇANAKKALE ZAFERİ

“Çanakkale Zaferi, Türk askerinin ruh kudretini gösteren şayanı hayret ve tebrik bir misaldir. Emin olmalısınız ki, Çanakkale Muharebelerini kazandıran bu yüksek ruhtur.”

M. Kemal ATATÜRK

“Çanakkale Seferi, Türk milletinin eski kudret ve kuvvetini muhafaza ettiğini, can çekişen bir imparatorluk içinde kahraman bir milletin varlığını meydana koydu.”

General Fahri BELEN

“Çanakkale Savaşları, modern savaş tarihinde birleşik kara ve deniz savaşlarının başlangıcı ve ilk örneğidir.”

Japon Prof. Dr. Em. Krg. Hideo MIKI

18 Martta mağlup olduk. Bu bapta tevile felana (başka anlam vermeye falan) hacet yoktur.”

İngiliz Yazar Ellis Ashmit BARTLETT

“Harpte iki meş’um (uğursuz) şey vardır. Bunlardan biri taş duvara körükörüne yüklenmek, diğeri kuvvetleri birtakım ayrı ve bağlantısız harekate dağıtıp körletmektir. Biz bu iki ahmaklığı yapmanın tehlikesiyle karşı karşıyayız.”

İngiliz Başbakanı Asquith

TİTREK BİR DAMLADIR

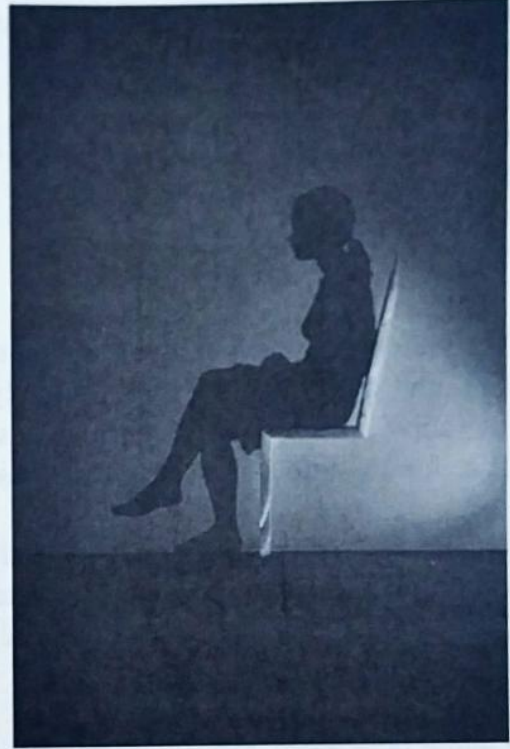
Titrek bir damladır aksi sevincin
Yüzünün sararmış yapraklarında
Ne zaman kederden taşarsa için
şarkılar taşırsın dudaklarında.

İşlerken hlyama sestn rgler
Bir ini vazodan dökülen gller
Gibi hlyada fecirler güler
Buruşmuş bir iek parmaklarında.

Gözlerin kararan yollarda zgn
Ve bir zambak kadar beyazdı yüzün
Szlp akasya dallarından gün
Erir damla damla ayaklarında.

Sesin perde perde genişledikçe
Solün gözlerinden yağarken gece
Srr eteğini silik ve ince
Bir gölge bahçenin uzaklarında.

Sen böyle kederden taştığın akşam
Derim dudağında şarkı ben olsam
Gözlerinde damla, içinde gam
Eriyen renk olsam ayaklarında.

Ahmet Muhip DRANAS
(1908- 1980)

UNE GOUTTE FREMISSANTE

Le reflet de la joie est une goutte frémissante
Sur les feuilles fanées de ton visage
Quand ton âme déborde de la tristesse
Tu portes les chansons sur tes lèvres

Quand les mailles des voix insinuent dans mon rêve
Comme les roses tombant d'une vase émaillée
L'aube rit dans mon rêve
Une fleur fanée parmi tes doigts

Tes yeux tristes dans les rues assombries
Et ton visage était aussi blanc qu'un lys
Le jour s'infiltrant parmi les branches d'un acacia
Il se fond goutte à goutte sur tes pieds

Quand ta voix se propage par des ondes
La nuit devient une pluie dans tes yeux fanés
Une ombre éphémère traîne sa jupe légère
Dans le lointain d'un jardin

Quand la tristesse déborde en toi, la nuit
Je me dis que je sois une chanson sur tes lèvres
Une goutte dans tes yeux, douleur en toi
Que je sois la couleur fondue sur tes pieds

Ahmet Muhip DRANAS
(1908- 1980)

Traudit par Galip BALDIRAN

KAHVA

Cafe & Bistro

Bi KAHVA... Habeşistan'ın "qahwah" yöresinde bir çoban, keçilerini otlatırken keçilerin bir ağacın meyvesinden yediğini, sonrasında daha az uyuyup, hareketlerinde artma gözlemler.

İlerleyen günlerde bu çekirdek Mekke ve Medine'ye yayılır ve buradaki insanlar Kahve çekirdeğinin tozundan ekmek yapıp suyunuda içerler.

Habeşistan Valisi Özdemir Paşa Kanuni Sultan Süleyman'ı ziyareti sırasında hediye amaçlı getirir. İlk zamanlar sert tadı ve aroması nedeni ile pek haz alınmaz lâkin sunumunda lokum ve çeşitli tatlılar eklenince tadı herkesin gözdesi olur.

Başlarda sadece saray hanedanı tarafından tüketilen KAHVA, 1554 yılında Tahtakalede açılan ilk kahvehane sayesinde tüm halk tarafından sevilir ve KAHVA olarak yayılır. Böylece Osmanlı'da kahve kültürü başlar.

 kahva1517

Live Music & Dj Performance